

TALISMANUL DRAGOSTEI
NOELLE BERRY McCUE

CAPITOLUL 1

Valuri de căldură sufocau terenul arid. Un *Cessna*, cu un singur motor, ateriza. Roțile atinseră, ușor, pământul, în timp ce nori de praf acopereau uparatul vopsit în verde și alb. Coborâra un bărbat și o femeie. Începură să vorbească aprins în timp ce se îndreptau spre rulota care servea drept birou pentru Compania Lake Mead. Pancarta de la intrare anunța: „Compania de transporturi aeriene Lake Mead, Grand Canyon”. Vocile celor doi răsunau strident în liniștea amurgului. După ce înclină din cap, în semn de rămas-bun, Tara, cea care pilotase, bătu ușor cu palma aripa stângă a avionului, de parcă ar fi vrut să-l consoleze pentru drumul lung, apoi se îndreptă spre hangar. Construcția semiîntunecată o tulbură pe moment. Clipi de câteva ori până ce ochii i se obișnuiră cu lumina slabă ce răzbătea prin ferestre și prin ușa deschisă.

Trupul i se încorda, privind cu disperare cele trei avioane ce se aflau în stadii diferite de reparație. Fața ei, de o frumusețe clasică, îi oglindea sentimentele.

Pentru Dumnezeu, cum puteau să se descurce, când trei dintre cele șapte aparate ale lor nu puteau funcționa? se întrebă. De la moartea tatălui ei se luptase să facă atâtea, încât mica lor companie de transporturi aeriene să devină profitabilă, pentru a mai micșora muntele de datorii în care-i lăsase!

Se străduia cu disperare să pună afacerea pe picioare, de dragul fratelui ei mai mic, știind cât

de mult își dorise tatăl lor, ca unicul său fiu să primească această moștenire. „Atunci de ce tata a băut și a jucat la cărți cea mai mare parte din bani, Tara?” se revoltă o voce dinlăuntrul ei. „De ce a lăsat toată povara nesăbuiței lui pe umerii tăi, rugându-te în acele ultime momente să reușești acolo unde el a dat greș?”

Ochii căprui-Închis se umeziră fără voie. Ochii aceștia migdalați păreau mereu surâzători, până la o corectare mai atentă. Numai atunci putea un observator ocazional s-o descopere pe Tara cea adevărată, să-i intuiască acea fire pasională ce era numai a ei. Fire dominată de o singurătate a spiritului, moștenită de la strămoșii mamei ei, indienii Havasupai.

Amintirea femeii blânde, ce vorbea întotdeauna pe un ton duios, îi săgeta inima. Tara își pierduse mama la vârsta la care ar fi avut cea mai mare nevoie de ea.

Avea doisprezece ani, tocmai se pregătea să depășească granițele copilăriei. Moartea mamei la nașterea fratelui său o forțase însă pe Tara să părăsească prea devreme siguranța vârstei de aur și o obligase să se maturizeze când ea nu era încă pregătită. Dar reușise, își aminti, și-și strânse buzele.

Tatăl ei fusese distrus de moartea iubitei lui Lena și-și căutase refugiul în băutură. Nu-i trecuse prin gând să vorbească cu fiica lui. Pe măsură ce lunile treceau, ea se închidea tot mai mult în sine, ajungând umbra copilului vioi de odinioară. Privind înapoi, Tara își dădu seama că munca grea fusese cea care o salvase. Când era la școală, lăsa

copilul în grija unui vecin, iar restul timpului și-l petrecea având grijă de casă, pregătind mâncarea, fiind singura mamă pe care și-o amintea fratele ei. Nu mai avea timp să se bucure de vârsta ei și, curând realizează că punțile ce o legau de prieteni se rupseseră. N-avea timp să se ducă la petreceri sau la discotecă, nici măcar de o oră de pălăvrăgeală la un pahar cu suc după școală. Băiețelul ale cărui brațe se întindeau spre ea, ale cărui mânuțe o mângâiau drăgăstos pe față... el era singurul care conta. Gândul la fratele ei o făcu să se încrunte. Kenny Burns, băiatul slăbuț de treisprezece ani, devenise de nerecunoscut. Altă dată debordant de energie și nerăbdător de a-și trăi viața, se transformase într-un străin de la moartea tatălui lor. Kenny, cu strungăreața lui, fusese de fapt cel care îl smulsese pe tatăl ei din autocompătimirea ce-l înăbușea. Treptat, de la a-l învinovați pe băiat pentru moartea soției sale, ajunsese să se consoleze cu gândul că ea nu murise fără rost. Îi lăsase iubitului ei soț fiul dorit, iar el era devotat acum băiatului, precum îi fusese odinioară Lenei.

La moartea sa, Keneth Burns îi lăsase fiului său tot ce avea. Avocatul familiei protestase, dar Tara a zâmbit distant și a refuzat să comenteze în vreun fel decizia tatălui său. De fapt, acesta îi făcuse dinainte cunoscută intenția sa. Tara acceptase din toată inima, mergând până acolo încât să-l promită că va avea grijă ca afacerea să meargă bine până când Kenny va putea să beneficieze de ea.

Ascultase calmă cum tatăl ei îi explica motivele dorinței arzătoare de a-și lăsa averea

unicului său fiu, fără să clipească măcar când el devenise patetic, murmurând cu respirația întretăiată cât de mult o iubise el pe Lena... și acum pe fiul lor. Nu... ea nu a vrut nimic de la tatăl eiliși amintea cum, pe vremea copilăriei, el glumise spunând că Tara lor ar avea mentalitatea unei lumi apuse.

La început, Lena se certase din această cauză cu soțul ei, dar după un timp se liniștise; mângâia doar cu o mână protectoare părul negru al fiicei sale. „Da, suspina ea, cu mândrie în glas și în privire. Ea e într-adevăr sămânță din neamul meu”. Mama ei o iubise, înțelegându-i independența înnăscută și personalitatea care o separa de roșcovanul ei tată jovial, cu ochii lui cei albaștri. Fusesse foarte aproape de a fi iubită pentru ea însăși, sau cel puțin așa crezuse. Damon aprinsese o flacără înăuntrul ei la fel cum soarele la răsărit răspândește căldură asupra canionului, dar nori amenințatori întunecaseră prea devreme relația lor, lăsând-o pe Tara mai rece decât fusese vreodată și făcând-o să se încreadă numai în sine.

„Damon”... Numele lui făcea încă parte din ea, gravat ca urmele roților ce pătrund în nisip rănindu-l și lăsându-l să spere în van că va veni o vreme când va fi neatins precum la începuturi. Tara scutură din cap, încercând să alunge amintirile. Gâtul ei lung și grațios, corpul suplu, dezvoltat armonios, îi dădea o senzație de mândrie. Bietul Frank! A crezut că va fi cheia care va dezlega lanțurile cu care ea își încercuise viața. Tara încercase să-i spună că nu se putea mărita cu el, dar el nu voia să accepte adevărul. Numai ea

știa cât de insuportabile erau legăturile ce o uneau cu diavolul cu păr argintiu ce-i făcea viața amară.

Gândul la Frank o făcu să se întoarcă și să se grăbească spre birou. Probabil că până acum a încheiat afacerea cu perechea care venise împreună cu ea și putea simți nerăbdarea cu care o aștepta. Frank era întotdeauna nerăbdător când era vorba de Tara. Nu înțelegea nevoia ei de a smulge câteva clipe pentru a fi singură, a vorbi cu ea însăși și a-și regăsi forța interioară.

Pașii Tarei încetiniră automat în timp ce urca scările de lemn spre birou. Respiră adânc, își netezi părul rebel și apăsă cu putere clanța ușii.

— Bună. Îmi pare rău că am întârziat, spuse încet. Am fost să verific stadiul lucrărilor la avioanele din hangar. „De ce am spus asta?” se gândi, supărată pe sine. Vorbind astfel, se plasase pe o poziție defensivă. Ratase explicația de cum zărise de departe acea expresie posomorâtă pe fața bonomă a lui Frank.

— Zău, draga mea, îl auzi murmurând și probabil își trecea o mână prin părul blond-cenușiu, gest ce-i era caracteristic. Ce-ai făcut, ai vorbit din nou cu natura? După părerea mea, ți-ai petrecut prea multe veri la rezervație. Nu știu ce-a fost în capul lui Ken când i-a lăsat pe acei oameni să-ți împuie capul cu tot felul de lucruri absurde. Tara se încruntă; era mândră de strămoșii ei indieni. Simți nevoia să-i vorbească de aproape. Trecu în camera de așteptare, mobilată cu gust, ce era mai mare decât biroul și intră fără zgomot pe ușa deschisă.

— Dacă ai uitat cumva, izbucni privindu-l în timp ce se așeza pe un scaun lângă biroul lui”, acoi oameni” sunt bunicii mei. Bineînțeles că am stat cu ei. Dacă ar mai fi în viață, i-aș vizita și acum.

Frank realizează nuanța ostilă, deși vocea ei era melodioasă. Aplecându-se spre ea, îi luă mâinile încleștate, într-ale lui, mângâindu-i încheieturile delicate.

— Îmi pare rău, draga mea, murmură învăluind-o în ochii lui albaștri. Sunt gelos, atâta tot.

— N-ai niciun drept să fii gelos, Frank, replică obosită. Ți-am mai spus asta.

— Nu pot să nu fiu, spuse el clătinând din cap.

Vreau ca fiecare parte din tine să-mi aparțină, dar întotdeauna e ceva care îmi scapă. Sunt nemulțumit când văd că te îndepărtezi de mine. Poți să mă ierți?

Acum era acel Frank Sykes pe care îl știa ea și trăsăturile feței i se îndulcira. Oftă ușurată. De obicei, Frank era foarte amuzant și energic totodată. Tatăl ei îl angajase cu trei ani în urmă să îl ajute în afaceri pentru că era un mecanic cu experiență, ceea ce tatăl ei nu era. De când acesta din urmă se îmbolnăvisese și apoi murise, Tara fusese mai mult decât bucuroasă de faptul că Frank era atât de priceput, cât și pentru suportul moral pe care i-l oferea, fără să ceară în schimb mai nimic. Tara știa că Frank avea motive să se plângă de ea, dar își dădea seama că ea nu putea răspunde sentimentelor lui. Niciodată n-o să-și

permite să mai fie vulnerabilă, să se expună la o durere de felul aceleia pe care o încercase în trecut. Totuși, Frank nu trebuia să plătească pentru trădarea lui Damon. Ridică din umeri și se sili să zâmbească, iertându-l din ochi.

— Hei, șopti el, eliberându-i mâinile ca să îi mângâie obrazul. Arăți groaznic de obosită. Tocmai voiam să fac niște cafea. Ce zici de asta?

— Lasă-mă pe mine să o fac.

— Nu, tu stai aici și relaxează-te, ordonă el, fața zâmbitoare anulând severitatea tonului. Nu va dura mult.

Tara îl ascultă, mai mult din letargie, decât din alt motiv. Era într-adevăr obosită, groaznic de obosită. Faptul că pomenise de bunicii ei îi aduse aminte de zilele de aur petrecute în rezervație cu mama ei. Tara nu mai avusese de mult timp sentimentul că aparține unei familii sau unei comunități.

Își dori deodată să se întoarcă acolo, la treizeci și șase mile vest de satul Grand Canyon. Deși drumul ar fi fost atât de ușor de parcurs cu avionul, se putea merge numai cu elicopterul sau cu remorca, ceea ce îi supăra pe localnici. De fapt, acum oricum nu și-ar fi putut permite să plece.

Deși bunicii ei muriseră și alte rude nu mai avea, știa că ar fi fost binevenită. Ea era una de-alelor, o Havasupai... oamenii apei verzi-albastrii. Mama și bunicii ei îi insuflaseră mândria originilor, mândrie care nu s-a pierdut, ci dimpotrivă a căpătat semnificații mai adânci cu trecerea anilor și ea le era recunoscătoare. Era ceva ce Frank nu va înțelege niciodată, constată

ea cu tristețe. El nu simțea pământul înăuntrul lui, ca ea. El nu auzea strigătele strămoșilor străbătându-i prin vene și nu simțea cum vântul îl cheamă rugător. După moartea mamei ei n-a mai înțeles nimeni... în afară de Damon.

El mersese acolo cu ea, își aminti Tara și inima îi tresări de durere: Damon pilotase propriul elicopter; Tara resimți parcă dezaprobarea cu care fuseseră întâmpinați în rezervație. Dar totul s-a schimbat mă bucurie când au recunoscut-o. Ce mândră fusese, cum se țineau de mână când îl prezentase pe Damon bunicilor ei... își putea aminti încă foarte clar cum privirea lui solemnă a întâlnit-o pe cea cercetătoare a bunicului său.

Rămăsese tăcută, așteptând speriată verdictul pe care îl putea da omul cu fața ridată și corpul vânjos, pentru care sufletul omenesc nu mai avea taine. Din ochii lui Damon păreau că țâșnesc flăcări, dar totuși nu s-a sfiit să înfrunte cercetarea minuțioasă a bătrânului. Secundele păzură ore, până când, în sfârșit, bunicul dădu din cap a încuviințare. Tarei îi venea să plângă de bucurie. Știa, la fel de bine ca Damon, că tocmai fusese acceptat în cercul lor.

Zilele care au urmat au fost pentru Tara un vis ce nu trebuia să se mai termine. Damon petrecea mult timp cu bunicul ei, făcând plimbări lungi prin câmpul roditor udat de Havasu Creek, fascinat de ritualurile indiene ce îi erau dezvăuite la fiecare pas. Deși era bucuroasă că putea sta singură cu bunica ei, își aducea aminte de nerăbdarea cu care aștepta să se întoarcă bărbații. Din fericire, bunica înțelesese dorința

arzătoare de a-l avea pe Damon numai pentru ea. Își vedea în liniște de treburile casei, privirea blândă pe care i-o trimitea nepoatei stând mărturie a faptului că își dădea seama că pentru Tara cele mai fericite clipe erau cele când stătea cu Damon.

Niciodată n-a fost un cuplu mai fericit în luna de miere, se gândi ea. Tresări și încercă să închidă sertarul amintirilor. Nu prea reușea și rezistă cu greu nevoii de a-și acoperi urechile cu palmele pentru a stinge acele strigăte pline de pasiune ce pluteau spre a se îngemăna cu vântul, de-a pururi.

— Draga mea, te simți bine?

Tara deschise ochii ce călătoreau încă în trecut și începu să tremure când întâlni privirea nedumerită a lui Frank. Proasto, se certă în tăcere, în timp ce-i răspundea afirmativ printr-o mișcare a capului. Trăiești într-o lume a albilor. Nu ești supusă nici unei interdicții tribale. Legătura sacră s-a rupt, dar nu a fost vina ta, nu a fost!

— Tara, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Frank, ingenunchind în fața ei. Tara îi luă ceașca de cafea din mână și începu să bera cu înghițituri mari.

— Nimic, șopti ea uitându-se atentă la lichidul negru, bucuroasă de a fi găsit o cale să îi evite privirea cercetătoare. Eu... ai dreptate. Cred că sunt mai obosită decât bănuiam.

În timp ce vorbea, încerca să se convingă singură că spunea adevărul. Era obosită, obosită să poarte poveri prea grele, să se descurce întotdeauna singură.

Nu-și mai văzuse bunicii de la acea vizită împreună cu Damon. Muriseră câteva luni mai târziu, dintr-o epidemie de gripă care făcuse ravagii în rezervație. Se întorsese la timp să-i îngroape. A trebuit să facă față singură, își aminti cu amărăciune. În acea vreme Damon se întorsese la femeia care pretindea a-i fi nevastă de drept. Frank încercase să o avertizeze în privința lui Damon, dar ea refuzase să-l asculte, spunându-și că era doar gelos, că o voia numai pentru el... iar Damon îi dăduse dreptate. Recunoscuse că fusese căsătorit cu câțiva ani în urmă și numai față de ea și bunicii ei își ascunsese rezerva de a vorbi despre prima lui căsătorie. Avusese încredere în el, încredere care s-a transformat într-o celebrare a căsătoriei, care fusese de fapt o farsă.

O cuprinse mânia. O înșelase nu numai pe ea, dar și pe bătrânii, cărora le arătase atât de mult respect. Nu fusese nevoie să spună minciuna, o trăise. Tara își reaminti fericirea ce se putea citi pe chipurile bunicilor ei, fericire ce o oglindea pe a ei. Ea și Damon se întorseseră acasă din paradisul strămoșesc, iubindu-se la fel de mult ca în prima zi, sau cel puțin așa crezuse ea. Cât de naivă fusese să clădească visuri de statornicie în jurul unui om care nu știa înțelesul acestui cuvânt. Damon o dusesse în apartamentul lui din Boulder City, care era destul de aproape de casa în care trăise cu tatăl și fratele ei. Tocmai se pregătea să le facă o vizită, când sună telefonul care avea să-i spulbere fericirea. Putea să revadă norii de pe fruntea lui Damon de parcă ar fi fost lângă ea. Ochii lui se întorceau când spre ea, când spre

receptor, răspunsurile lui erau precipitate și ținea receptorul cu atâta putere că buricele degetelor se albiseră.

— S-a întâmplat ceva, Damon? Se îndreptă spre el și inima îi bătea cu putere pentru că îl vedea atât de tensionat, îi vedea paloarea feței în timp ce se uita fix la receptorul pe care îl ținea încă în mână. Acea mână puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre ea și o mângâie pe obraz.

— Nimic să te îngrijoreze, scumpa mea, murmurase, trăgând-o spre el până când fața ei i se sprijini pe piept. Mi-e teamă însă că ne vom scurta luna de miere.

Trebuie să zbor la San Francisco. Am o... problemă pe care trebuie să o rezolv.

— Vin cu tine. Nu se așteptase ca el să tremure; simțise cum i se încordaseră mușchii.

— Nu, spuse el strângând-o în brațe cu furie.

— Damon, șoptise ea, ridicând spre el ochii mirați. De ce nu pot să vin cu tine?

— Știi că tatăl tău nu se poate descurca singur cu Kenny și mi-e teamă că s-ar putea să fiu plecat câteva săptămâni.

— Săptămâni? strigase ea în timp ce-i apăsa degetele pe brațe, încercând să-l țină astfel aproape de ea. Damon, nu poți face asta!

El însă parcă își astupase urechile. Telefona deja la aeroport, dând ordin să fie alimentat elicopterul cu benzină și să fie gata de plecare. Îl urmăse în dormitor, privind cum își arunca supărat câteva haine într-un geamantan.

— Nu poate altcineva să se ocupe de asta în locul tău?

Tara își aduse aminte de incertitudinea cu care îi pusese acea întrebare și își frecă tâmpilele pentru a mai potoli durerea de cap sfâșietoare. Nu putea suporta amintirea scenei violente care urmasese, dezamăgirea ei atât de profundă. Curând începuse să urle la el.

— Fir-ar să fie! Știai înainte de a ne căsători că afacerile mele îmi cer să călătoresc foarte mult, țipase el, furia eclipsând-o pe a ei. Dacă prin asta trebuie să trec de fiecare dată când plec, atunci am fost un prost că m-am însurat cu tine.

— Damon! Numele lui nu mai era decât un oftat pe niște buze livide, durerea pricinuită de izbucnirea lui făcând-o neputincioasă. Venise atunci spre ea, clar pentru prima oară se simțise incapabilă să răspundă atingerilor lui. Cu ochii minții putea revedea încă geamantanul deschis, azvârlit pe poden, ca o barieră în calea pasiunii lui. Cuvintele de căință pe care le rostise în fața pieptului ei dezgolit erau fanatice, de parcă repetându-le ar fi putut șterge durerea lăsată de afirmațiile lui dinainte. Pentru ea nu erau decât cuvinte goale, lipsite de sens, incapabile să oprească frica pe care o simțea crescând în ea. Se gândi la modul copilăresc pe care îl alesese pentru a-și stăpâni acea frică, și suspină.

— Dacă pleci, nu te mai obosi să te întorci, puntru că nu voi mai fi aici! Câștigase... dar cât da amară fusese victoria! O săptămână mai târziu a primit un telefon. Vocea feminină, blândă și plină de compasiune, de la celălalt capăt al firului, îi distrugea visurile cu fiecare cuvânt.

— Tara, murmurase acea voce. Lui Damon îi

pare nespus de rău, dar sunt sigură că vei înțelege. S-a căsătorit cu tine, crezând că eu, nevasta lui, nu-l mai voiam. Să nu înțelegi greșit. Damon e un om cinstit. Eu port întreaga vină pentru tot ce s-a întâmplat... pentru durerea pe care probabil o simți.

Tara ar fi vrut să îi strige acelei voci să se oprească. Ochii i se înroșiseră de durere, trupul îi tremura într-atât încât era să scape telefonul. Dar vocea continua fără milă.

— L-am lăsat prosteste pe Damon să creadă că divorțez de el. Am plecat în Mexic și am început formalitățile, dar nu am putut să le duc la capăt. M-am întors umilă la San Francisco și am văzut că plecase. Mi-a trebuit mult timp să îl găsesc, dar nu puteam renunța. Îl iubesc prea mult. L-am rănit atât, încât a lăsat ordin la birou să nu mi se spună nimic despre el. Avocații mei au reușit să îi prindă urma la Las Vegas și, cum l-am sunat, el s-a întors la mine. Îmi pare rău, nespus de rău.

— El... el e acolo... cu tine? șoptise ea neîncrezătoare.

— Eu... Nu îl urî prea tare, Tara. Cealaltă femeie oftase. Gândea ca un bărbat liber când te-a întâlnit. Numai că... atunci când ne-am revăzut a înțeles că nu vom putea niciodată nega trecutul. În felul lui ține la tine; trebuie să crezi asta. Dar a trebuit să aleagă.

— Înțeleg, mormăise Tara, rugându-se ca femeia să nu-i observe tremurul din voce. Spune-i să nu își facă griji... nu mai vreau să-l văd niciodată. Sper că veți fi... Nu putea să îi ureze lui Damon să fie fericit cu o altă femeie.

Simțea cum o cuprinde ura, dar era peste puterile ei să facă asta. Închisese receptorul, plângând înăbușit, dar nu putea împiedica amintirea acelei voci satisfăcute să o răscolească.

Nu trecuse de atunci nici măcar un an, dar tot acest timp fusese un coșmar. Dacă nu ar fi fost Frank, Tara nu știa cum ar fi putut să reziste. El înțelesese că pomenirea numelui lui Damon era strict interzisă. Dragul, săritorul Frank! Era întotdeauna lângă ea de când fusese lovită atât de crunt. Ochii îi străluceau de furie în timp ce îi înlănțuia cu brațele gâtul lui Frank, apăsându-i buzele pe ale sale și încercând să șteargă amintirea altor buze care îi despărțiseră pentru totdeauna sufletul de trup.

CAPITOLUL 2

Se uita prin documentele contabile ale firmei, sprijinită de spătarul de piele al scaunului. Cum naiba evitase tatăl ei falimentul? Potrivit acestor cifre, chiar și suma mare de bani pe care i-o dăduse înainte ca el să moară nu reușise să acopere datoriile. Își sacrificase mândria degeaba și această constatare o făcu să zâmbească amar.

De dragul lui Kenny, îl lăsase pe tatăl său să o convingă că trebuia să retragă până la ultimul penny banii pe care îi lăsase Damon în contul lor din bancă, bani de care jurase să nu se atingă vreodată.

Ar fi fost imposibil ca afacerile firmei să acopere imensele datorii de joc ale tatălui ei. Fu cuprinsă de un fior de teamă și inima începu să îi bată cu repeziciune. El își ascunsese pasiunea pentru jocurile de noroc și totuși Tara se învinuia

tot pe ea. Dacă nu ar fi fost atât de ocupată cu firma, poate ar fi reușit să îi tempereze excesele. O, Doamne, se gândi. Oare munca pe brânci de tot anul trecut fusese în zadar? Din aceste documente reieșea clar că tatăl ei împrumutase de la bancă, folosind drept garanții casa și firma. Din ce vedea ea, nu exista nicio ieșire din această încurcătură. Falimentul era inevitabil, dar se hotărî să le împotrivească cu orice preț. Va păstra moștenirea lui Kenny, chiar de ar fi să moară. Strânse dosarele și închise ochii ce nu mai puteau suporta lumina. Nu mai putea lucra în seara aceasta. Deși mintea nu s-ar fi împotrivit, realiză că era extenuată. Cu câteva ore în urmă, la cină, nu dăduse nicio atenție muștrărilor lui Frank când încercase să aprindă lumânarea la ambele capete. Deși obosise, totuși simțea nevoia să se întoarcă la lucru și acum era aici, plătind pentru încăpățânarea de care dăduse dovadă. Sunetul ușii, ce fusese probabil deschisă, o făcu să se ridice brusc. Acum era acum, se gândi. Oftă. Era numai vina ei. După cină îl lăsase pe Frank să presupună că se întoarce acasă. Nu era chiar o minciună, evitase doar să spună ce avea de gând să facă.

Trase aer adânc în piept și se sili să zâmbească, mergând să deschidă ușa biroului. Îngheță de spaimă. Damon!

Strigătul fusese de fapt o rugă rostită în șoaptă. Rămase uitându-se la omul ce se sprijinea neglijent de tocul ușii. Tara simți cum i se înfig unghiile în lemnărie, în timp ce încerca și ea să se sprijine. Se tot uita neîncrezătoare prin cameră.

Era cât pe-aci să leșine. Damon Malory se încruntă.

Privirea lui ageră observă că Tara pălise.

— De ce, iubito, atâta tevatură? Doar mă așteptai, nu?

Sunetul vocii batjocoritoare o făcu să se uite fix la el. Doamne, nu s-a schimbat deloc, se gândi, devorându-l cu privirea. Același piept musculos, aceleași coapse puternice. Purta pantaloni ușori și o cămașă de mătase de culoare ruginie. Tara își amintea mult prea bine frumusețea acelui corp și numai această amintire era de ajuns s-o facă să tresară. Se înroși întâlnind privirea cu sclipiri aurii. Începuse să o cerceteze. Tarei nu-i plăcu efectul acelor ochi asupra ei; se îndreptă cu mândrie.

— Ești ultimul om pe care mă așteptam sau voiam să îl văd.

Damon renunță cu greu să o mai privească; sclipirile din ochi se stinseră.

— Asta s-a văzut cât se poate de clar în ultimele luni, izbucni și își arcui trupul ca o panteră. Dar ai știut cu siguranță că nu aș putea pleca așa, pur și simplu... că am să mă întorc.

— De ce ar fi trebuit să cred asta? șopti ea, încercând să-și înghită nodul din gât. La ce te referi?

— Nu mai fă pe inocenta, Tara, murmură el privind-o supărat. Și nu te mai ascunde după colțul ăla nenorocit! Vino aici să te pot vedea.

Acesta nu era Damon pe care îl știa ea și Tara rezistă cu greu impulsului de a se da înapoi și a-i închide ușa în față. Corpul înalt și senzual era într-

adevăr neschimbat, pielea aurie și sprâncenele negre contrastau la fel de plăcut cu părul argintiu. Dar acel Damon pe care îl știa ea nu avea vocea răgușită și răspicată și nici cute în colțul gurii. Acel Damon nu o speriasese niciodată, nu o privise niciodată cu acea răceală ce o făcea acum să i se strângă stomacul de durere. Dar acest bărbat o făcea într-adevăr să se teamă de el.

Mormăind o înjurătură, Damon o apucă de braț cu atâta putere încât îi tăie respirația. N-ar fi avut niciun rost să lupte împotriva acelei strânsori și înainte să își dea seama ce se întâmpla cu ea Tara se trezi în fața lui. Ochii ei continuau însă să îl privească sfidător.

— Dă-mi drumul, strigă, încercând să îi înlăture mâna. Nu poți să apari așa pur și simplu și să te aștepți să continuăm de unde am rămas, i-ai spus nevastei tale unde te duci? Ochii lui se afundau parcă în trăsăturile perfecte ale chipului ei.

— Tu ești nevasta mea! Această afirmație, spusă cu sânge rece, o înfurie. Clătină din cap cu putere.

— Crezi că-s proastă? Ai o nevastă, e adevărat, dar nu sunt eu aceea!

Privi fascinată cum pe buzele lui apăru un surâs slab, prea uimită să protesteze când o trase spre el. Observă mirată cum el îi privea sânii lipiți de pieptul lui, știind că îi putea auzi bătăile inimii.

— Eu am fost prost, scumpa mea, murmură el și ochii îi străluciră. Am crezut că ești altfel, că mă voiai pe mine și nu banii mei. Când m-am căsătorit cu Sheila am învățat ce înseamnă să fii folosit, dar

ca un prost m-am lăsat păcălit de ochii tăi negri, uitând tot ce învățasem.

— Presupun că tu și Sheila v-ați certat din nou, izbucni ea, lovindu-i pieptul cu pumnii. Ce s-a întâmplat, Damon? Te-a dat afară?

— De ce mi-ar păsa mie ce face fosta mea nevastă? strigă el. Între noi s-a terminat totul în ziua în care ea a plecat în Mexic cu actualul ei iubit. Pe atunci eram doar un amărât de funcționar care redacta contracte și el i-a promis tot ce nu puteam eu să-i ofer.

— Da, sigur, spuse ea ironic, uitându-se peste umărul lui. Faimosul divorț mexican care n-a existat niciodată!

— Dar divorțul a existat, veni răspunsul și cuvintele lui o obligară să se întoarcă să îl privească, pupilele dilatându-i-se de uimire.

— Dar am crezut...

— Am încercat să dau de tine, dar tatăl tău mi-a spus că nu vrei să vorbești cu mine.

— Dacă ai fi vrut într-adevăr să-mi vorbești, ai fi venit tu însuși.

De ce se întorsese să o chinuie astfel? Căldura trupului lui îi trezi amintiri tulburătoare și, odată cu amintirile, se simți cuprinsă de resentimente împotriva celeilalte. El nu se întorsese după ce fusese cu EA, cealaltă, după ce se bucurase de iubirea, de îmbrățișările și sărutările ei. Tara retrăi cu furie crescândă agonia nopților ei goale de singurătate. Sheila îi mințise și pe ea și pe Damon. Mersese până la capăt cu actele de divorț, mai târziu, încercase să îl țină pe Damon legat de ea printr-o minciună.

Tara simți un fel de milă pentru cealaltă femeie. Damon alesese să rămână cu ea, era adevărat, și Tara putea percepe acum triumful pe care îl simțise cealaltă.

Totuși, trebuie să fi fost un triumf amestecat cu teamă... teamă de ziua în care el va afla adevărul. Trebuia să îl cunoască pe Damon, să știe cât era de mândru. Nu ar fi acceptat niciodată o minciună, chiar dacă ar fi fost spusă din disperare.

Nici, credea ea, nu l-ar fi iertat vreodată pe cel ce l-ar fi mințit.

Ei bine, și ea putea fi la fel de neiertătoare. Fusesse folosită și apoi părăsită pentru cealaltă femeie. Nu o să-l mai lase niciodată pe Damon să o facă să sufere. Pentru nimic în lume!

— Lasă-mă în pace, ceru ea, împingând cu pumnii mici în pieptul puternic. Nu vreau să m-atingi.

— Ești o micuță mincinoasă, murmură el, trecându-i ușor mâna de sus în jos pe șira spinării. O strânse mai aproape de coapsele lui și rânji observându-i ochii măriți la apropierea trupului său senzual. Își plecă capul și o sărută pe ureche; râsul lui înăbușit în lobul urechii o făcu să tremure.

— Asta ți-a plăcut întotdeauna, mormăi el, mângâind cu limba micul orificiu.

— Oprește-te! Rugămintea ei abia șoptită nu avu niciun efect. Limba lui continuă să o mângâie și Tara simți cum cresc în ea valuri de dorință; încercă cu disperare să își adune forțele și să scape din îmbrățișarea lui.

— De fapt nu vrei să mă opresc, murmură el,

încercând să atingă fiecare milimetru de piele pe care îl putea găsi cu gura.

— Dar logodnicul meu ar vrea. Doamne! Chiar a dat drumul minciunii sau s-a imaginat spunând ceva care s-o apere de el? El înțepeni și ea știu răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese în gând mai devreme, în momentul în care simți cât era de încordat. Se trezi dintr-odată trasă de păr; capul îi era dat pe spate și ochii lui aproape îi ardeau fața.

— C... cine?

— Logodnicul m-meu, repetă ea ezitând. Furia lui Damon i se citea clar pe față. Frank și cu mine suntem... n-noi...

— Pe dracu'!

— N-ai niciun drept, începu ea, dar fu oprită de înjurătura spusă de el cu jumătate de gură.

— Se pare că pricepi cam greu, dragă, spuse el ironic. Luni întregi s-au străduit avocații mei să dovedească validitatea divorțului meu de Sheila și până la urmă au reușit. Acum înțelegi? Mai ai de gând să-mi vorbești mie de drepturi?

— Atunci căsătoria noastră este...?

— Încerci să pretinzi că nu știi că ești soția mea din punct de vedere legal? Râsul lui răsună neplăcut în liniștea din cameră. Sau poate ai sperat că micul plan pe care l-ați ticluit voi trei ar avea o bază reală. O, nu, dragostea mea, rânji el, mângâind-o pe obraz cu un aer insolent. Nu ar fi fost deloc ceea ce vreau eu. Să-ți mai spun „dragostea mea”? Nu! Nu cred că acest cuvânt mai poate fi rostit între noi.

Mi-ai arătat cât de mult mă „iubești” când ai

decis că de fapt îl vrei pe Sykes. Să-ți spun ceva, dragă. Ți-ai jucat rolul de mireasă timidă aproape fără greșală. Ai jucat atât de bine încât m-ai prostit de tot până am aflat adevărul, la urmăre, m-am prins cam greu, dar chiar credeai că n-o să mă întorc să fiu sigur că totul merge chiar așa cum ați dorit tu și iubitul tău?

— O, Doamne, gemu ea scuturându-și capul cu putere până când presiunea degetelor ce îi apăseau creștetul o sili să se oprească.

— Nu știi...

— N-ai știut că o să mă întorc? întrebă el, încordându-și fălcile. Sykes și cu tine v-ați subestimat adversarul. Ai crezut că în graba mea de a scăpa de o târfuliță ca tine, că o să mă întind pe spate și o să vă las pe voi doi să mă călcați în picioare? Ți-ai imaginat un viitor de aur lângă iubitul tău, îndulcit de o pensie alimentară și un cont gras în bancă?

Tara se uita la el cu oroare. Se agita ca un lunatic, vorbele rostite la mânie erau precipitate și dezlânate. Voia să spună că Frank ar fi avut o, legătură cu despărțirea lor, dar ea nu îi va asculta minciunile. Încearca să o inducă în eroare, să o facă să se îndoiască de prietenul al cărui sprijin altruist o ajutase să nu înnebunească în ultimele luni. Frank nu ar fi putut să încerce să îi distrugă căsătoria cu sânge rece. Nu ar fi putut!

Simți deodată o nevoie disperată de a-l avea alături pe tatăl ei. El ar fi apărat-o de furia lui Damon, ar fi protejat-o. Realiză cât putea fi de copilăroasă și se înfurie.

Fuseseră doi bărbați în viața ei de care ar fi

putut să se sprijine și amândoi dezertaseră. De ce încearcă oare să trăiască în basme? O să se descurce singură, așa cum a făcut până acum și cum va face întotdeauna.

Bine, Damon spusese adevărul despre divorț, dar nu a vrut să îi explice nimic dinainte, să o trateze de la egal la egal. Acum se întorsese, indignat pe drept cuvânt, dar vrând să mascheze sub această indignare propriile greșeli. Ei bine, ea nu avea de gând să se simtă vinovată. Aceasta fusese și metoda tatălui ei de a-și justifica slăbiciunile; se spăla pe mâini de responsabilitatea situației pe care tot el o crease și arunca totul pe umerii ei.

Deși pe vremea aceea nu știa nimic de pasiunea lui pentru jocurile de noroc, acum era conștientă de faptul că și ultimele cuvinte pe care i le spusese fuseseră tot o încercare de a scăpa cu fața curată.

— Iartă-mă, Tara, o implorase el privind-o cu ochii aprinși de febră.

— Nu am ce să iert, protestase ea, cuprinzându-l cu brațele când începuse să se zvârcolească pe patul de spital. A crezut atunci că s-a referit la anii iroșiți, la dragostea pe care nu i-o dăruise. Cât de amarnic se înșelase!

— Kenny, șopti el, tremurând din tot corpul. Pentru Kenny... băiatul meu.

— Da, tată, murmurase ea, simțind cum durerea scade și face loc milei.

— Promite-mi că vei face orice... să ai grijă... să-și primească moștenirea.

— Promit. Un răs amar o aduse înapoi în

prezent; tresări, apoi rămase nemișcată în brațele lui Damon. Ceea ce desluși în privirea lui o făcu să-și îndrepte spatele cu mândrie. Strălucirea extraordinară pe care o aveau ochii ei noaptea se stinse însă când îi văzu expresia feței. Nu se putea aștepta ca acest om să înțeleagă, tot așa cum nu se putuse aștepta nici de la tatăl său. Damon era un străin distant, cu pretenții. Ființa pe care credea că o cunoaște era un produs al imaginației ei și ar fi fost de condamnat dacă i-ar fi permis să îi între iar pe sub piele. Închise ochii, încercând să îi ascundă că îl cercetează atent și fu surprinsă de apropierea gurii lui, pregătită să înăbușe orice protest al ei. Fiorul pe care i-l dădu atingerea limbii lui umede diminua pentru moment duritatea atacului. Gemetele stinse ale lui Damon se amestecau cu protestele ei abia auzite, încetinindu-i simțurile.

Pentru moment, durerea deveni plăcere, o plăcere pe care cu greu putea să o perceapă și căreia, curând după aceea, se disprețui că îi cedase.

— La dracu', mormăi el, scrutându-i fața cu privirea lui posesivă. Nu mă respinge în felul ăsta. Dacă ai de gând să încerci să mă convingi că nu mi suporti îmbrățișările, nu te mai obose. Îmi dau perfect de bine seama că simți ca și mine o durere acută în stomac. Își slăbi strânsoarea aproape cu nepăsare; își luă mâinile de pe șoldurile ei ca să îi atingă stomacul, subliniind astfel ce voise să spună. Tara profită și se desprinse din brațele lui. Durerea surdă de cap se oglindi în privirea acră pe care i-o aruncă. Se depărta de el cât putu de

mult, dat fiind că încăperea în care se aflau era destul de mică și îi spuse, înălțând capul cu sfidare:

— Singura durere pe care o împărtășim noi doi, Damon, e răzbunarea. Trăsăturile i se înăspriră de ură. Șocul acuzațiilor lui o făcuse pentru moment să uite cât era de supărată, dar acum ura pe care o adunase în decursul atâtor luni reapărea mai puternică.

— Răzbunare nu-i un cuvânt frumos, scumpo, spuse el în batjocură și pe buze îi apăru un rânjet. Cu un calm și o bună dispoziție pe care Tara le invidia, străbătu camera și se trânti pe un scaun. Recunosc că nu e deplasat, dar nu-l mai folosi.

S-ar putea să mă supăr și nu cred că-ți va place metoda mea de... răzbunare, dacă împingi lucrurile prea departe!

Întâmpină curajoasă avertismentul lui și refuză să dea înapoi. Faptul că era iritată părea să îl amuze și mai tare; Tara se așeză pe banca fără spătar care ocupa cea mai mare parte a peretelui aflat la cea mai mare depărtare de locul în care stătea el. Nu era confortabil, dar cum singurul scaun care se mai afla în cameră era aproape de ai lui, nu avea de gând să se plângă.

A făcut o mare greșală că s-a așezat. Aproape-instantaneu, oboseala teribilă ce îi dăduse târcoale înainte ca el să apară, se făcu simțită din nou și trebui să facă față unui val de amețeală. Își sprijini capul de perete, închise ochii și înghiți în sec, încercând să își stăpânească greața tot mai puternică. Fruntea i se acoperi de sudoare.

— Dumnezeu, arăți groaznic. Nu auzise când se ridicase și ajunsese în fața ei. Mergea fără să facă cel mai mic zgomot, precum animalele de pradă ce hoinăreau câteodată prin trecătorile din vale. Știa că panica pe care crezuse că a simțit-o în tonul vocii lui era plăsmuită de propria imaginație, dar nu îi mai păsa. Emoțiile prin care trecuse în ultima jumătate de oră o copleșiseră deodată. Cu ochii strâns închiși își clătină capul, bucurându-se în mod ciudat de presiunea dureroasă pe care o resimțea în creștet.

— O, Damon! De ce a trebuit să te întorci?

Era cât pe ce să izbucnească în râs când realizează cât de stupidă era acea întrebare. Nu e clar de ce s-a întors? S-a întors să egaleze scorul și să se răzbune... cu un avantaj pe tabela de marcaj.

Ca om inteligent de afaceri, șeful unei corporații de firme ce deținea proprietăți de vacanță pe întreg cuprinsul Statelor Unite, nu obișnuia să cedeze nimic, nimănui. Nu avea niciun sens să încerce să justifice un posibil eșec în lupta cu el prin lipsa de experiență și Tara decisese dintr-odată că nu avea nici cea mai mică intenție să o facă. Să gândească Damon ce o vrea. Nu îi mai păsa. Tot ce își dorea era să nu mai fie niciodată dominată de vreun bărbat, să fie liberă să își facă o viață numai pentru ea. Femeia dependentă de dragoste de acum un an dispăruse și, în ceea ce o privea, se descurca mult mai bine singură.

— Vino. Hai să plecăm de aici, îi ceru Damon, ridicând-o brusc. Lipsită de puterea de a riposta, se sprijini de el învinsă de vitalitatea lui

extraordinară.

— Unde mergem?

— Acasă, strigă el, stingând luminile și grăbind-o pe scări. Damon îi smulse cheile din degetele inerte și încuie ușa în urma lor. Tara îi urmărea mișcările ca prin ceață. Acasă, medita ea. Ce cuvânt frumos! Se rostogolea încet de pe buze, inspirând siguranță și căldură. Cât de diferit suna când era rostit de Damon! Departe de a reda ideea de confort, știa că pentru ea însemna degradare și dezonoare, o ironizare a tuturor momentelor pe care le trăiseră împreună în trecut. Drumul prin Boulder City nu va rămâne o amintire prea clară pentru ea.

Cea mai mare parte a străzii principale era cufundată în întuneric, iar copacii umbroși îndulceau lumina stridentă a farurilor mașinilor. În extrem de luxosul *Cadillac Seville* a lui Damon domnea o tăcere apăsătoare; Damon lua toate curbele în mare viteză, grăbindu-se să ajungă la marginea orașului. Starea apatică care o făcuse pe Tara să rămână imobilă dispăru în momentul în care Damon opri mașina în fața căsuței modeste în care locuia ea și fratele ei, Kenny. Tara nu se putu abține să nu vadă casa cu ochii lui Damon.

Când trăia mama ei, casa arăta cu totul altfel. Mica grădină era curățată cu grijă, iar gardul alb de lemn ce o împrejmua era intact. Casă, chiar dacă de dimensiuni relativ reduse, se arăta mândră privirii trecătorilor, fără a se lăsa intimidată de vecinele ei impunătoare. Tara se întoarse spre Damon; întâlnindu-i privirea dezaprobatoare, se uită repede în altă parte.

— Nu s-a schimbat nimic, murmură el pe un ton sec.

Foarte jenată, Tara coborî din mașină, ajutată de Damon. O strângea de mână atât de tare, încât degetele i se albiseră. Mușcându-și buzele, i-o luă înaintea spre poarta ce abia se mai ținea în țățâni, observând găurile din gard acolo unde scândurile cedaseră. Când ajunse în prag, Tara fu cuprinsă de o teamă amestecată cu groază: teamă de ce s-ar putea întâmpla în următoarele ore și groază de faptul că Damon va vedea ce urmări a avut asupra casei nepăsarea de care ea a dat dovadă de când a părăsit-o. Tremura atât de tare, încât nu reușea să bage cheia în broască; cu o remarcă amară el i-o luă din mână și deschise.

Pășind înăuntru, Tara apăsă pe comutator. Dintr-odată, sărăcăcioasa cameră de zi apăru în adevărata ei lumină și Tara clipi de câteva ori, apoi începu să se uite în jur cu atenție, prima dată în luni de zile – pereți decolorați, un covor uzat, cu țeșăturile slăbite. Nici măcar husele frumoase, lucrate de mână, de pe scaune și canapea nu reușeau să ascundă starea jalnică în care se afla mobila.

Tara își strânse buzele; îi făcu semn lui Damon să o urmeze în bucătărie. Ușile de la dormitor erau închise, făcând casa să pară și mai mică decât era.

Auzind exclamația violentă a lui Damon, se întoarse și privirea îi rămase ațintită pe linoleumul rupt pe alocuri de care el tocmai se împiedicase. Sângele îi urcă în obraji când îi văzu privirea batjocoritoare.

— Îmi pare rău, murmură ea, aprinzând lumina în bucătărie și arătându-i un loc unde să se așeze. Am încercat să-l repar, dar nimic nu ține o veșnicie.

Damon se încruntă când scaunul pe care se așezase începuse să scârțâie sub el și îi aruncă Tarei o privire ostilă, învinuind-o de starea precară în care se aflau masa și scaunele.

— Ce dracu' ai făcut cu banii? Casa asta arată de parcă n-ai fi cheltuit nici măcar un penny pentru întreținere de când am plecat eu.

Ridică privirea și arată spre tavanul pătat. Astea-s urme de apă? întrebă el încet. Tara nu se lăsă înșelată de tonul calm al vocii sale. Damon era furios și faptul că încerca să ascundă acest lucru nu îi diminua furia. Tara se apucă să pregătească cafeaua, ușurată că se afla cu spatele la el când răspunse un „Da” prudent.

Probabil că el își imaginase că se scăldau în lux, se gândi cu amărăciune.

— Te-am întrebat ceva, Tara! Mânia înăbușită răbufni și o făcu să își piardă cumpătul. Se întoarse spre el brusc.

— Nu vezi? strigă ea, gesticulând cu brațele. Cel puțin e curat, ceea ce nu se poate spune despre gândurile tale. Șmotrul nu poate scoate mare lucru dintr-un aragaz ruginit și nici nu poate astupa o chiuvetă spartă, dar m-am străduit, jur că m-am străduit! Fiecare penny din banii tăi nenorociți la care ții atât s-a dus pentru afacerile firmei. Aș face orice pentru a salva moștenirea fratelui meu, m-aș înjosi până la a folosi bani murdari dacă ar fi nevoie. Dar tu nu poți să

înțelegi ce înseamnă să iubești pe cineva mai mult decât pe tine însuși, nu-i așa?

— Tara, eu...

— De când ai venit ai observat și altceva la mine în afară de față și corp, Damon? strigă ea. Privește ce petice elegante am pe blugi, admiră stilul modern al acestei bluze vechi. Vrei să vezi mai mult? Urmează-mă!

Tara țâșni pe ușă de parcă ar fi fost fugărită de câini, intră în dormitor și deschise ușa dulapului. Damon aprinse lumina și fața îi rămase inexpresivă pe măsură ce observa interiorul sever și modest, asemănător celui din chilia unei călugărițe.

Privirea i se întrista când realizează cât se străduise Tara, din păcate fără succes, să-și înfrumusețeze camera - cuvertura frumoasă, croșetată manual încerca să acopere salteaua zdrențuită, tapetul ornamentat cu flori începuse să se dezlipească la colțuri, carpeta mică, viu colorată, țesută și ea în casă abia izbutea să acopere golurile din podea unde scândurile cedaseră.

— Îți place ce vezi, Damon? întrebă ea în bătaie de joc și îi atrase încă o dată atenția asupra dulapului. Patru bluze, trei perechi de blugi, două rochii pe care mi le-am făcut singură. Nu e chiar ce s-ar putea numi o garderobă elegantă, dar e tot ce am reușit să realizez dintr-un buget limitat.

— Încetează, Tara! Din trei pași fu lângă ea și își puse mâinile pe umerii ei. Am înțeles mesajul. Unde-i Kenny?

— Într-o tabără, îi strigă ea. Tara nu mai putu

să se controleze, începu să-l lovească pe Damon în piept cu pumnii încleștați; lacrimi de furie i se scurgeau pe obraji.

— Calmează-te; ai devenit isterică, îi ceru el și o scutură cu putere, încercând să o liniștească. Pentru Tara a fost picătura ce a umplut paharul. Oboseala acumulată în ultimele luni, îngrijorarea teribilă pentru viitorul ce se prefigura în culorile cele mai întunecate, orele lungi de muncă pe care trebuise să le îndure străduindu-se să păstreze puținul ce îl aveau, toate au culminat într-o încercare disperată de a se elibera de tensiunea ce crescuse în ea de atâta vreme.

CAPITOLUL 3

Deși suspinând, se năpusti cu furie asupra lui Damon. Incapabilă să gândească rațional, îl lovi, simțind o imensă satisfacție la auzul strigătului de durere. Când se pregătea să lovească din nou, se trezi luată în brațe și așezată pe pat.

Deodată nu mai simți nimic în afară de tristețea răscolitoare pe care atacul ei nebunesc încercase să o ascundă. Se uită în tăcere la fața severă a bărbatului care îngenunchease în fața patului. Mila pe care o citea născându-se în ochii lui arzători era cea mai mare lovitură pe care trebuise să o îndure până atunci; întoarse capul gemând ușor și își acoperi gura cu o mână ca să nu își strige durerea.

— Pot să plec? încuviință în tăcere, neavând încredere în tonul pe care îl putea lua vocea ei. După ce plecă Damon, Tara se ghemui în pat, ridicându-și genunchii la piept și înlănțuindu-i cu brațele. Se simțea tare nefericită. Suspină. Îi era

frig, dar era o răceală a spiritului; în cameră era zăpușeală”, iată un lucru pe care am uitat să i-l spun” se gândi dezamăgită; lipsa aerului condiționat într-un climat tropical, unde temperatura atinge valori neobișnuit de mari în timpul lunilor de vară. „Ai spus destul, proasto” o certă o voce interioară. „Da”, se gândi. Spusese chiar prea multe. Se întrebă dacă Damon era la fel de dezgustat de ea cum era ea însăși.

Lacrimile de pe obraji se uscaseră; Tara se întinse pe spate, fără vlagă, mulțumită că purtarea ei îl făcuse să plece.

„Chiar ești mulțumită, Tara?” Din nou acea voce indiscretă, răsunând undeva la limita dintre conștient și subconștient. Încercă să o forțeze să admită existența unei dorințe înăbușită de atâta vreme. Se întoarce pe burtă cu un geamăt, apucă strâns cuvertura și își îngropă fața în ea. Preocupată de necazurile ei, nu îl auzi când intră din nou în cameră. Lângă ea fu așezată o tavă. Înlemni o clipă, apoi deschise ochii și se întoarce în direcția sunetului. Nasul ei mirosea o aromă din ce în ce mai puternică, o aromă amestecată de cafea și, dintre toate mâncărurile de pe lumea asta, supă de pui. Supă de pui! Se holbă proteste la cana aburindă de pe tavă. Își strânse limba între dinți ca să nu izbucnească într-un râs isteric.

— Ridică-te! Nu depășise încă acea stare de uimire, dar urmă ordinul răspicat al lui Damon. Era prea obosită să se împotrivească; supa băută până la ultima picătură îi transmise stomacului ei slăbit o senzație plăcută de căldură. Își sprijini capul pe perne și închise ochii. Nu voia cafea. Tot

ce voia acum era să doarmă, deși nu voia să recunoască și încerca să lupte cu somnul. Dar trupul ei ce simțise deja moliciunea saltelei nu o mai asculta.

Când Damon plecă din cameră, crezu, cum era pe jumătate adormită, că va pleca și din casă. Lumina se stinse și, în întuneric, Tara simți cum i se îngreunează pleoapele și genele îi tremură. Pleoapele erau atât de grele încât își închipui că nu va mai fi în stare să le ridice vreodată, iată de ce, când a simțit degetele sigure ce îi desfăceau nasturii bluzei, nu a protestat. Toată atenția ei era concentrată asupra luptei împotriva moleșelii ce amenința să o cuprindă în întregime. Murmură un refuz când se trezi ridicată în capul oaselor, dar nu era sigură dacă era nemulțumită pentru că fusese mișcată din loc sau pentru că era dezbrăcată. Mâinile amortite atinseră pieptul lui; când însă își simți sânii dezgoliți, începu să se zbată. Sunetul fermoarului de la blugi, ce îi fusese desfăcut, era aproape imperceptibil, dar a fost îndeajuns ca să o trezească din moleșeală și stupoare.

— Nu face asta, murmură ea și apucă pantalonii cu ambele mâini, încercând să îi țină strâns pe corp.

— Tu crezi că eu sunt complet insensibil? Aceste cuvinte ascundeau atâta tristețe, încât auzindu-le, Tara încetă să se mai împotrivească. Căută să străpungă întunericul ce nu o lăsa să îi vadă fața.

— Da, ești insensibil, fir-ai să fii! îi dădu jos pantalonii cu mișcări aproape sălbătice.

— Crezi că am de gând să pun în aplicare

răzbunarea de care ai vorbit mai devreme? întrebă el iritat și trase pătura la o parte, rânjind ironic. Îmi pare rău că te dezamănesc, scumpo, dar nu sunt un animal, așa cum îți închipui tu. În momentul de față ești la fel de neajutorată ca un copil și nu mi-am pierdut încă orice urmă de bun simț ca să profit de tine!

Disprețul pe care i-l simți în voce o făcu să tremure. Se acoperi din nou cu pătura. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Îi putea vedea ochii strălucitori și surâsul amar ce-i apăruseră în colțurile gurii în timp ce se holba la ea.

— U... unde pleci? Nu-i veni să creadă că a putut pune o astfel de întrebare. Când observă că se oprește în pragul ușii, se înroși toată de jenă.

— Are vreo importanță? Încercă să dea înapoi, dar își dădu seama că se chinuia degeaba, pentru că avea într-adevăr importanță unde pleca el, o a naibii de mare importanță! Nu voia să rămână singură în întuneric. Dorea... dorea...

— Nu pleca, Damon, șopti ea.

— Ce vrei de fapt, Tara? își întoarse capul spre ea, dar nu încercă să se apropie. Deodată, fu izbită de enormitatea a ceea ce voia să îi sugereze.

— Eu-eu n-am vrut să... îmi...

— Să nu îndrăznești să-mi spui că-ți pare rău de ce-ai spus, zise el repede și ieși din cameră de parcă ar fi vrut să scape de un diavol.

Tara rezistă dorinței de a-i striga să se întoarcă și închise din nou ochii. Chipul lui Damon dansa în fața ochilor, torturând-o. Somnul care cu câteva minute înainte păruse atât de aproape dispăruse cu desăvârșire. Nu era în stare să

ignore tristețea care o apăsa. Se-ntoarse cu fața la perete; simți că începe iar să suspine și își astupă gura cu perna, ca să le stingă.

— Întoarce-te! Tara îngheță, incapabilă să-i urmeze porunca. Se trezi ridicată și lipită între cearșaf și corpul lui fierbinte. Nu-l putea învinui pe Damon. Ea și-o făcuse singură, prin rugămintea ei copilărească, iar acum trebuia să sufere consecințele.

Chiar să sufere? se gândi. Dacă asta însemna suferință, ar fi murit bucuroasă din cauza ei. Se trezi cuprinsă de brațele lui puternice și picioarele li se înlănțuiră sub pătură. Degetele blânde ale lui Damon îi eliberară părul din strânsoarea panglicii și i-l răsfirară pe pernă. Tara îi îmbrățișă coapsele oftând. Nu-i mai auzi geamătul de plăcere pentru, că somnul o fură într-o clipă.

Visa atât de frumos încât nu-l mai venea să se trezească. Simți sărutul unor buze fierbinți; degete tandre o mângâiau pe tot corpul. Mâinile astea n-au cum să fi confundate, se gândi ea cu tristețe. Se întinse, încercând să se dezmoștească, apoi își sprijini mâinile sub cap.

— Damon... Pe buzele ei, numele era o șoaptă.

— Mmm? Tara deschise ochii la auzul sunetului ce venea de undeva de lângă capul ei, apoi îi închise la loc. Stătea acolo nepăsător, ca un zeu al răului, privind-o cu ochii lui din care țâșneau flăcări aurii. Tara râsuflă adânc. Se mută în cealaltă parte a patului, încercând să tragă pătura de sub el.

Damon se așeză în capul patului și scoase un

picioar afară, cu un gest neglijent, izbucni în râs observându-i eforturile disperate de a-și ascunde goliciunea.

— Nu mi se pare deloc amuzant, izbucni ea, reușind în cele din urmă să se înfășoare în pătură. Nu-și dădea seama că acoperindu-și doar o parte a corpului devenise și mai ispititoare. Părul negru era o parte dat pe spate, iar restul îi cădea pe umeri, scoțând pe alocuri la iveală pielea mătăsoasă. Capul începu să o doară îngrozitor. Se ridică în genunchi și părul îi alunecă tot pe spate, ajungând dincolo de mijloc.

— Învelește-te, pentru Dumnezeu!

— Suntem așa timidă? o tachina el și zâmbi văzându-i expresia iritată. Dacă memoria nu mă înșală, ai văzut deja tot ce era de văzut.

— Ei bine, n-am niciun gând să văd și acum.

— Nu? murmură el; privirea Tarei se opri fără voie pe pieptul lat și apoi coborî asupra brațelor musculoase. O privire fu de ajuns să o determine să se uite în continuare, chiar împotriva voinței ei. Ochii îi lunecau pe corpul lui, își continuă inspecția cu respirația întretăiată: pieptul bine făcut, coapsele puternice...

— Îți place ce vezi, iubito?

Își întoarse repede privirea în altă parte, dar nu reuși să-i evite zâmbetul atotștiutor. Nu putea să se mai uite la el. Nu intenționase să-și transforme

— Privirea într-o cercetare intimă, dar acum era prea târziu să pretindă că nu l-a observat răspunzând privirii ei.

— Nu te uita în altă parte, murmură el

întinzându-se să îi cuprindă obraji în palme. Îmi place cum mă privești.

Obligată să-i întâlnească ochii întunecați de pasiune, se trezi prinsă în adâncimea lor. Lungi momente fierbinți, momente în care urmărirea neputincioasă cum el îi cerceta trupul cu mâinile până ajungea să-i elibereze degetele încleștate de pătură... îi atinge talia suspinând, îi mângâia formele armonioase. Iar ea simțea cum pielea-i mătăsoasă începea să tresară de plăcere, da, după atâta timp, simțea acea flacără pe care numai el putea să i-o transmită.

Respirau în același ritm; Damon se ridică în genunchi și o apropie de el până când coapsele li se uniră. Sfârcurile sânilor erau tari, lipiți de pieptul lui puternic. Tara încerca să-l îndepărteze apăsându-l cu palmele pe umeri, dar slaba ei rezistență încetă definitiv când mâinile lui începură să-i mângâie fesele, făcând-o să simtă cât de mult o dorea.

— O, Doamne, gemu el și o sărută înfocat. Aproape uitasem cum e să te strâng în brațe. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, iubito. Lasă-mă să fac dragoste cu tine...

Răspunsul care-i tremura pe buze nu avea să mai fie rostit; o bătaie puternică în ușa o făcu pe Tara să se smulgă din brațele lui.

— Tara, ești înăuntru? Ești teafără?

— Cine dracu'... Tara sări iute din pat, deschise dulapul și scoase rochia de casă de pe umeras. Și-o trase pe cap cu degete nesigure și-și încinse mijlocul cu o curea. Slavă Domnului pentru această întrerupere, se gândi ea, deși îi era

teamă de modul în care s-ar putea interpreta prezența lui Damon la ea acasă la acea oră atât de matinală.

— E Frank. Înghiți în sec și evită privirea furioasă a lui Damon. Probabil că e îngrijorat că nu am apărut la micul dejun, așa cum stabilisem. Te rog, Damon, murmură ea trecându-și degetele prin păr, n-aș vrea să te găsească aici.

— Vrei să mă ascund, nu-i așa?

— Renunță să-l mai roage: se uită la el disperată.

— Tu ce crezi? izbucni ea cu un surâs ironic și ieși din cameră.

— Tara, ce s-a întâmplat? Deși încercase să-l oprească, Frank o împinsese ușor și intrase în casă. Își umezi cu limba buzele uscate și reuși să schițeze un zâmbet sperând că el nu va observa privirile-i nervoase spre ușa închisă a dormitorului.

— Nu s-a întâmplat nimic, Frank, zise ea cu un oftat ușor și-l apucă de mânecă. E foarte drăguț din partea ta că ți-ai făcut atâtea griji pentru mine, dar te asigur că nu mi s-a întâmplat nimic.

— Atunci de ce dracu' mașina ta e tot la birou și al cui e *Cadillac-ul* din fața casei? Frank o opri înainte să-i poată răspunde, adică înainte să poată bâigui o minciună.

— Mașina de-afară îmi aparține, Sykes, se auzi vocea lui Damon. Tara închise ochii, iar mâinile îi căzură pe lângă corp.

— Mallory! șopti Frank uimit și începu să tușească violent, de parcă n-ar mai fi avut aer.

Privea peste umărul ei și se albise la față. Se întoarse spre ea dintr-odată și Tara se sperie de acuzațiile pe care i le citi în ochi. Trebuia să știe că nu poate avea încredere în Damon, se gândi ea. Era nebună să creadă că un om pornit pe răzbunare ar putea sta deoparte... un om obișnuit să spună ce vrea, fără să-i pese câtuși de puțin de părerea celor ce-i stăteau în cale.

— Frank pare... surprins să mă vadă aici. Mă întreb de ce oare?

Auzind cuvintele crude, menite să-l lovească pe omul de lângă ea, a cărui unică vină era că o iubea, Tara se-ntoarse furioasă spre Damon. Furia însă se transformă în spaimă, sentiment ce era oglindit și pe fața lui Frank. Își țină respirația și fu nevoită să-și strângă buzele ca să nu strige.

Damon juca desigur rolul bărbatului inteligent ce s-a întors triumfător la nevastă, gândi ea caustic. Damon voia să se asigure că Frank nu-și va mai face iluzii și-și imaginează iadul prin care trebuia să treacă prietenul ei în aceste clipe. Dacă Frank s-ar mai fi îndoit câtuși de puțin, apariția lui Damon trebuia să-l convingă să și-o scoată pe Tara din minte. Damon stătea nepăsător în pragul ușii dormitorului; își trăsese pantalonii, iar cămașa descheiată îi atârna neglijent pe pieptul gol.

Uitându-se în spatele lui, Tara gemu la vederea patului desfăcut.

— N-ai de gând să ne feliciți, Sykes? izbucni el, pe față înflorindu-i un zâmbet ce spunea totul. Nu orice poveste de dragoste are un sfârșit fericit și te asigur că după noaptea trecută sunt foarte... fericit.

— Frank, nu e ceea ce crezi, șopti ea atingându-i umărul cu o mână tremurătoare, dar fu respinsă cu violență. Ca și cum această atingere în treacăt ar fi fost ultima picătură menită să-l convingă să-i plătească cu aceeași monedă pentru tot ce suferise din cauza ei, Frank se întoarse spre ea examinându-i ținuta de casă cu un aer batjocoritor. Tara își strânse pumnii așteptând izbucnirea finală. Incapabilă să-i suporte privirea se-ntoarse spre Damon implorându-l în tăcere să pună capăt acestei umilințe și să-i spună lui Frank adevărul.

Realiză deodată ironia situației și de-abia se stăpâni să nu izbucnească într-un râs isteric. Stătea acolo ca o statuie, simțindu-se vinovată că a dormit cu propriul ei soț! Când Damon s-a însurat cu ea gândea ca un om liber și acționase în consecință, perfect justificabil. Ea de ce nu poate fi în aceeași situație? Și ea s-a crezut liberă, numai că acum descoperea contrariul.

Frank avea dreptate s-o urască. Să afle totul așa era umilitor, atât pentru mândria cât și pentru speranțele sale ce se dovediseră deșarte. Cât era de umilitor, avea să descopere câteva clipe mai târziu, când se simți apucată violent de braț și se trezi față-n față cu el.

— Hei, țipă el, pus pe harță. Ce naiba se petrece? Ce caută el aici?

— Dacă te mai atingi o dată de ea în felul ăsta amice, strigă Damon străbătând camera și apucând-o pe Tara de umeri, te omor!

Fața lui Frank se înnegura o clipă, dar el rămase ferm.

— N-ai niciun drept să-mi spui cum să mă comport cu ea, izbucni uitându-se când la unul, când la celălalt. De ce nu te întorci unde ți-e locul... lângă nevasta ta!

— Te sfătuiesc să-ți ții gura, Sykes și să accepți înfrângerea ca un bărbat.

Tara tremura în brațele lui Damon; lacrimile începură să-i curgă pe obraji și ochii ei îl evitau pe Frank. De-abia auzi următoarele cuvinte ale lui Damon:

— În cazul în care creierul tău prost n-a priceput care-i adevărul, ți-l spun eu acum pe șleau: M-am întors la nevastă-mea!

Tara inspecta cu atenție avionul Skyhawk II, vopsit în alb-albastru. Ca toate avioanele *Cessna* ce transportau pasageri, avea aripile în partea de sus a fuselajului. Aluminiul din care era făcut acest fuselaj făcea ca avionul să fie foarte ușor. Tara era meticuloasă în tot ce făcea. Pășind încet, pipăi aripile, aplecându-se să vadă dacă șuruburile de siguranță erau la locul lor. Controla trenul de aterizare asigurându-se că era bine fixat. Îndreptându-și atenția asupra elicei, se uită după vreo posibilă defectiune, știind că o hibă cât de mică poate cauza o prăbușire. Li se întâmplase asta odată cu unul din avioanele ce se afla acum în hangar și fusese extrem de supărată pe Frank care, cu toată experiența lui, uitase să verifice avionul încă o dată, înainte de a-i porni motorul. Din fericire pentru ei, avionul nu reușise să decoleze. Dar motorul se stricase din cauza, neglijenței lui Frank, lăsându-i pe cap cu o altă reparație costisitoare pe care nu și-o puteau

permite.

Încredințată că totul era în regulă, Tara urcă în cabină. Mâna ei porni motorul cu o mișcare automată, urechile ei experimentate așteptând semnalul de decolare; controla toate contactele, mări puterea motorului și cercetă sistemul bimagnetic.

Ascultă vibrațiile elicei și scoase un oftat satisfăcut simțind avionul gata de decolare. Peste câteva minute zbura deasupra lui Boulder Dam, admirând priveliștea impresionantă, săvârșită în atâția ani. Era un monument al ingeniozității omenești, acel fir de apă ce șerpuia din roca aridă formând un lac artificial.

Lacul Mead... răcoarea apei trezea la viață ținutul sălbatic, acel pământ grandios, mărturie a existenței atâtor veacuri.

Deși transporta deseori pasageri pe această rută, Tara nu se sătura niciodată de frumusețea cameleonică a ținutului Marelui Canion. Aici venea de fiecare dată când problemele deveneau prea apăsătoare și avea nevoie să fie singură. Stâncile impunătoare ce alcătuiau zidul abrupt al canionului, martore ale unei epoci antice, pe care mintea omenească cu greu și-o poate imagina, aveau întotdeauna puterea de a-i dăruir Tarei liniștea interioară la care râvnea. Stâncile de culori diferite și pantele ce dădeau senzația de coborâre în abis, ofereau o priveliște ieșită din canoanele timpului, făcând ca problemele ei să pară insignifiante, prin comparație. Dar astăzi magia lipsea. Zbuciumul cauzat de întoarcerea lui Damon era mai mult decât putea ea să suporte.

Nevasta lui, ca să vezi! se gândi indignată. După ce Frank, palid de furia neputinței, plecase, găsisese, în sfârșit, curajul să-i plătească lui Damon pentru tot.

— N-ai avut niciun drept să-l faci pe Frank să creadă că suntem din nou împreună, murmurase ea, tremurând când îi întâlni privirea. Am de gând să divorțez și nimic din ce-ai putea să-mi spui n-o să mă facă să mă răzgândesc. Dacă nu vrei să crezi nimic altceva, asta poți s-o crezi!

— De ce aș face-o, Tara? E-adevărat, n-ai folosit banii din contul nostru comun ca să trăiești în luxul pe care l-ai fi putut considera răsplata pierderii purității tale, dar asta nu diminuează gravitatea faptului că mi-ai fost necredincioasă.

— Nu sunt vinovată cu nimic, izbucni ea, străduindu-se să nu lase durerea să-i răzbată în voce. Și nu poți dovedi contrariul!

Îi îngheță sângele în vene când citi furia pe fața ce-o acuza. Gâtul i se contractă atât de tare când îl văzu venind spre ea încât aproape că nu mai putea să respire. Când o apucă de umeri era aproape să leșine.

— Îmi faci rău, șopti ea iar ochii i se dilatară până când ajunseră ca două pietre prețioase strălucind pe pielea palidă.

— Când o să termin cu tine, n-o să te mai vrea! Cruzimea lui fu ca o provocare: Tara se hotărî să-i țină piept. Va continua să-l lase să creadă că-l iubea pe Frank. De ce n-ar face-o? se-ntrebă furioasă.

— Frank va crede tot ce-i voi spune. Știe ce ticălos lipsit de scrupule ești.

— Și încă nu știi ce înseamnă „lipsit de scrupule”. Voia să-l rănească, să-i zdrobească inima cu aceeași nepăsare cu care o făcea el.

— Dacă asta vrea să sune a amenințare, nu uita că în curând voi avea un soț care să mă apere, între noi doi, Frank mă va crede pe mine, cu siguranță, și n-ai ce să faci în privința asta. M-am hotărât să mă căsătoresc cu el cât mai repede cu putință, minți ea, refuzând să se lase intimidată de strânsoarea lui.

— Fii blestemată! murmură el, scuturând-o până când Tara simți că-i plesnesc venele de pe gât. Ai uitat de ziua în care mi-ai dat asta?

Aruncă întrebarea în timp ce se căuta prin buzunare și scoase un obiect în fața căruia Tara se dădu înapoi înspăimântată.

— Mi l-ai pus în jurul gâtului în ziua în care bunicul tău ne-a binecuvântat. Mi-ai povestit legenda familiei tale, din generație-n generație, potrivit căreia cel care dăruiește talismanul și cel care-l primește vor avea sufletele unite pentru totdeauna. Tara se smulse din brațele lui Damon, retrăgându-se până se izbi cu spatele de zid. Văzu cum Damon își ridică colierul deasupra capului și apoi și-l pune la gât; piatra ce pecetluia un jurământ de secole contrasta plăcut cu pielea lui arsă de soare și părea a-și fi găsit locul pentru totdeauna. Tara închise ochii strâns; nu simți apropierea lui Damon până când răsuflarea lui blândă nu-i mângâie fața. Mâini cercetătoare îi pipăiră obrazii și se simți legată nu numai de atingerea lui, dar și de o moștenire eternă. Deși mama ei o îndrumase să împărtășească credința

religioasă propovăduită de misionarii de pe vremea când ea însăși era copil, tot ea o învățase pe fiica sa să respecte, chiar să venereze vechile tradiții ale poporului din care-și trăgea obârșia. Această superstiție adânc înrădăcinată o făcea să se simtă de parcă s-ar fi aflat în puterea unor lanțuri invizibile ce o strângeau din ce în ce mai tare.

Deși bunicii ei fuseseră distruși când fata lor părăsise rezervația ca să urmeze un om ce nu aparținea neamului ei, o iertaseră când revenise purtându-și în brațe copilul, nepoata lor. Tarei îi plăcea foarte mult să i se povestească cum fusese așezată în brațele bunicului și cum bunica ei, primind aprobarea soțului ei din priviri, își scosese talismanul de la gât și îl pusese în mâinile fiicei sale.

Putea vedea cu ochii minții lacrimile mamei ei în timp ce retrăia în fața micuței Tara, înmărmurită de uimire și admirație, bucuria imensă pe care o simțise când, în sfârșit, a putut să pună colierul în jurul gâtului iubit.

„Numai atunci m-am căsătorit cu-adevărat cu tatăl tău”, murmurase ea. „Într-o zi, fata mea, vei primi și tu colierul pentru a-l da mai departe, dar ține minte că nu poate fi dăruit decât o dată și atunci pentru tot restul vieții”.

Tara își aminti cum, după moartea mamei, într-un ceas de disperare, tatăl ei își smulsese talismanul de la gât. „La ce mai folosește acum când Lena nu mai e?” strigase el și ieșise din casă împleticindu-se din cauza băuturii. Tara îl ridicase cu degete tremurânde și, la prima vizită în

rezervație, i-l dăduse din nou bunicii ei în grijă. Tara fu readusă brusc în prezent de o pală de vânt ce scutură avionul; se certă singură pentru că fusese neglijentă. Zborul nu-i îngăduia să fie neatentă, mai ales când se afla în apropierea unor stânci abrupte; la poalele acelor stânci, foarte departe, se zărea ca o panglică râul Colorado, mărturie a unor timpuri imemoriale. Controla direcția avionului Cessna automat; pe când verifica unde se află, nu mai avu niciun dubiu asupra zonei de aterizare. Se îndrepta spre locul unde roca dură lăsa loc unei fâșii de pământ suficient de lată pentru o aterizare fără emoții. Privi cum apele șerpuitoare ale râului dispăreau în canalul care alcătuia intrarea cea mai îngustă spre lac și știu că după următoarea cotitură va fi în siguranță.

În timp ce roțile atingeau pământul și avionul se oprea, se întrebă cum de a putut să gândească măcar acea stare de siguranță. Îndepărtându-se de avion, fu cuprinsă de disperare, de o intensitate necunoscută până atunci și simți cu o certitudine dureroasă că nu va mai fi vreodată în siguranță.

Merse foarte aproape de marginea prăpastiei, atât cât îi permiseră puterile și curajul, se așeză pe pământ, își ridică genunchii la piept și-i cuprinse cu brațele.

Priveliștea ce i se înfățișa în fața ochilor era fascinantă; nu reușise să și-o amintească în întreaga ei frumusețe. Tăcerea impunătoare era ca o binecuvântare și respirația slabă se transformă într-un oftat ce se contopi cu vântul fierbinte al deșertului. Își găsi liniștea ca

întotdeauna în acest loc magic; veghea el fu răsplătită de soarele la apus ce inundă canionul într-un roșu sângerieu. Observă fascinată cum se accentua conturul, culmilor din jur, subliniind caracterul teribil al forțelor ce transformau canionul într-un loc de o frumusețe sălbatică. Astfel fusese și dragostea pe care i-o dăruise cândva lui Damon... de o frumusețe sălbatică. În minte i se înfiripă imaginea unor trupuri goale jucându-se în apele cascadei Havasu, ultimele raze ale soarelui transformate într-o flacără reflectată de ochii lui strălucitori... Aceeași flacără pătrunsese și-n ea, transformându-se într-o forță vitalizatoare ce o făcea să dăruiască tot ce avea mai bun în ea.

Ierburile moi deveniseră patul cel mai confortabil, vântul călduț de deșert o pătură ocrotitoare, iar copacii de deasupra capetelor închideau acel spațiu sacru a cărui liniște era tulburată doar de ritmul năvalnic al iubirii lor.

Capitolul 4

Totul era atât de diferit acum, se gândi Tara. Damon nu se întorsese la ea pentru că o iubea. Tristețea-i pătrunse în corp și-n suflet, reușind să stingă flăcările amintirii. Nu mai era în stare să răspundă pasiunii lui, amintindu-și cât de false se dovediseră a fi promisiunile șoptite în acea noapte de dragoste ce părea acum atât de departe. Acum nu vor mai fi promisiuni, fusese categoric în privința asta.

— Îți vei respecta obligațiile, Tara? întrebă el, corpul-i puternic lipind-o și mai tare de zid; timbrul vocii lăsase intenționat să se audă

zgomotul făcut de mașina lui Frank ce tocmai pleca.

— Bunicul tău a încuviințat căsătoria noastră știind că nimeni din trib nu te va accepta de soție din cauza sângelui tău amestecat, tatăl tău nefiind unul de-al lor. A explicat că tu erai cea care nu aparțineai nimănui, obligată să aparțină în același timp ambelor lumi. Viitorul tău îl îngrijorase întotdeauna și era extrem de bucuros că te căsătorești, știind că-ți găsești un om ce-ți accepta și înțelegea ambivalența. În clipa în care mi-ai trecut colierul în jurul gâtului, te-ai legat de mine printr-un jurământ sacru, integrându-mă tradiției neamului tău. Poți negaasta? Ochii lui îi prinseră privirea și i-o ținură captivă până când, de pe buzele livide, țâșni răspunsul – un singur cuvânt:

— Nu.

— Înainte de a pleca din rezervație am promis bunicilor tăi că împreună vom aparține ambelor lumi, încercând să le unim și la fel vor face și copiii noștri. Eu sunt un om care-și respectă promisiunile.

— Nu crezi că-i cam târziu pentru asta, Damon? Simți cum mâinile ce-i cuprinseră obrajii își accentuau presiunea, dar nu era decât un semn că înțelesese exact ce a vrut ea să spună.

— Acesta, spuse el atingând talismanul cu o mână, spune că nu va fi niciodată prea târziu. Vei fi întotdeauna a mea.

— Ei bine, murmurase ea mutându-și privirea de pe degetele ce mângâiau piatra. Accept că sunt legată de tine prin moștenirea de la mama, dar ți-

ai bătut joc de tot ce însemna acest colier și n-am să te mai accept niciodată ca soțul meu. Mai bine trăiesc singură decât să fiu nevoită să-mi împart viața cu tine.

— De ce mi-ar păsa ce simți tu? izbucnise el, privirea batjocoritoare rânind-o pe Tara (pentru a câta oară?!). Sykes e de fapt cel care ne poate distruge căsnicia.

Te-a convins că vei fi mai fericită dacă vei sta în brațele lui. E un amant mai bun decât mine? întrebuse Damon; privirea i se întunecă.

— Asta nu are nicio legătură, țipase ea. Nu încerca s-arunci vina ta asupra lui.

— Să nu pretinzi că nu știi cum a reușit fosta mea nevastă să dea de mine.

Declarația lui fusese aproape șoptită și totuși plină de convingere. Tara se uită la el în tăcere, nevrând să se-ntrebe ce puteau însemna acele vorbe. Își umezi buzele uscate cu vârful limbii și clătină din cap în semn de împotrivire.

— De ce-ți vine atât de greu să admiți adevărul? urmă un râs răgușit, deși privirea lui numai veselie nu exprima. Ochii i se micșorară deodată, observând expresia uimită de pe chipul Tarei.

— Vrei să spui că n-ai făcut parte din complot de la început? insinuă el; buzele i se „strânseseră într-un rictus disprețuitor. Prostuță mică!

Te-ai dus direct în ghearele lui.

— Nu vreau să-ți mai aud minciunile, spuse ea; refuză să-i întâlnească privirea și se încăpățână să privească într-un punct fix, peste umărul lui. E imposibil să găsești o femeie într-un

oraș atât de mare.

— Nimic nu e imposibil pentru un bărbat hotărât să-i ia nevasta altuia, insistă el pe un ton sec. A îmbrobodit pe una din fetele din serviciul meu să-i dea fosta mea adresă, iar restul a fost ușor.

Se gândi la așa-zisul devotament al lui Frank de-a lungul întregului an și se sprijini din nou de perete. Își aminti încăpățânarea lui excesivă în a o determina să se căsătorească cu el și se trezi că îl credea pe Damon. Realiză că insistența lui Frank începuse de îndată ce a părăsit-o Damon și creștea cu fiecare refuz, ajungând aproape fanatică. De ce nu-l suspectase deloc pe Frank? Avusese toate motivele s-o facă și totuși s-a lăsat orbită.

Când a început să-i strecoare încet în suflet neîncrederea față de Damon nu i-a mărturisit că știa că Damon mai fusese însurat o dată. Deși la început ea îi luase apărarea lui Damon, nu-și atinsese Frank scopul mai târziu, când insinuase că Damon ar fi un bărbat însurat? Ar fi crezut minciunile fostei neveste a lui Damon atât de ușor „dacă n-ar fi venit pe un fond de neîncredere deja sădit cu grijă în inima ei? Dacă asta n-ar fi fost de ajuns s-o facă să înceapă să-și pună capul la contribuție și să gândească cât de cât, cu siguranță ar fi trebuit să devină suspicioasă când el o încurajase atât să înainteze actele de divorț.

— Fă-o doar de dragul aparențelor, draga mea, pledase el. Amândoi știm că mariajul tău nu e legal dar totuși a avut loc o ceremonie și va fi în avantajul tău să obții o anulare cu acte.

Refuzase să-i urmeze sfatul, fără să-i spună

atunci nici „Da”, nici „Nu”. Poate dacă s-ar fi gândit serios măcar o clipă să se mărite cu Frank, ar fi acționat mai hotărât cu privire la viitorul ei. Dar inima i-o luase mereu înainte, deși orice amintire a numelui lui Damon o făcea să înghețe și conștiința o avertiza tot timpul că orice gând privitor la Damon trebuia înlăturat.

Înțelegea acum supărarea lui Damon, dar și el ar putea măcar să încerce să înțeleagă că ea fusese victimă și nu criminal. Dacă ar ține la ea, n-ar condamna-o fără să-i dea șansa să se apere. Tăcerea ei îl făcu să-și piardă controlul. O smulse cu putere de lângă zid și o prinse-n brațe.

— Damon, nu face asta, te rog. Cuvintele ce urmară o lovire ca un cuțit, redeschizându-i vechea rană și făcând-o să sângereze.

— N-ai niciun drept să-mi ceri nimic, Tara. În cazul în care-ai uitat, prin faptul că ai avut un amant ți-ai anulat toate drepturile. Prin faptul că ai trecut din patul meu în cel al lui Sykes, ești amestecată-n toate astea până-n gâtul tău de micuță mincinoasă. Îi întâlnești ochii vibrând de gelozie. Pupilele i se dilată; nu-i veni să creadă că o putea acuza astfel. Durerea era prea mare ca să mai protesteze.

Secundele se perindau în tăcere, până când la un moment dat nu-și mai putu stăpâni indignarea. Cum îndrăznește să o creadă capabilă a fi duplicitară? Voia să transforme dragostea pe care ea i-o dăruise din toată inima în ceva urât. În acel moment, mândria o făcu să-și revină, iar fața îi reflecta supărarea.

Dacă Damon voia să creadă ce era mai rău, n-

avea decât. N-o să vină să-i cerșească iertare pentru ceva ce n-ar fi făcut pentru nimic în lume!

Damon se îndepărtă de ea. De data asta el era cel care-i evita privirea, iar fața îi rămase ca de piatră.

— Hai să nu ne mai mințim, zise el pe un ton revoltat. Recunoaște adevărul cel puțin acum, Tara.

— Care adevăr?

— Că te-ai căsătorit cu mine numai din interes. Ai dovedit-o prin nerăbdarea cu care te-ai grăbit să consideri căsnicia noastră o minciună. Apropo, Sheila mi-a transmis mesajul tău. Tara fierbea de furie; la auzul cuvintelor lui, scrâșni din dinți să nu izbucnească.

— Mesajul meu?

— Da, sigur, ca să pot scoate de la ea tot adevărul, a trebuit să plătesc din greu. Mi-a povestit cum tu și Sykes ați plănuit să-i faceți o vizită. Sunt sigur că s-a distrat urmărindu-mi reacția când mi-a spus că nu voiai să mă mai vezi niciodată.

Cât de inteligent fusese întinsă momeala, iar ea se lăsase prinsă! Ceea ce o durea cel mai tare, dincolo de faptul că se disprețuia singură că fusese atât de fraieră să se lase manipulată, era faptul că Damon o crezuse capabilă de astfel de fapte.

Frank și fosta soție a lui Damon făcuseră o treabă excelentă, se gândi cu tristețe. Convingându-l pe Damon că Tara îl iubea la fel de puțin ca și Sheila, Frank împlântase cu mâna ei cuțitul în inima lui Damon. Fragmente de cuvinte

de dragoste rostite în șoaptă îi reveniră în memorie și, dintr-odată începu să spere.

— Pentru Dumnezeu, Damon, murmură apucându-l tremurând de mânecă. Cum poți să mă crezi capabilă de o astfel de mârșăvie făptuită cu sânge rece? Bine, accept faptul că nu mai crezi în dragostea noastră. Ca să fiu sinceră, nu cred că ai crezut vreodată. Dacă m-ai fi iubit, mi-ai fi explicat motivele pentru care ai plecat la San Francisco în loc să mă lași ținută sigură pentru minciunile fostei tale neveste. S-a răzbunat pe tine prin mine. Asta nu-ți spune nimic? Ai de gând s-o crezi pe ea și nu pe mine? Dacă tu poți să crezi că am avut ceva de-a face cu complotul lui Frank, înseamnă că relația noastră a fost sortită eșecului de la bun început.

Dă-mi cel puțin șansa să mă apăr.

— Nu îmi mai pasă acum, nu poți să-ți bagi asta în cap?

Întrebarea lui era atât de sinceră, încât realizează că n-avea cum să-l facă să-nțeleagă. Nu-i păsa de viitor, așa cum nu-i păsa de trecut. Era mai mult decât evident. Cum l-a putut crede în stare să iubească profund, dincolo de suprafață? Dragostea ei îl înzestraseră cu calități pe care nu le-a avut niciodată și se înfiora dându-și seama cât de ușor se lăsase cucerită de un om care putea doar să facă dragoste; nu să și iubească. Își privi mâinile încrucișate. Se simțea trădată. Își adună toate forțele ca să-l întrebe, pe un ton ușor ironic:

— Dacă așa simți, de ce te-ai mai obosit să te întorci?

— Nu ghicești? Ochii lui îi cercetau corpul cu un aer nerușinat; flăcările jucăușe din priviri nu

mai răspândeau acum decât o căldură înșelătoare.

Tara scutură din cap cu putere; nu mai simți decât repulsie.

— De ce pari așa șocată? Râsul lui îi provocă fiori pe șira spinării. Asta era ultimul lucru la care mă așteptam de la o târfuliță care a văzut căsătoria ca pe o zbenguială prin tufișuri. Nu mai reuși să răspundă așa cum merita la această nouă dovadă de cruzime. Deci asta însemnaseră ea și dragostea lor pentru el – câteva nopți prin tufișuri. O parte din ea încercă să se revolte, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Încet, încet, fu cuprinsă de ură.

— Acum că știi cine ești, atingerea ta m-ar scârbi, spuse ea rece.

— Crezi că-mi pasă ce simți? O să am grijă să nu-l mai vezi pe Sykes; între voi totul s-a terminat. Vei trăi cu mine în calitate de nevasta mea, chiar dacă faci să pară ridicolă această denumire și, al dracului să fiu dacă n-o să mă asigur că-ți vei respecta jurământul făcut în fața altarului.

— Și dacă refuz? contraatacă ea. Damon se întoarse spre ea disprețuitor. O privea drept în față, cu un surâs batjocoritor.

— Vezi tu, draga mea, am un as în mânecă pe care nu-l poți combate.

— N-am chef de ghicitori, Damon. Unde vrei să ajungi?

— La fratele tău.

— Kenny? repetă ea incredulă. Ce legătură are el cu toate astea? Intui răspunsul înainte de a-l auzi, dar se încăpățână să nu creadă. Doar n-ai încerca să contaminezi un băiat inocent cu otrava

ta, tună ea. N-ai putea să te cobori într-atât! Pe fața Tarei se putea citi o spaimă teribilă. Damon își strânse pumnii.

— Fir-ar să fie, mă faci să spun lucruri pe care eu... Scutură din cap și-și trase respirația. N-am vrut să spun asta vreodată, murmură el. Voiam doar să te-ntreb cum crezi că am aflat de moartea tatălui tău. Nu ești câtuși de puțin curioasă să afli? În mintea Tarei se înfiripă o vagă suspiciune, dar o îndepărtă imediat.

Dar, în timp ce se uita fix la Damon, acea suspiciune reveni și, de data asta nu mai putu s-o ignore. Începu să tremure: Presimțea că fusese trădată și acest lucru o făcea să-și piardă mințile. Își aminti că fratele ei îl adora pe Damon și că o întreba tot timpul ce mai face.

— Kenny? șopti ea și se sprijini din nou de zid. Damon încuviință cu o mișcare a capului.

— Mi-a scris. De când și-a pierdut tatăl e dezorientat și îngrozitor de trist și are nevoie de sprijinul unui bărbat. M-a implorat să vin acasă. Acea scrisoare a însemnat prima dovadă de afecțiune sinceră pe care mi-a arătat-o cineva de la moartea părinților mei și n-am de gând să-l dezamăgesc.

— Eu sunt tutorele lui!

— Kenny are aproape patrusprezece ani, îi reaminti el, e destul de matur ca să aleagă.

— I-ai face una ca asta? L-ai pune să aleagă între noi?

— S-ar putea să nu fie nevoie să o fac „murmură el apropiindu-se încet de ea. Kenny are nevoie de amândoi, tu ai nevoie de Kenny, iar eu...

— Tu nu ai nevoie decât de răzbunare, iar eu nu vreau... Tara sări brusc la o parte când îl văzu pe Damon izbind violent cu pumnii în zid. Restul cuvintelor se pierdură în timp ce-i urmărea fața, acum întunecată; furia i se așezase și ei pe ochi, ca un vâl.

— La dracu', tu îmi aparții mie, urlă el, iar cuvintele sunau ca o amenințare. Îmi vei aparține întotdeauna!

— Eu îmi aparțin mie însămi, Damon, insistă ea, evitându-i privirea de o strălucire diavolească. Ce poți spera să câștigi obligându-mă să te urăsc?

Privirea ce-i examina corpul cu minuțiozitate o făcu să simtă o durere fizică. Închise ochii și își sprijini mâinile de zid, sperând că astfel nu vor mai tremura. Nu putea spera la îmbrățișarea consolatoare de care avusese parte în trecut. Putea să-i simtă furia și acest lucru o umplea de o teamă de nesuportat.

— Ne vei distruge pe amândoi, gemu ea.

— Dar înainte de a o face, draga mea, murmură el apucând-o în brațe și apropiind-o de el până când o făcu să-i simtă răsuflarea caldă, voi avea satisfacția de a ști că te-am făcut să guști din tristețea ce-mi zdrobește sufletul de aproape un an.

Deschise ochii; privirea îi reflecta resentimentele împotriva a ce voia el să facă.

— Te-ar face asta cu adevărat mai fericit, Damon?

Pentru o clipă, cât o bătaie de inimă, Damon ezită; când el îi luă capul în mâini, Tara observă ceva neobișnuit în ochii lui, dar când se simți

sărutată violent pe buzele tremurânde, se gândi că probabil acea slăbiciune temporară nu existase decât în imaginația ei. Își desprinsе buzele de ale ei. Tara nu mai era în stare decât să-l privească fără ca fața ei să exprime nimic, prea slăbită pentru a opune o rezistență cât de mică.

— Ești femeia mea, recunoaște!

Îl înfruntă cu ultimele fărâme de mândrie, deși niciun cuvânt nu ieși de pe buzele sângerânde. Damon îi dădu drumul cu o grimasă disprețuitoare și-ncepu să străbată camera cu pași mari. Deschise ușa de la intrare, apoi îi aruncă o privire mânioasă peste umăr, observându-i durerea cu un ochi atotștiutor.

— Voi obține ce vreau de la tine, insistă el. Eu întotdeauna obțin ceea ce vreau, scumpete. Poate ai dreptate și ne vom distruge amândoi. Dar îți promit un singur lucru. Nu te va mai îmbrățișa nimeni în afară de mine și când am să te vreau, am să mă asigur că nu vei putea fugi! Tara își plecă fruntea pe palme. Amintirea amenințării lui o făcu să tremure. Umbrele începeau să se îngâne cu razele soarelui ce apunea; căldura, deși nu mai avea intensitatea din timpul zilei, înmuia duritatea solului.

Damon nu va putea fi însă îmblânzit în niciun fel, gândi ea. Așa cum ea venise aici să se elibereze de presiunea ce-o înăbușea de atâta timp, el se întorsese voind să rupă lanțurile tristeții care-l chinuise atât. Acum erau uniți în dușmănie, căsătoriți prin voia sorții care-i destinase să se distruagă.

Din cauza relației dintre ea și tatăl ei, Tara nu

mai credeau că ar putea lega vreo prietenie durabilă cu un bărbat. Pentru scurt timp, Damon îi redase această încredere, legând-o de el chiar mai trainic decât o simboliza talismanul. Deși n-ar fi spus-o niciodată, era conștientă în mod dureros că de fapt era într-adevăr femeia lui! Odată ce admise asta se simți mai ușoară. Se ridică în picioare și-și lăsă capul pe spate; o adiere blândă de seară îi răsfiră părul. Pașii îi deveneau tot mai grei, pe măsură ce se apropia de avion, pentru că știa că se întorcea în iadul ce i-l pregătea Damon, dar mergea cu încăpățănare pe drumul pe care îl avea de străbătut. Era bucuroasă că trebuia să se concentreze asupra zborului înapoi.

Adierile de vânt ce deveniseră mai puternice îi îngreunau misiunea, amenințând să se transforme într-un pericol pentru stabilitatea avionului. Când în sfârșit ateriza, simți o durere acută în tâmpile. După ce închise motorul își rezemă obosită capul de manșă.

— La ce dracu' te gândești? Damon deschisese ușa avionului, iar vocea lui furioasă străpunsese tăcerea. O apucă de subțiori și o scoase din avion fără urmă de efort, apoi o așeză cu picioarele pe pavaj, în fața lui.

— Nu-ți dai seama că s-a întunecat aproape de tot? în câteva minute nu ți-ai mai fi putut vedea mâinile pe manșă, prostuță mică ce ești.

— Am pierdut noțiunea timpului.

— Chiar ai uitat cum trece timpul? o întrebă încet.

Tara ridică spre el doi ochi mirați, distingându-i privirea supărată în fâșia de lumină

ce nu fusese cuprinsă încă de întuneric.

— Sigur că am uitat, murmură ea pusă pe ceartă. Nu obișnuiesc să risc un aparat prețios de zbor când știu că pista noastră de aterizare nu dispune de suficiente lumini semnalizatoare.

— Nu cumva te-ai gândit să mă înșeli, nu-i așa?

— Să te înșel? repetă ea ca un ecou fals. Damon încuviință în tăcere și privirile li se întâlneau; îi examina trăsăturile feței cu o atenție care o uimi. Fu izbită deodată de înțelesul întrebării lui și se îndepărtă.

— D-doar nu crezi că așa... că așa...

— Recunosc că m-am gândit o clipă la asta, spuse el. Ultima oră mi-am petrecut-o rugându-mă și blestemând și nu sunt genul de om care să suporte să stea să aștepte neputincios. De acum încolo vei sta în preajma mea, ca să te pot împiedica să faci vreo prostie.

— Poți să te duci la dracu', țipă ea înfuriată de aroganța lui. Putea fi silită să-l accepte de bărbat, dar dacă apoi s-ar fi supus tuturor dorințelor lui, ar fi putut foarte bine să-și pună o lesă și să se lase dusă oriunde voia el, gândi mânioasă.

— Cel puțin acolo nu voi fi singur! izbucni el și își continuă tirada în timp ce o căuta cu mâinile. Mă vei însoți. Totuși, nu am ajuns încă în iad și n-aș vrea ca marfa să se strice înainte de a avea din nou șansa s-o testez!

Tara mormăi o înjurătură și se desprinse din strânsoarea lui. Pe când se deplasa repede spre rulota luminată unde se aflau birourile își recapătă

controlul. O secundă fusese gata să se scuze - da, să-și ceară iertare - pentru că-l îngrijorase.

Cum și-a imaginat, chiar și numai o secundă, că el se temuse într-adevăr pentru ea? Slavă Domnului că tonul lui ironic o readusese cu picioarele pe pământ înainte de a se face de râs!

Ajunsesse aproape de rulotă când o mașină dădu colțul și se opri în parcare. Ezită un moment, apoi continuă să meargă, sperând că vizitatorii nu erau clienți care voiau să solicite un zbor a doua zi dimineață. În acea clipă puțin îi păsa de pierderea unui comision. Mintea nu-i stătea acum la afaceri.

— Hei, Tara! se auzi o voce. Tonul vocii în schimbare suna dureros de familiar. Eu sunt!

— Kenny, șopti ea, grăbindu-se să iasă în întâmpinarea siluetei ce alerga spre ea. Nu te așteptam până mâine. S-a întâmplat ceva? Kenny se opri aproape de sora lui; evită însă să o îmbrățișeze, păstrând o distanță de câțiva pași între ei.

Scormonind cu vârful pantofului în pietriș, murmură:

— A, nimic care să te îngrijoreze. Johnny începuse să tușească cam tare și tatăl lui a decis că-i mai bine să-l aducă acasă. Probabil că a luat răceala de undeva.

Tara își mușcă buzele.

— Sunt sigură, Kenny, că lui Johnny îi pare și mai rău decât îți pare ție.

Observând expresia disprețuitoare a fratelui său, Tara începu să se îndoiască că el credea ce-i spusese ea. Se forță să-și ascundă zâmbetul și îl ajută să-și care rucsacul, făcând cu mâna spre

mașina ce se îndepărta. Îl privi înțelegătoare pe tatăl lui Johnny, acuzat pe nedrept. Înțelegea că fratele ei era dezamăgit. Nu avusese deseori ocazia să petreacă câteva zile numai cu băieții. Nici chiar atunci când tatăl lor era încă în viață, pentru că bietul bătrân era din ce în ce mai slăbit. De aceea, copleșit de durere; îi scrisese lui Damon, realiză ea. Damon avusese întotdeauna timp pentru el, întotdeauna...

— Hei, cine-i tipul ăla? Întrebarea lui Kenny îi întrerupse șirul gândurilor. Urmărindu-i direcția privirii, se clătină și numai cu mare efort reuși să-și restabilească echilibrul. Damon stătea pe scările cufundate în întuneric.

Înainte ca Tara să-i poată răspunde lui Kenny, Damon făcu un pas înainte și intră în conul de lumină.

— Bună, Ken. Ai crescut ceva de când nu te-am văzut ultima oară.

Tara simți cum i se pune un nod în gât de emoție și inima îi deveni grea pe măsură ce observă schimbarea expresiei de pe chipul lui Kenny, de la neîncredere la o bucurie atât de mare încât ea se simți dată deoparte.

— Damon? șopti el. Am știut eu că o să te întorci. Am știut eu că așa va fi! Damon zâmbi și-i întinse mâna bărbătește.

— Ai avut dreptate.

— Când ai venit? întrebă Kenny exuberant și-l strânse pe Damon în brațe cu toată forța. Damon râse și îl îmbrățișa la fel.

— Aseară, amice.

— Tii, ce mă bucur! murmură Kenny. Vocea îi

era de fapt o șoaptă la pieptul bărbatului puternic. Mi-era teamă că n-o să te mai văd!

Ochii Tarei îi întâlneau pe ai lui Damon pe deasupra creștetului cârlionțat al fratelui ei și-și ținu respirația observând duioșia reflectată în ochii lui. Dar în clipa următoare, când o privi și el, acea duioșie dispăru. Acum ochii îi erau duri, de o duritate ce-și găsea ecoul în sentimentele ei rănite.

Își întoarse privirea; nu mai suporta să fie analizată. O cuprinsese o dorință atât de puternică încât i se tăie respirația. Își dori dintr-odată să fie ea, și nu fratele ei, în cercul puternic al brațelor lui.

CAPITOLUL 5

Tara conducea, urmărind farurile mașinii lui Damon. Se bucuraseră fratele ei a vrut să meargă în cealaltă mașină. O durea cumplit capul și avea nevoie de timp să-și adune gândurile. Nu o îngrijora faptul că era geloasă pe Damon din cauza afecțiunii pe care i-o arăta Kenny. Nu, esența problemei era că nu putea ști până unde va merge Damon. Când insistase să-i conducă acasă, Tara îi aruncase o privire plină de înțeles, dar ochii lui nu-i dăduseră niciun răspuns. Pusese rucsacul cu hainele și alte mărunțișuri ale lui Kenny în portbagaj și răspundea la întrebările pe care băiatul i le punea cu nerăbdare cu un calm pe care Tara îl invidia. Ea - și simțea nervii întinși la maximum de pălăvrăgeala fără sfârșit a fratelui ei și, nu o dată, a trebuit să se stăpânească să nu-i spună să tacă.

N-ar trebui să-l învinuiască pe Kenny că se

bucura să-l vadă din nou pe Damon, își reproșa ea. Când a intrat Damon în viața lor, Kenny era exact la vârsta la care băieții își aleg un idol. Ce era de mirare că-l venera pe eroul său, Damon? La acea vreme, își aminti ea, avea într-adevăr alură de erou; pe buze îi înflori un surâs trist. Acele zile fuseseră de aur, cum erau sclipirile jucăușe din ochii lui Damon când îl făcea pe băiat să râdă. Din clipa în care le intrase în casă pentru prima oară, atât ea cât și fratele ei fuseseră captivați de bărbatul înalt, cu o expresie relativ severă a feței, învăluit într-o aură de putere și eleganță ce-l deosebea imediat de ceilalți.

Venise la invitația tatălui ei, ca să discute posibilitatea transportului de provizii de apă pentru o echipă de oameni care lucra într-o mină unde nu se putea ajunge cu mașina. Doar mult mai târziu a aflat Tara că mina în discuție îi aparținea, dar n-a avut nicio importanță. Pe atunci era atât de impresionată de personalitatea lui, atât de îndrăgostită de el, încât nu simțea că trăiește decât când erau împreună. Își făcea treburile în casă automat, era atât de adâncită în gânduri încât de-abia reacționa când i se vorbea. Tatăl ei nu-i pusese nicio întrebare despre relația ei cu Damon, ce devenea tot mai strânsă, și atunci îi fusese recunoscătoare.

Dar acum se simțea cuprinsă de resentimente când se gândea la nepăsarea lui. Mâinile Tarei se încleștară pe volan la ultimul viraj înainte de strada lor.

Revenirea repetată în trecut n-avea să-i facă niciun bine, observă ea. Ar fi trebuit să fie destul

de matură sau să aibă acea intuiție feminină care să o ajute să controleze relația ei cu Damon, dar n-a fost să fie... n-a fost! Nu putea spune că faptul că tatăl ei n-a protejat-o stătea la baza tuturor celorlalte probleme ale ei, nu mai avea niciun sens să gândească așa. Întotdeauna - s-a luptat singură cu problemele ei și acum, la douăzeci și șase de ani, își putea făuri singură viitorul, cu siguranță. Încă încordată, Tara parcă mașina în fața casei.

Damon intrase deja în casă cu Kenny; prin ușa deschisă văzu lumina din holul de la intrare și se simți mânată de o dorință puternică de a nu intra în casă atâta timp cât era și el acolo. Respiră adânc și se certă singură pentru naivitatea ei.

Coborî repede din micul Fiat albastru și străbătu poteca împleticindu-se.

Auzi un murmur de voci dinspre bucătărie. Se opri în pragul ușii și îi observă în tăcere pe cei doi. Damon zâmbea cu un aer îngăduitor, iar Kenny stătea lângă el și gesticula agitat.

— N-a fost grozav ultimul meci, Damon? Frate, am strigat până am răgușit când tâmpitul ăla a scăpat mingea și mai erau numai două minute!

Tara își opri un strigăt. Fotbalul american era marea pasiune a lui Kenny. Odată ce se pornea, vorbea ore în șir, iar ea n-avea niciun chef acum să stea să asculte toate acele amănunte tehnice legate de jocul lui favorit. Se sprijini de tocul ușii și își imaginează că sângele ce-i zvâcnise în tâmpile cu atâta putere putea fi observat de cele două perechi de ochi ce se îndreptaseră spre ea.

— Hei, Tara, strigă Kenny și vocea răsună

adânc în mica încăpere. Tocmai îi povesteam lui Damon...

— Nu acum, Kenny, i-o reteză ea. Văzu ochii albaștri întristându-se pe dată și își dori să-i fi tăiat cineva limba înainte să apuce să-l certe, dar era prea târziu să-și mai îndulcească tonul vocii. Nu avea nevoie de reproșul lui Damon, expresia feței lui Kenny era mai mult decât suficientă s-o facă să se simtă ca o vrăjitoare.

Scutură din cap, își însenină cu un zâmbet trăsăturile feței și ridică o mână în aer.

— Îmi pare rău că te-am repezit, Kenny. Ce voiai să-mi spui?

— Nu-i nimic, murmură el evitându-i privirea și făcându-se că nu observă că voia să-l împace. Sunt obosit... Cred că o să mă duc la mine-n cameră, adăuga el pe un ton agresiv. Noapte bună, Damon. Tara se dădu la o parte să-i facă loc lui Kenny să treacă, dar la auzul vocii lui Damon el se opri, uitându-se peste umăr la bărbatul matur.

— N-ai de gând să-i spui „Noapte bună” surorii tale, prietene? Știi cât de ușor se supără femeile. Zâmbi.

— Sigur, răspunse Kenny. Noapte bună, Tara. Mușcându-și buzele să nu izbucnească în plâns, Tara schiță un gest de „Noapte bună” spre Kenny, dar acesta se întorsese deja cu spatele. Zgomotul făcut de ușa de la dormitor îi răsună în creier și se retrase câțiva pași.

— N-ai fost prea diplomată, nu, iubire?

— O, taci din gură! Replica fu însoțită de o mișcare agresivă a capului, mișcare pe care o regretă aproape imediat. Camera începu să se

învârtă cu ea. Clipi de câteva ori, apoi închise ochii ce nu mai puteau suporta lumina care părea s-o ardă prin pleoape, fără să-i pese că Damon se ridică și vine spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mă... mă doare capul, asta-i tot.

— După cum arăți, e destul, murmură el și, înainte să se poată apăra, se trezi ridicată în brațe. Voia să-i reziste, dar capul slăbit căzu pe umărul lui și Tara își dădu seama că o lăsau puterile. O duse în dormitorul ei. Damon o așează cu grijă pe patul încă nedesfăcut, privind-o acuzator:

— Ce-ai mâncat azi?

— Eu... eu...

— N-ai mâncat nimic, este? i-o trânti el, ciupind-o de obraz. De ce dracu' nu te îngrijești ca lumea? Ești hotărâtă să te distrugi?

— Asta mi-ar rezolva cu siguranță toate problemele, murmură ea, închizându-și ochii să nu-l mai vadă supărat.

— Și Kenny? Nu-ți pasă deloc de viitorul lui?

— De unde, așa deodată, toată grija asta pentru Kenny? izbucni ea. Ce crezi că va gândi despre tine?

— Ce vrei să spui?

— Băiatul te venerează, Damon, șopti ea și-și rezemă obrazul de pernă. Cum crezi că se va simți după ce îți vei atinge scopul? Eu voi fi înlăturată ca o amantă care a îmbătrânit înainte de vreme, dar măcar știu la ce să mă aștept când acest mariaj se va fi terminat. Kenny nu știe. Distanța dintre el fu înlăturată de emoție; Tarei i se făcu

brusc teamă de ceea ce ar vedea reflectat pe fața lui Damon dacă ar îndrăzni să deschidă ochii. Își ținu respirația și nu se liniști până când nu-l simți că iese din cameră val-vârtej. Singurul răspuns la întrebarea ei a fost o înjurătură guturală. Cu siguranță că l-a dat gata cu acea remarcă, se gândi. Se ridică obosită, fără să se mire că-i tremurau picioarele. Își scoase pantofii și se așază pe marginea patului, să-și scoată blugii și puloverul. Durerea de cap o chinuia acum în asemenea măsură că nu-i mai păsa că Damon s-ar putea întoarce. Tâmpilele-i ardeau și strânse din dinți în fața unui nou val de durere. Numără încet până la zece, simți că durerea mai cedează și, cu un ultim efort, trase din dulap o cămașă veche de noapte.

— Nu te-ai îmbrăcat încă?

Tara țișă, își acoperi o parte a corpului cu cămașa de noapte, încercând în același timp să și-o tragă peste cap. Damon stătea în ușa dormitorului, cu o tavă în mână. Îl privi demnă. Efortul depus pentru a se îmbrăca o făcu să se clatine pe picioare, fața albindu-i-se din cauza unui nou val de durere ce o lovi de data aceasta în stomac. Cu un strigăt trecu pe lângă el și se duse la baie. Reușise să ajungă exact la timp. După câteva clipe lungi reuși să-și revină. Se uită în oglindă și realizează că arăta ca o stafie. Degetele i se încleștară pe marginile chiuvetei de porțelan alb; senzația rece îi învioră puțin palmele.

Dintr-odată mai apăru o figură în oglindă.

Damon stătea în spatele ei; expresia feței era ciudat de liniștită în timp ce observa starea în care

se afla Tara. Simțind nevoia să facă ceva cu mâinile, Tara luă periuța de dinți și-și puse pastă, cu grijă.

— Aș vrea să rămân singură, dacă nu te superi. Nu-și dădu osteneala să-i observe sarcasmul din tonul vocii. Îi simțea ochii în ceafă în timp ce-și clătea gura. Puse periuța la loc și încercă cu disperare să găsească un mod de a-i evita privirea.

— Prezența mea te neliniștește?

— Nu deloc, minți ea, găsind în sfârșit curajul să-și ridice ochii spre el. Acum, dacă vrei să mă scuzi... Damon își mișcă fălcile - singura lui reacție. Se dădu înapoi s-o lase să iasă și pe când trecea pe lângă el, corpurile li se atinseră; Tara tresări fără voie. În clipa în care voia să intre din nou în dormitor, fu oprită de o mână pe umăr. Se retrase instinctiv, privindu-l dușmănos.

— La dracu', nu trebuie să te dai înapoi de fiecare dată când te ating, îi ceru el. Singurul lucru pe care aș vrea să-l facem acum e să discutăm. Din moment ce se pare că ți-ai mai revenit, cred că te-ai simți mai bine dacă am discuta în bucătărie. Pentru că singura alternativă posibilă era izolarea în întunericul din dormitor, Tara se lăsă condusă spre un scaun. După ce o așeză, Damon se întoarse și plecă, lăsând-o să se uite uimită după el. Halal discuție! Nu prea părea să se simtă bine în compania ei, hotărî Tara. Damon se întoarse purtând tava. Tara se înroși toată. Fusesse atât de preocupată să-și aline durerea de cap încât uitase cu desăvârșire ce ținea el în mâini când intrase prima oară în

dormitorul ei.

— Uite, ia și mănâncă asta.

— Nu mi-e foame, replică ea, împingând tava deoparte cu degete tremurânde.

— De ce crezi că tocmai ți s-a făcut rău? Nu poți să stai toată ziua fără să bagi nimic în stomac și să te aștepți să nici nu ți se facă rău.

— Vederea ta mă îmbolnăvește, nu lipsa mâncării.

— Dacă preferi să-ți fie rău, ne putem întoarce în dormitor. După dimineața asta și eu mă simt obosit. Amenințarea lui nu putea fi ignorată și Tara realizează deodată că cel mai înțelept ar fi să cedeze în cel mai demn mod cu putință.

În timp ce ea mănăcă friptura, Damon reușise să se încălzească așezându-se lângă aragaz; între ei se așternu tăcerea, dar nu una prietenoasă. Când ajunse la ultima bucatică trebui să se silească să înghită. Deși se simțea mai bine acum, refuză să recunoască față de Damon. Acesta se ridică, infuriat parcă de încăpățânarea ei copilărească, luă două cești dintr-un dulăpior, le umplu cu cafea și-i oferă una Tarei. După ce-l privi cu atenție, Tara se răzgândi și hotărî să accepte băutura fierbinte. Își încălzi mâinile pe pereții ceștii, uitându-se fix la lichidul negru; era atât de concentrată, încât atunci când el vorbi aproape că sări de pe scaun.

— M-am uitat azi la o casă în oraș, spuse el; se sprijinea de spătarul scaunului și o observa atent. Face parte din proiectul acela ce constă în construirea de case pe malul lacului. Mă gândesc s-o cumpăr.

— Ce frumos, spuse ea ironică, ridicându-și ceașca la buze. Trebuie să fie reconfortant să ai destui bani să mergi așa, pur și simplu, și să cumperi orice ai chef.

— Tara, te previn...

— Bine, îmi pare rău, spuse ea cu un oftat; puse pe masă ceașca pe jumătate golită și își privi mâinile încrucișate. Continuă. Te-ai uitat la o casă în oraș și...

— Aș vrea ca tu și Ken să mergeți s-o vedeți. În casa asta nu se mai poate locui și vreau să plecați de aici cât mai repede posibil.

Se întrebase cât timp îi va lua să aranjeze lucrurile în așa fel încât să locuiască împreună, dar nici nu-i trecuse măcar prin gând că va fi atât de curând. Venele de pe gât i se umflaseră și-i zvâcneau, puteau fi observate ușor prin decolteul cămășii de noapte de culoarea caisei. Privirea lui Damon se opri pe gâtul ei, dar o evită, concentrându-și atenția asupra unuia dintre degete cu care începu să urmărească contururile desenului de pe fața de masă.

— Ei bine? Tara își umezi cu vârful roz al limbii buzele uscate. Când observă că el îi urmărea mișcarea îl evită din nou, luptându-se să nu conștientizeze inspecția lui tăioasă.

— Știi ce vrei de la mine, dar n-am să trăiesc cu tine și ăsta-i ultimul meu cuvânt! Înghiți repede, altfel glasul i-ar fi semănat cu un croncănit.

— Nu vei mai sta aici. Cuvintele lui sunau ca un ordin spus pe un ton calm, care-i trecea dorința sub tăcere. Am să angajez pe cineva să vină și să

facă curat. Apoi va rămâne la latitudinea ta și a lui Ken să decideți dacă să o închiriați sau nu până va fi destul de mare ca să poată locui singur în ea. Iau costul reparațiilor asupra mea, iar dacă vă hotărâți să închiriați, banii ar putea fi depuși într-un cont pe numele lui. Tara se ridică, încercând să întârzie izbucnirea furiei care ar fi imprimat cuvintelor ei un ton nu tocmai potrivit pentru o discuție. În loc să spună ce gândea, întreabă:

— Mai vrei cafea?

— Da, te rog frumos. Ce politicoș e, se gândi și se stăpâni cu greu să nu chicotească. Duse ușoara sarcină la îndeplinire, puse ibricul din nou pe aragaz; toată această mișcare o mai eliberă de tensiune. Avea chef să frece podelele, să spele pereții

— Orice ar fi amânat hotărârea pe care urmau să o ia la sfârșitul acestei discuții. Se întreabă ce ar face Damon dacă ea ar înșfăca deodată o cârpă și s-ar apuca să curețe linoleumul. „Probabil că mi-ar da cu ea în cap”, murmură ea.

— Crezi c-ai putea să nu te mai fâțâi un timp, ca să putem lua o decizie?

Întrebarea lui părea a fi o încercare calmă de a-i atrage atenția, dar Tara nu se lăsă păcălită. De fiecare dată când vocea lui Damon era atât de blândă, însemna că va urma ceva neplăcut. Nu mai putea amâna inevitabilul și cu o expresie agresivă se întoarse la scaunul ei.

— O.K., spuse ea. Sunt gata când ești și tu!

— Ești departe de a fi gata, murmură el, ridicând o sprânceană în semn de dispreț. Dar

înainte să termin ce am de spus, vei fi. Vei fi chiar mai mult decât gata.

— Uite ce e, izbucni ea, străduindu-se să-și controleze furia, credeam că o să fie o conversație serioasă.

Uitându-se la el pe sub genele-i lungi, Tara observă cum pieptul i se ridică și cobora cu regularitate; respirația șuierătoare era însoțită de pocnetul degetelor. Îi privea mâinile cu fascinație amestecată cu teamă, sigură că va reteza mânerul ceștii dintr-o singură lovitură. Dacă nu era atentă, va grăbi exact producerea scenei pe care încercase să o evite. Hotărând că politețea era cea mai bună soluție, murmură o scuză.

— Pentru numele Domnului, du-te în pat. Mormăi o înjurătură, se așează mai bine în scaun și o privi cu pupilele dilatate. Vom continua să facem planuri mai târziu, când vei fi într-o dispoziție mai potrivită.

Indiferent la ce se așteptase ea, nu se va întâmpla acum. Ce credea el că ar determina-o să fie într-o dispoziție mai bună? îndrăzni o privire spre ușa deschisă de la dormitor, apoi își întoarse capul din nou în direcția lui Damon, cu o expresie sfidătoare. Pe buzele lui înflori un surâs ironic, reflectat și în privire. Tara trase adânc aer în piept.

— Du-te-n pat, Tara! Văzând-o că nu face nicio mișcare să îndeplinească ceea ce sunase ca un ordin, Damon se ridică insinuant și se aplecă peste masă să-i vorbească; vocea îi căpătă inflexiuni senzuale.

— Asta numai dacă nu vrei să vin și eu. Tonul

vocii lui o înfiora plăcut, dar se dădu totuși înapoi, simțindu-l prea aproape.

— Nu... nu... Noapte bună! se bâlbâi ea, bătând într-o retragere grăbită. Îl auzi râzând în spatele ei și îi veni să țipe. Această dorință deveni și mai puternică atunci când se împiedică în colțul linoleumului de care uitase să-l prevină pe Damon cu o seară mai înainte.

Lovi disperată cu piciorul, își scoase ciorapul și-și înăbuși strigătul de durere ca să nu-i provoace un alt hohot de râs.

Tara se trezi parcă fără voie, subconștientul luptându-se să mai smulgă câteva clipe de somn. Clipi des, își aminti de planurile de care vorbise Damon și se învârti în pat scoțând un geamăt.

Își ținea pleoapele închise, dar oricât ar fi încercat, imaginea lui nu se putea șterge din minte. Cu cât încerca mai tare, cu atât îi apărea mai clar. Își strânse perna în brațe luptându-se cu un sentiment de emoție înșelătoare și-și reproșa în tăcere slăbiciunea trecătoare. Trecătoare? se întrebă dezgustată. Pe cine voia să păcălească? De când îl văzuse în ușa biroului îi căzuse în plasă. Pierduse bătălia înainte ca aceasta să înceapă. Se simțea minunat în duș, reușind în sfârșit să se relaxeze sub jetul de apă fierbinte. Își schimbă de câteva ori poziția, se învârti în loc să dea jos săpunul, apoi închise ochii mulțumită. Nu mai conta nimic în afară de spray-ul ce-i mângâia pielea, parfumând-o. Nu auzi zgomotul făcut de perdeaua dată la o parte. Primul semn că nu era singură fu un zgomot ușor în spatele ei, al doilea un murmur ce o făcu să se întoarcă consternată.

— Frumos! își aminti de fratele ei și speră că dormea încă în camera alăturată. Își modera tonul vocii.

— Nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

— Nu cred în bătutul la uși. Zâmbi și ochii se mișcară jucăuși cuprinzând toată încăperea. Pierzi o grămadă de lucruri frumoase dacă îți anunți prezența. Uite acum, de exemplu, continuă el și se sprijini de perete asigurându-se că perdeaua era tot trasă ca să-i ofere o imagine cât mai clară. Ar fi fost păcat să ratez un început de zi atât de promițător. Dacă te-aș fi avertizat, ai fi făcut o nutriță de iepuraș speriat și te-ai fi grăbit să înșfaci un prosop.

— Te previn, dacă nu ieși afară, voi... își scutură capul, izbucnind într-un hohot de râs. Înainte ca ea să poată reacționa o și trăsese spre el. Buzele lui lipite de ale ei pecetluiau cea mai senzuală promisiune, vorbele lui murmurate atât de aproape de buzele ei insuflau speranțe deșarte, înfuriind-o.

— Grăbește-te și îmbracă-te iubito. Întâlnirea cu proprietarii apartamentului e programată peste două ore și vreau să-l vezi înainte să iau o decizie.

Ușa se închise după el; îl auzi cum îl saluta pe fratele ei și închise repede apa. Ce va crede Kenny? se întrebă ea, tremurând în timp ce se ștergea energic. Erau căsătoriți și Damon ar fi putut-o crede ridicolă că-și făcea astfel de griji, dar cu Kenny era altceva. La aproape patrusprezece ani, putea să-și închipuie ce căuta Damon în baie în timp ce ea făcea duș și nu-i plăcea câtuși de puțin acest lucru. Nu-i luă mult să

îmbrăce rochia de culoarea ciocolatei, ce-i punea în evidență picioarele lungi. O alesese pentru că era teribil de cald, luna iulie transforma întotdeauna casa în cuptor. Se încălță cu sandale cu toc înalt, sprijinindu-se nervoasă când pe un picior când pe altul; își uscă părul, o coamă neagră ce-i atârna pe spate. Teama devenise atât de mare încât nu îndrăznea să iasă din baie. Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Salutul ei timid fu întâmpinat de fratele ei cu o ridicare de sprâncene, urmată de o întrebare pe un ton iritat:

— De ce-a durat dușul atât de mult? Damon vrea să ne ducă să vedem un apartament pe care se gândește să-l cumpere și din cauza ta o să întârziem.

De data asta era rândul Tarei să se supere pe fratele ei. Unde dispăruse prietenia care o lega altă dată de acest tânăr străin? se întrebă ea, genele ascunzându-i durerea din privire. De când murise tatăl lor, Kenny devenise tot mai irascibil.

Deși știa că agresivitatea lui era cauzată în mare parte de schimbările fizice prin care trecea, asta nu o făcea mai ușor de suportat.

— Cere-i scuze surorii tale.

Damon stătea sprijinit de masă, ținându-l pe Kenny cu privirea. Tarei nu-i veni să creadă că a auzit bine, dar fața roșie a lui Kenny o lămură. Putea simți tensiunea dintre cei doi bărbați, unul încă foarte tânăr și fără experiență, celălalt cu fața ridată de încercările la care-l supusese viața. În timp ce ea aștepta cu respirația tăiată reacția lui la ordinul lui Damon, în Kenny părea că se petrece o schimbare. Pentru prima oară, privindu-l pe

Kenny cum își îndreaptă umerii și se întoarce spre ea, Tara zări bărbatul din el.

— Îmi pare rău, surioară, spuse el privind-o încordat. N-am avut niciun drept să-ți vorbesc pe un asemenea ton. Tara simți o dorință disperată de a-l strânge în brațe; realizează cu durere că nu încercase niciodată să-l înțeleagă pe acest băiat mândru și sfidător, care încerca să se maturizeze fără să aibă pe nimeni care să-l îndrume. O privire scurtă a lui Damon o făcu să-și înfrângă dorința și ezitarea ei îi oferă prilejul de a se apropia el de băiat.

— Bine ai venit în clubul bărbaților, fiule. Râse, îl apucă pe Kenny de umeri și-l scutură ușor. Tocmai ai primit prima lecție despre cum să te descurci cu femeile. Tara fu cuprinsă de gelozie observând admirația cu care-l privea Kenny pe Damon în timp ce râdeau amândoi. Doi bărbați ce se simțeau bine împreună, gândi ea și îl invidie pe Damon pentru că putea să-i înțeleagă instinctiv fratele; în timp ce ea nu reușise să-i insufle încredere în forțele proprii, doar câteva cuvinte rostite de Damon păreau că reușiseră să o facă.

Încercă să pătrundă în cercul fermecat:

— Sunt gata de plecare.

— Nu-i nicio grabă, răspunse Damon. De ce nu stai jos să ne lași să-ți pregătim micul dejun?

— Nu mi-e foame, i-o trânti ea și se înroși fără să vrea observându-i privirea iritată pe care genele lungi încercau s-o ascundă. Oricum nu vreau să întârziem din cauza mea. A vrut să fie o încercare de împăcare, dar a eșuat. Buzele lui Damon se strânseseră; vinișoarele ce-i zvâcneau în

tâmples erau semnul că încerca să se controleze. Tara se așeză fără să mai spună nimic și acceptă recunoscătoare ceașca de cafea ce-i fu oferită.

În timp ce mânca, asculta distrată întrebările cu care Kenny îl bombarda pe Damon. Află că această casă pe care urmau să o vadă avea trei etaje și vederea spre lacul Mead. Descrierea făcută de Damon era precisă, aducând parcă în fața ochilor pereții strălucitori de sticlă, pereții obișnuiți în culori naturale și scaunele îmbrăcate în pluș. Tara hotărî că nu-i va plăcea casa. Știa că gândea copilărește, dar nu voia să fie de acord cu nicio sugestie a lui Damon. Locul părea a fi rece și fără farmec, ca și el, gândi ea.

Îi îmbarcă în mașină, așezând-o pe Tara lângă el. Cum stătea pe scaunul din față al *Cadillac-ului* luxos, Tara începu să tremure fără să-și poată explica de ce.

Damon era îmbrăcat într-o cămașă de mătase de culoarea lămâiei; mânecile scurte îi dezvăluiau mușchii brațelor ce se încordau la fiecare curbă a drumului. Se părea că dormise în patul rămas liber din camera lui Kenny. N-ar fi aflat asta, se gândi iritată, dacă nu l-ar fi auzit pe Kenny dojenindu-l în glumă că i-a ocupat dulapul aproape în întregime. Detesta faptul că Damon nu-i spunea ce face, dar nu putea să protesteze pentru că era și Kenny de față. Băiatul se aplecase în față și-și ținea mâinile pe spătarul scaunului lui Damon.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, Tara nu-și mai putea dezlipi privirea de pe trăsăturile lui Damon. Spre surprinderea-ei, vocea interioară începu din nou să o tachineze, în timp ce mașina

urca o pantă abruptă. Rece și fără farmec? o necăjea ea. Acestea erau două defecte pe care Damon nu le putea avea vreodată. Ea știa probabil mai bine ca oricine ce animal senzual și fierbinte era. Fără farmec? O, Doamne, cât de mult și-ar fi dorit să fie așa!

CAPITOLUL 6

Tara se grăbi să-și termine dușul. Coborî pe mozaicul rece și se șterse fără prea multă tragere de inimă. Luă un alt prosop și se apucă să șteargă pe jos până începu să gâfâie. „E de-ajuns”, se gândi, și puse prosopul ud la locul lui. Firea ei exigentă nu suporta să lase totul în seama menajerei, dar acum nu prea avea ce să mai facă. Gândindu-se la femeia cumsecade care venea să le facă curat două ore în fiecare dimineață, Tara se încruntă. Angajarea doamnei Murphy fusese doar unul dintre subiectele aprinse de discuție pe care le avusese cu Damon în ultimele două luni. Ca de obicei, împotrivirea ei fusese trecută sub tăcere și doamna Murphy își făcuse apariția înarmată cu detergenți, cârpe și perii de haine. Nu era invidioasă pe cealaltă femeie pentru vitalitatea ei, dimpotrivă. Noua casă în care trăia acum cu Damon și Kenny era prea mare ca să se descurce singură cu menajul, dat fiind și programul ei încărcat de lucru, dar o deranja ideea de a avea o menajeră.

Își trase supărată peste cap bluza de mătase de culoarea cafelei cu lapte; elasticul ce susținea materialul se opri deasupra sânilor, lăsându-i umerii dezgoliți. Își strânse părul într-un coc în vârful capului, privind-se în oglinda agățată pe

unul din pereții de culoare roz din cameră.

Recunosc cu greu silueta elegantă reflectată de oglindă. Gata cu blugii jerpeliți și bluzele demodate! în locul lor, în garderoba nouă și încăpătoare erau mai multe haine decât visase vreodată să aibă. Când începuse să argumenteze împotriva schimbării hainelor, Damon nici măcar nu a ascultat-o și a acționat el în numele ei. I-a trimis măsurile unui salon elegant de croitorie din Las Vegas și înainte să-și dea seama ce se întâmpla, Tara s-a trezit înconjurată de un număr impresionant de cutii. Damon n-a scos un cuvânt când în ziua următoare a apărut îmbrăcată tot cu hainele vechi. Își continua calm discuția cu James, noul contabil transferat de la biroul lui Damon din San Francisco să pună registrele în ordine. James fusese alt motiv de ceartă între ei. Tara era furioasă că Damon îi prelua încet-încet afacerea. Se simțea inutilă, azvârlită pe ușa din dos. Își aminti cum, în semn de sfidare, îl luase pe Kenny să vadă un film în acea seară, având grijă să plece înainte să se întoarcă Damon. Însă a doua zi de dimineață descoperi că-i lipseau toate hainele vechi, iar în locul lor fuseseră aranjate cele noi.

— N-ai niciun drept, se înfuriase ea intrând ca o furtună în apartamentul lui Damon, situat la primul etaj al casei. Ce-ai făcut cu hainele mele?

— Au plecat cu transportul de gunoi de azi-dimineață, replicase calm, și-i întorsese spatele să-și aranjeze cravata în oglindă. Se pregătea să prindă un avion spre San Francisco; nu se obosi să-i arunce nici măcar o privire cât închise geamantanul.

— La dracu', Damon, ți-pase ea și-și strânsese pumnii pregătindu-se să lovească spatele puternic. Lucrurile acelea îmi aparțineau. Dacă am fost de acord să locuim împreună în această casă, asta nu-ți dă dreptul să dispui cum vrei de lucrurile mele fără încuviințarea mea. Știi bine că stau cu tine numai pentru Kenny, să nu uiți asta!

— O să continuăm această discuție despre drepturi când mă întorc, răspunsese el distant; își îndreptase spatele și-i cercetase fugar trăsăturile feței ce tremura de furie. Asta în dazul în care nu vrei să îmi amân călătoria.

Tonul insinuant al vocii era cât se poate de explicit; se disprețuise că trebuia să dea înapoi. Acum, deși Damon se întorsese de două săptămâni din acea călătorie de afaceri, tot nu continuaseră discuția. De-abia s-a întors acasă, când a fost chemat din nou. Era furios că trebuia să se întoarcă la San Francisco, dar Tara simți un laș sentiment de ușurare. Cu un oftat, își apucă geanta de umăr, utilă pentru că era atât de încăpătoare, și trecând pe lângă cele două rânduri de scări se îndreptă spre ascensor. Liftul cobora încet; un zâmbet amar îi apăruse în colțul gurii. Cât de repede te obișnuiești să trăiești în lux, se gândi ea.

Deși nu-i făcea nicio plăcere să recunoască, faptul că s-au mutat nu fusese atât de groaznic pe cât se așteptase ea. Înainte n-o interesase niciodată de ce Kenny nu-și aducea prietenii acasă, a presupus că pur și simplu îi plăcea să iasă în oraș. Acum el și prietenii lui petreceau aproape seară de seară la subsol, transformat de Damon

într-un fel de discotecă, cu aparatură stereo și mese de biliard. Își scoase mașina din garaj să meargă până-n centru. Oftă și ridică din umeri. Deși Kenny părea la fel de fericit ca înaintea morții tatălui lor, nu putea spune același lucru despre ea. Simțea că pierde ceva ce prețuia mai mult decât câștigul material, își pierde independența. Nu-și mai controla propria viață; lucrul acesta o făcea neputincioasă și ea nu putea să suporte acest sentiment.

Trecuse de vechea locuință; aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Se simțise atât de încătușată în trecut! Atunci de ce-l regreta într-un fel și de ce simțea viitorul atât de îngrozitor de nesigur?

Nu putea să nu se întrebe cum ar fi arătat viitorul ei dacă Damon nu s-ar fi întors. Se părea că nu era atât de capabilă să-și conducă viața cum crezuse. Era condamnată să se încreadă toată viața în oameni care nu meritau această încredere, așa cum se întâmplase cu Frank?

Poate că amestecul lui în viața ei nu fusese atât de dăunător, dar ea îl considera extrem de vinovat. La ultima lor confruntare avusese tupeul s-o bruscheze; refuzând să accepte hotărârea ei de a trăi alături de Damon.

Își alesese un moment când știa că Damon nu va fi în birou și apăruse pe neașteptate în fața ei, speriiind-o.

Încă își mai amintea cum începuse să tremure când se apropiase de ea, cu ochii tulburați de dorință. Nu recunoștea în el pe omul cumsecade și zâmbitor, pe care credea că-l știe. O lăsa să-l vadă

așa cum era în realitate, în spatele măștii amabile, un om capabil de fapte înspăimântătoare. Ajungând la drumul pietruit ce ducea spre parcare de la aeroport, Tara se trezi că se holba la degetele încleștate de volan, care se albiseră. Opri motorul cu o mișcare mecanică și rememora amintirile cu o luciditate terifiantă. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Damon nu ar fi apărut atunci pe neașteptate și nu-i plăcură concluziile la care ajunsese imaginația ei. Scutură din cap, încuie mașina și se îndreptă spre hangar. Deși era destul de devreme, căldura devenise insuportabilă. Ușile hangarului erau deja larg deschise, iar activitatea era în toi. Nu mai existau demult avioane ce aveau nevoie de reparații. Unul din primele lucruri pe care le făcuse Damon fusese să se dispenseze de serviciile lui Frank, angajând în locul lui doi mecanici extraordinar de pricepuți. Se simțise vinovată din cauza asta. Chiar și după ce Frank a recunoscut că fusese implicat în despărțirea dintre ea și Damon, o mică parte din ea îl înțelegea. Gelozia era un sentiment vicios, în stare să denatureze caracterul unui om. Ea, care era geloasă până și pe dragostea pe care i-o arăta Damon fratelui ei, simțea asta cel mai bine. Cu ochii minții revăzu expresia de pe chipul lui Frank când Damon le întrerupsese discuția în acea seară. Fața lui reflecta ură, iar ochii albaștri jurau răzbunare. Văzându-l astfel avusese o presimțire rea, de care nu reușise să scape.

N-avea niciun rost să stea acolo degeaba, când o aștepta atâta treabă la birou. Se răsuci pe vârfuri cu o iuțeală care-i uimi pe cei doi mecanici

care o priveau. Azi trebuia să-și termine treaba devreme, iar faptul că stătea aici pierzându-și vremea, nu ajuta la nimic. Kenny dădea o petrecere diseară și ea promisese să ajute la prepararea mâncării. Își imagină tăvile pline e delicate și zâmbi. Era la fel de emoționată ca și Kenny la gândul că va avea loc o petrecere.

Zâmbetul se transformă într-o grimasă de durere; clanța de metal era fierbinte și atingând-o simți o arsură cumplită. Intră mult mai grăbită ca de obicei; la auzul râsului scurt care o întâmpină, ridică privirea.

— Unde arde? întrebă James, uitându-se pieziș la ea, pe după ochelari.

Îi plăcea James cel chel și gras, ce avea în jur - de cincizeci și cinci de ani și era pe deasupra de un calm englezesc. Îi reamintea de directorul primului liceu la care învățase, se gândi ea nu pentru prima oară. Își aminti și cum îl porecliseră pe director, Ochiosul, și zâmbi întâlnindu-i privirea amuzată.

— Afară, răspunse ea la întrebarea lui ironică. Probabil că-s peste o sută de oameni acolo.

— Așa pățești dacă vii atât de târziu! Tara îi aruncă o privire fugară, apoi deschise unul dintre registre, trecându-l în revistă în câteva clipe. Experiența îndelungată o făcea să fie atât de eficientă.

— Câte zboruri sunt programate pentru astăzi, James? Răspunsul lui o determină să se întoarcă spre el, surprinsă;

— Glumești! Pieptul lui James tremura de-atâta râs, iar ochii îi străluciră observând uimirea

întipărită pe chipul ei. Scuturând din cap, continuă:

— Nici gând. Am finalizat înțelegerea cu cazinourile, iar telefonul a zbârnâit toată dimineața...

— D - dar Damon nu se întoarce până luni, bâlbâi ea. Am crezut că trebuia să se ocupe de negocieri el însuși.

— Nu-l cunoști pe Damon destul ca să știi că n-ar lăsa niciodată să-i scape o ocazie de a încheia o afacere bună?

— Ba da, replică ea, dar nici chiar Damon nu poate fi în două locuri în același timp.

— Dar știi, desigur, că s-a întors.

— De la San Francisco? Nu, e-eu nu l-am văzut azi-dimineață.

— Dar cu siguranță că aseară... cuvintele lui James deveniseră șoapte. A, înțeleg, murmură el evitându-i privirea și se apucă să răsfoiască hârtiile de pe birou. Tara se făcu stacojie; de-abia acum înțelegea semnificația cuvintelor ei, rostite parcă fără să-și dea seama. Se întoarse la dosarul peste care se uitase mai înainte; trase de câteva ori aer în piept încercând să se liniștească. În clipa asta l-ar strânge pe Damon de gât cu multă plăcere, gândi ea în tăcere. Era nepăsător, nu-i acorda nicio considerație. Tara ar fi vrut ca mariajul lor să pară măcar normal, dar asta nu se putea atâta timp cât era silită să afle de la funcționarii firmei unde se afla soțul ei. Să se bârfească și să se facă aluzii răutăcioase pe seama ei și a lui Damon era ultimul lucru care-i trebuia acum. Și așa lucrurile între ei mergeau destul de

rău, nu avea nevoie de alții să înrăutățească situația.

Cu mare efort reuși să schițeze un zâmbet.

— Am dormit tun azi-noapte, mormăi ea scoțând câteva file din dosar și se îndreptă spre biroul ei. Oricum, n-ar fi putut să mă zgâlțâie sau să facă ceva să mă trezească. Se aplecă asupra hârtiilor, fără să mai aștepte o reacție la micul ei truc; așa-zisa ei concentrare împiedică discuția să continue. Auzi totuși mormăitul lui James ce voia să sune a aprobare și apoi în camera lambrisată se așternu tăcerea. Ventilatorul o călca pe nervi din cauza zgomotului, dar răcoarea pe care o producea era binevenită. Încă o dovadă a eficienței lui Damon, Se gândi îmbufnată. În două luni reuși să dubleze numărul zborurilor, iar acum odată cu finalizarea înțelegerii cu cazinourile, succesul era asigurat.

Părea că tot ce atingea el se transformă în aur, prosperitatea era o stare la care se ajungea foarte ușor, grație farmecului și virilității sale.

Numai în relațiile cu oamenii i s-ar fi potrivit notiunea de eșec, și chiar și aici nu în totalitate, admise ea sinceră. Angajații îl respectau foarte mult. James era un exemplu concludent. Și nu putea trece sub tăcere influența benefică pe care o avea asupra fratelui ei. Băiatul morocănos, mereu prost dispus nu mai exista și în locul lui apăruse un tânăr încrezător în forțele sale.

Deși Damon petrecea foarte puțin timp cu ei, zilele în care stătea acasă îi erau dedicate aproape în întregime lui Kenny. Tara pregătea ceva de mâncare și cinau ca o familie. Totuși tensiunea

dintre ea și Damon era mereu prezentă, bătându-și parcă joc de eforturile ei de a intra în normalitate.

Evita să rămână singură cu el, făcând tot felul de treburi inutile, dar îi simțea tot timpul privirea sardonică urmărindu-i mișcările. O râsuflare ușoară în spate o preveni de prezența lui înainte să apuce să vorbească.

— Bună, iubito, murmură el și înainta cu pasul lui grațios până când o ascunse vederii lui James.

— N-am știut că te-ai întors până nu l-a luat pe James gura pe dinainte, mormăi ea fără să se întoarcă să-l privească. Nu îndrăzneă să-i întâlnească ochii; căldura transmisă de corpul lui începea să se facă simțită. Ar fi trebuit să mă trezești.

Tara își ținu respirația când îl văzu că se apleacă asupra ei; apropierea lui îi trezea senzații plăcute.

— Recunosc că am fost tentat să o fac, șopti el în timp ce-i atingeă gâtul cu buzele. A trecut atât de mult timp, și nu sunt obișnuit să duc o viață de călugăr.

— Sunt convinsă că nu ești, mormăi ea și strânse atât de tare creionul între degete încât era gata-gata să-l rupă. Damon îi luă mâna într-a lui, pielea bronzată acoperind-o pe cea albă ca laptele. Tara scăpă creionul din degetele lipsite acum de vlagă. Aproape că nu i se mai auzea respirația, iar gâtul era încordat de efortul făcut pentru a-și ascunde reacția la mângâierile buzelor lui.

— Vrei să încetezi? susură ea și încercă să-i

evite buzele discret, conștientă că James se afla undeva în spatele lor. Ca și cum ar fi obosit să tot încerce să o facă să-i răspundă la mângâieri, își îndreptă poziția, apoi ridică încet mâna până o apucă de braț.

— Hai să mergem, comandă el ridicând-o de pe scaun.

Îi observă rânjetul de pe față în timp ce se întorcea spre James, și ar fi dat orice să-i poată șterge cu un pumn expresia aceea satisfăcută și plină de sine. Dacă n-ar fi fost James, ar fi... „Nu te mai pfeace”, își zise ea. Dacă n-ar fi fost James, s-ar fi topit în brațele lui Damon acum câteva clipe. Nu putea să-i reziste. Chiar dacă știa că el nu voia decât să se răzbune nu-și putea stăpâni emoția ce o cuprindea de fiecare dată când se găsea în aceeași cameră cu el.

— Unde mergem?

— Să facem nebunii! Damon râse, și ea se holbă uimită la expresia aceea nerăbdătoare și copilăroasă din ochii lui. Am obosit să tot lucrez, recunosc el în timp ce o conducea spre ușă. Îmi iau liber următoarele ore, și tu vei face la fel!

Fața zâmbitoare a lui James fu tot ce mai văzu înainte ca Damon s-o împingă ușor afară din birou. Ei, cel puțin soțul ei își jucase rolul destul de bine ca să adoarmă orice suspiciune pe care ar fi putut-o avea James cu privire la ei doi.

Aproape ajunseseră la mașină când Tara se dădu câțiva pași înapoi, hotărâtă să nu cedeze.

— N-am timp de joacă, Damon. Kenny dă o petrecere diseară și eu trebuie să...

— Știu, o întrerupse el cu blândețe și-i

deschise portiera. N-avu de ales, trebui să se așeze pe scaunul de lângă șofer. Tapiseria de velur era moale la pipăit și dădea o senzație de confort. Privirea Tarei însă rămase sfidătoare în timp ce-l urmări cum înconjoară mașina și-și ocupă locul în fața volanului.

— De unde știi de petrecere? izbucni ea și-și puse centura de siguranță cu degete tremurânde. Niciodată nu stai prea mult pe acasă ca să fii la curent cu ce se întâmplă. Degetele lui ezitară o clipă pe cheia de contact, apoi o fixă cu privirea.

— Am vorbit cu Ken aseară. Mi-a spus tot înainte să apuc să intru pe ușă.

— Vrei să spui că ți-ai dat silința să-l anunți că te-ai întors? Mă mir că te-ai deranjat s-o faci. Nu-i plăcea cuta ridicată în colțul gurii ce ținea loc de zâmbet, după cum nu-i plăcu nici mâna așezată într-o doară pe spătarul scaunului ei. Era la numai câțiva centimetri de umărul ei gol și, nervoasă, încercă să se miște, dar centura o împiedică.

— Ne ajung din urmă amintirile, nu-i așa?

— Nu știi despre ce vorbești.

— Ba știi foarte bine, mincinoasă mică, i-o întoarse el, mângâind-o absent, cu un deget, pe umăr și pe gât. Ești supărată pentru că nu ți-am spus că m-am întors, dar știi foarte bine ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi venit la tine în cameră.

Își întoarse capul și începu să se uite pe geam.

— Am obosit să fiu tratată ca o paria, asta-i tot. Nu m-amuză să aflu de la contabil că te-ai întors.

— Și cum ai vrea să mă port cu tine?

— Cu respectul și considerația datorate unei soții.

— Respect? murmură el; mâna îi alunecă încet pe gât până când îl strânse între degetele încordate. Venind de la tine, e într-adevăr o cerere ciudată.

Tara se zbătu, încercă să-i desprindă mâna întorcându-și capul. Regretă gestul în momentul în care se trezi ațintită cu privirea. Începu să vorbească precipitat ca să-și ascundă emoția.

— Bine. Cuvintele ieșeau cu greu dintre dinții încleștați. Deci nu mă respecti. Pot să trăiesc fără asta.

— Ușurel, iubito. Ochii lui căpătară acea expresie dură pe care ea nu putea s-o suferă. Folosești cuvinte prea mari.

— Doar pentru că sunt destul de curajoasă să-i spun marelui bărbat adevărul, că nu-mi place să fiu ultima care află ce se întâmplă?

— Dacă ai fi fost trează, ca fratele tău, n-ai mai fi avut de ce să te plângi mormăi el. Sentimentele pe care încerca să le înăbușe i se reflectară în privire. Explicația lui nu reuși să-i șteargă supărarea.

— Dacă aș fi fost în aceeași cameră cu Kenny, probabil că ai fi intrat în casă pe ușa din spate ca să mă eviți! Centura de siguranță fu desfăcută cu blândețe. Locul metalului rece fu luat de mâna lui, în timp ce cu cealaltă o strângea și mai tare de gât, străduindu-se să o apropie de pieptul lui.

— Chiar vrei să știi ce s-ar fi întâmplat dacă ți-aș fi arătat considerația de care te plângi? Încercă să se lupte cu el, dar renunță, disperată.

Damon se mișcase atât de repede încât ea nu a mai avut timp să-și tragă mâna ce i se odihnea în poală.

Acum era prinsă în capcană, degetele îi atingeau fără voie coapsele lui Damon, dându-i o senzație de intimitate tulburătoare. Nu putea decât să rămână nemișcată, cu capul sprijinit pe umărul lui, în timp ce el o mângâia întruna pe stomac.

— Nu e asta adevărata problemă, Tara?

Mângâierile lui deveniră teribil de ațâțătoare, nu mai putea suporta căldura pe care i-o transmiteau degetele lui. Se strădui să-și mențină respirația regulată și îi răspunse pe un ton absent:

— Despre ce vorbești?

— Toată această indignare justificată, murmură el și buzele i se ridicară încet spre tâmpile. N-ar putea să însemne oare că ești dezamăgită pentru că nu te-am trezit așa... sau așa...? Tara strânse de materialul de mătase ce-i acoperea pieptul, și rezistă dorinței de a se relaxa în fața gurii ce se mișca senzual pe gâtul și umerii ei.

— Ești nebun! Cuvintele deveniră un oftat ușor când îi simți mâna înaintând să-i mângâie sânii. Nu face asta, nu vreau să... Un râs răgușit o întrerupse.

— Devii destul de pricepută.

— Pricepută?

— În arta de a minți, mormăi el ridicându-i capul să-i privească pupilele dilatate. Dar de fapt nu e de mirare, doar ai destulă experiență, nu-i așa? Numai Tara știu cât de mult o costa să se

poată stăpâni, dar totuși reuși să nu reacționeze la cruzimea lui. O furie sufocantă creștea înăuntrul ei, de data asta împotriva sentimentului de neputință. Dorința de răzbunare o șocă prin intensitate, învățase, în sfârșit, ceva din lecția pe care Damon părea hotărât să i-o dea. Voia s-o facă să simtă ceva din agonia prin care ea, fără să vrea, îl silise să treacă, și reușea, nemernicul! Reușea mai bine decât și-ar fi imaginat în cele mai frumoase vise. Dar nu-l va lăsa niciodată să-și dea seama, își jură ea în tăcere. Va face ea cumva ca roata să se întoarcă. Nu-l va lăsa s-o calce în picioare. Era ca un fluture prins în plasa unui păianjen dibace, și Damon știa asta. Îl privi și își dădu seama că-i observase punctul slab. Asta era! Ca să câștige lupta se folosea de atracția fizică ce existase întotdeauna între ei; folosea mâinile și buzele drept arme. Înainte de a apuca să se răzgândească, degetele i se îndreptară deja spre locul unde cămașa era descheiată. O palmă începuse să-i mângâie părul de pe piept, în timp ce cu cealaltă îi mângâia mușchii coapselor. Se abținu să zâmbească când îl simți încordându-se. Îi ascultă respirația întretăiată și se simți triumfătoare.

— Ce s-a întâmplat, Damon?

— Tara, te previn...

— Mereu mă ameninți. Respirația ei ușoară îi atingea pielea de pe gât, buzele erau doar la câțiva milimetri depărtare.

— Ți-e teamă că dacă ura ar înceta te-ai învinge? O apucă strâns de bărbie. Îi ridică fața spre a lui și Tara îi observă furia din priviri.

— Dacă asta încerci să faci, scumpo, las-o baltă! Cu un oftat stins îi dădu drumul și se pregăti din nou să bage cheia în contact.

— În cazul în care n-ai realizat, sunt imun. Ai reușit să mă prinzi o dată, mormăi el repede și se opri să răsufle; demară atât de iute încât roțile scrâșniră, dar o să fie o zi tristă-n iad înainte să mi se mai întâmple asta!

Tara râse batjocoritor. Îi aruncă o privire dușmănoasă și mormăi:

— Ce ciudat!... Și eu care credeam că păstrez distanța dintre noi pentru că eul tău pretindea să ții în brațe o femeie mai senzuală. N-am bănuit niciodată că ești un laș. Pe măsură ce rostea acele vorbe zeflemitoare, Tara își dădea seama că întrecuse măsura. Se încordă toată și începu să-l privească pe sub gene; îngheță când observă rânjetul sălbatic ce-i înflorise pe buze. Constată alarmată cât de albă-i era pielea sub bronz și se chinui să nu dea drumul unui strigăt de spaimă.

„De ce nu s-a putut mulțumi doar să-l supere?” se întrebă ea. Nu! Ca o proastă, nu i-a ajuns avantajul firav pe care-l dobândise asupra lui. A trebuit să se poarte ca un copil căruia i se oferă o bomboană și cere apoi toată cutia. Și acum intuia că Damon nici nu se gândea s-o lase să scape nepedepsită. Era atât de adâncită în gânduri încât nici nu observă că ajunseseră până nu se opri mașina și Damon nu apăsă pe butonul ce declanșa deschiderea ușii de la garaj.

Întinericul care îi învăluia odată intrați în garaj o făcu să fie și mai neliniștită și astfel se văzu silită să vorbească:

— Trebuie să merg să fac cumpărături pentru petrecere. Cum mașina mea e încă la aeroport, o pot folosi pe a ta? Damon încuviință din cap. Ieși din mașină și o îndemnă scurt, pe un ton poruncitor, să îi ia locul.

Chiar și acele cuvinte părură să necesite un efort prea mare din partea lui. Se mișcă automat să-i asculte porunca. De teamă, își ținu respirația când îi simți mâinile peste ale sale. Îi puse centura de siguranță cu degetele-i agile; zâmbi batjocoritor când observă că Tara se înroșise.

— Ai grijă, iubito, murmură el și prin cuvintele rostite rar răzbătu o amenințare. Lupta asta s-ar putea să te depășească. Nu se miră când auzi portiera închizându-se și nici când îl văzu că intră în casă prin pasajul de la parter, cu mersul lui rapid, obișnuit. Când ajunse din nou pe stradă, Tara tremura iar mâinile șiroind a transpirație rece i se lipiseră parcă de volan. Acum știa cum trebuie să se fi simțit Pandora când a deschis cutia interzisă, dar asta n-o ușura deloc. De la întoarcerea lui Damon, reușiseră să mențină o neutralitate agresivă, dar dacă expresia de pe chipul lui de acum câteva momente reflecta adevărul, atunci ea tocmai reușise să distrugă acel armistițiu.

Nu-i făcuse nicio plăcere faptul că punctase dintr-o lovitură directă. Distrugerea sentimentelor cuiva nu putea reprezenta o victorie, și ea știa asta atât de bine! Contribuise la apariția unui antagonism fățiș pe care ar fi vrut cel mai mult să-l evite. În timp ce conducea prin străzile liniștite ale orașului adormit de căldura unei veri târzii,

tremura de parcă i-ar fi fost frig. Nu se putea opri să nu se întrebe cum i-o va plăti Damon. Va deveni una din cei care-l jigniseră și apoi fuseseră loviți la rândul lor? se gândi la arsenalul de care dispunea Damon și tare îi era frică să n-o distrugă de-a dreptul.

CAPITOLUL 7

Tara se îmbrăcase pentru petrecere într-o rochie mulată de jerse de culoare galbenă. Decolteul rotund lăsa să i se întrevadă forma sânilor. Mânecele scurte, cu marginile brodate, cum cerea ultima modă, îi accentuau conturul brațelor. Rochia era nu numai elegantă, dar și răcoroasă. După ce plecă și ultimul oaspete, Tara avu timp să se gândească ce mult contase că rochia era atât de ușoară.

Petrecerea fusese un succes uriaș, picioarele ei o demonstrau. Și nu numai picioarele ei, se gândi obosită. Își frecă tâmpilele ce resimțeau încă ritmul amețitor de rock chiar și după ce caseta se terminase.

Observă haosul din jur și se simți epuizată.

— Lasă harababura asta. Doamna Murphy va strânge totul mâine.

Tara se încordă, dar avu grijă să pară calmă când se întoarse spre el. Toată seara se luptase să nu se lase impresionată de senzualitatea și de vitalitatea cu care întreținea musafirii lui Kenny, dar simțea că rezistența în fața lui slăbea cu fiecare oră. Se purtaseră unul față de celălalt cu o politețe rece, de parcă clipele de după-amiază nu ar fi existat vreodată, dar Tara nu se lăsă păcălită. Intuia încordarea din spatele zâmbetului mecanic

al lui Damon, tensiunea mușchilor pe sub cămașa mulată ce avea asupra ei acel efect devastator.

— Nu pot face asta, Damon. Și așa doamna Murphy are destule de făcut.

— Am sunat-o după-amiază, - replică el pe un ton ce arăta că începea să-și piardă răbdarea. O să aducă pe cineva s-o ajute.

— Banii rezolvă totul, inclusiv păstrarea curățeniei în casă, nu-i așa?

Ochii îi erau ca două flăcări. Își strânse buzele ca să nu dea drumul vreunei remarci sarcastice.

— Du-te la culcare, Tara.

Nu trebui să-i spună de două ori. Cu toată demnitatea de care era în stare se îndreptă spre scări, nevoind să mai piardă timp așteptând liftul. După ce urcă mai mult alegând cele două etaje, aproape își pierdu respirația. Nu putu să nu se întrebe dacă bătaile puternice ale inimii erau cauzate numai de lipsa de antrenament. Ușile glisante de la intrarea în apartamentul ei erau larg deschise, și când ajunse în prag se opri o clipă, ezitând să intre. Ușile dădeau în camera de zi și de-abia de acolo se forma un hol pe unde se putea ajunge în dormitorul ei, situat pe partea dreaptă; aceste uși nu erau niciodată închise.

Totuși în seara asta ardea de dorință să le închidă, să dispară pur și simplu în lumea ei în care nu exista teamă.

Încercă să se elibereze de tensiune; dorința de relaxare devenise aproape dureroasă. Covorul gros îi ascundea sunetul pașilor. Își încrucișa mâinile și-și cuprinse umerii. „Sunt ridicolă”,

gândi în timp ce întrezări prin întuneric imaginea refleptata de oglinda uriașă. Îi venea să urle din cauza încordării. Asta era de fapt esența problemei, încordarea, hotărî ea. Își strânse buzele și se îndrepta decisă spre baie. Trebuia să facă ceva să se relaxeze, și sauna putea fi o soluție.

În câteva minute era întinsă pe bancheta din baie special amenajată. Corpul îi era acoperit de sudoare. Oftă. Își ținea ochii închiși, un surâs fericit îi înflorise pe buze. Aburii o învăluiau într-un fel de ceață ce îi dădea o senzație de confort.

Deși știa că acest remediu după un stres emoțional era trecător, pentru moment era exact ce-i trebuia. Încordarea ce o simțea în gât și pe umeri dispărea odată cu aburii. Se mișcă când pe o parte, când pe alta, încercând să găsească o poziție cât mai convenabilă. Se întoarse din nou cu un oftat; pleoapele erau grele, era pe punctul de a adormi.

Se simți învăluită de senzații plăcute. Mâini puternice și agile o masau pe gât și pe umeri, mutându-se apoi pe spate și fese cu mișcări sigure, reconfortante.

Urmară coapsele și picioarele; oriunde se aflau, acele mâini aduceau mult dorita relaxare. Presiunea lor fusese mare la început, apoi slăbise din ce în ce mai mult, transformându-se într-o lenzație de plăcere. Somnul era tot mai aproape.

Corpul i se destinse și mai tare când fu întoarsă pe spate. De data asta nu mai exista nicio presiune din partea acelor mâini, numai o atingere ușoară ca și cum pielea mătăsoasă ar fi fost unsă

cu ulei plăcut mirositor. Visul părea atât de real, putea să miroasă parfumul ce-i intra în piele, pe sâni, stomac... coapse. Era ca o substanță magică ce pătrundea prin porii pielii până în centrul inimii, împrăștiind căldură.

Mintea ei începu să lupte deodată cu ceața ce o învăluia. Se eliberă parcă fără voie de moleșeala ce-i cuprinsese atât corpul cât și mintea și auzi un geamăt.

Sunetul ce parcă era scos de un animal ce se trezea o neliniști la fel de mult ca greutatea ce o apăsa... o apăsa... Sunetul aparținea propriei ei voci dar deodată, în camera unde domnea căldura, răsună un alt strigăt.

Mușchii feței se relaxară, buzele se depărtară acceptând prezența celeilalte guri.

— Damon? Numele lui era doar o șoaptă străbătând distanța între vis și realitate.

— Sst! Nu vorbi... nu gândi... lasă-te pradă simțurilor, murmură el și începu să-i mângâie gâtul cu buzele. Îi atinse sfârcurile sânilor cu limba, întărindu-i; Tara se lăsă în voia lui. Buzele luară locul limbii și sâni fură acoperiți de gura dulce ce mângâia, săruta, mângâia întruna...

— Da, da, gemu ea; se ridică ușor încercând să și-l apropie și mai mult. Nu se mai controla. În acel moment nu mai era în stare să pună întrebări. Căldura pe care o simțea pe coapse era singura realitate și aducea cu ea relaxarea dulce după agonia atâtor luni de abstenență. Avea nevoie de el... era singurul adevăr care mai conta. Damon își înăbuși un geamăt. O simțea gata să-l primească în ea. Îi acoperi corpul cu al lui, iar ea își propti

măinile pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii. Pulsul lui accelerat îi înfierbântă sângele ce tânjea după libertate, și ochii ei îl implorară să taie lanțurile.

— Spune-mi că mă vrei! îl putea vedea acum foarte clar, îi vedea mușchii puternici ai brațelor. Aburii dispăruseră, dar aerul era cald încă.

— Eu... eu vreau... Dacă și-ar fi rostit dorința ar fi însemnat să cedeze și se jurase să n-o facă. Singura ei apărare era să-l determine să creadă că nu-l mai dorea.

Era singura modalitate prin care putea ascunde faptul că era vulnerabilă. Ezitarea o distrugea. Închise ochii și întoarse capul din calea privirii lui pătrunzătoare. Simți că se depărtează. Își ținea buzele încleștate să nu dea drumul strigătului ce-i dezvăluia sentimentul de frustrare.

— Spune-mi! Această șoaptă senzuală ascundea o furie abia stăpânită. Știa că i-o va vedea oglindită pe față și totuși nu putea să nu se întoarcă spre el, nu putea rezista să nu-l privească pe omul pe care-l iubea mai mult decât iubea viața.

Ceea ce văzu îi tăie respirația. Damon îngenunche în fața ei. Corpul lui strălucitor semăna cu statuia de aur a unui zeu. Spatele lui emana putere; carnea lui era singura cale de a se elibera de lanțurile ce o țineau prizonieră. Încerca să-i distrugă singurul lucru care-i mai rămăsese: mândria. Îi putea citi asta în ochi. Era gata să-și folosească trupul ca să obțină un avantaj în luptă; dintr-odată nu mai putu suporta acest gând, nu mai putu.

— Damon, nu în felul ăsta! Licărul de emoție ce pâlpâi în ochii lui dispăru înainte ca ea să-i poată cuprinde semnificația. O altă emoție apăru, mai puternică, și Tara răspunse dorinței diabolice; pulsul îi scăpase de sub control.

Cu un zâmbet fugar dar satisfăcut Damon observă cum i se accelerează ritmul respirației; mâinile lui începură să-i dezmierde încet coapsele.

— Atunci cum, iubito? mormăi el; își urmărirea cu privirea mâinile, atingând pielea ei iar și iar... Așa? Sau poate că nu vrei mâinile; poate vrei...

Se aplecă spre ea și Tara simți că ia foc. Încătușată în infernul arzător al propriei dorințe, se simți pierdută. Strigătul ei putea fi de durere sau de plăcere, nu mai era sigură de nimic. Singurul lucru real erau mâinile lui... gura lui...

— O, Doamne, șopti ea nemaiaivând nevoie să fie rugată să-și rostească dorința cu glas tare. Iubește-mă... iubește-mă! Buzele lui întâlneau un vulcan; se opriră să se odihnească pe gâtul alb ca zăpada.

— Mai există și un alt fel de a o spune, Tara! strigătul de durere la auzul cuvintelor vădit crude fu oprit de gura lui; și apoi, în afară de atingerea tulburătoare a corpului lui nu mai conta nimic. Era gata să se mulțumească cu orice ar fi vrut el să-i dea; în ultimele clipe în care reuși să mai gândească se rugă ca el să nu ghicească niciodată cât de mult îi ceda.

Îi dăruia iar și iar corpul ei, mândria ei, esența ființei ei. Totuși el cerea mai mult, posedând-o cu o disperare care era și a ei. Se îndreptau împreună spre culmea plăcerii; fiecare

nerv era încordat la maxim, niciunul din ei nu mai gândea. Se împinse în el mânată de o pasiune sălbatică. Geamătul răgușit al lui Damon o ajută să atingă culmea râvnită.

— Fericire dumnezeiască, murmură el, mângâind-o cu buzele pe coapse.

E atât de bine... atât de extraordinar de bine... Tara nu putea vorbi. Un fel de ceață o purta din nou spre abisuri necunoscute. Încercă să reziste, se agăță de el protestând slab, dar era inutil Pentru prima oară de un timp așa îndepărtat că nu și-l putea aminti, se simțea eliberată de tensiunea ce o urmărise mereu și asta reprezenta pentru ea o împlinire aparte.

Se trezi ridicată în brațe; mâinile ei îi atingeau gâtul. Cu un oftat își odihni capul la pieptul lui și-i ascultă cu plăcere bătaile rapide ale inimii. Îi auzi vocea în timp ce o întindea pe pat. Voia cu disperare să-l asculte, dar cuvintele se pierdură în somnul ce o învălui; ultimul sentiment pe care-l avu fu că a pierdut ceva atunci când mâinile lui îi dădură drumul.

— Hei, Tara, unde ești?

— Aici, Kenny, pe terasă.

Tara se întoarce să-și salute fratele, dăruindu-i ceea ce spera că va trece drept un zâmbet lipsit de griji. Probabil că reușise, pentru că el îi răspunse cu un alt zâmbet înainte de a se apropia de ea.

— De ce n-ai coborât la micul dejun? Am vrut să vin să te chem, dar Damon a zis să te las să dormi. A pregătit o super-omletă!

Era greu, dar reuși să rămână impasibilă la

auzul numelui lui Damon. Așa-zisa lui grijă nu o impresiona deloc din moment ce era numai vina lui că ea avea nevoie de odihnă în plus. Gândul acesta o făcu să roșească.

Evită privirea lui Kenny și ridică privirea spre soare, sperând că fratele ei mai tânăr nu va descoperi că fața ei era îmbujorată din altă cauză. Era aproape amiază.

— Nu mi-a fost foame de dimineată. Și apoi m-a durut și capul.

— Ei, drăcie! Asta n-o să ne încurce planurile pentru azi, nu-i așa? Tara se-ncruntă; se-ntoarse spre Kenny și îi aruncă o privire mirată.

— Planuri? Ce planuri?

— Damon vrea să ne ducă în Valea Focului, răspunse el cu ochii strălucind de bucurie.

— Foarte bine. Scoase un oftat, încercând să pară că regreta. Pentru asta n-aveți nevoie de mine. Probabil că vă veți simți mult mai bine singuri. Sunt prea obosită să-mi petrec vremea hoinărind prin parc. Îmi amintesc cum a fost ultima oară când te-am dus acolo. Râse. Am crezut c-o să mor de căldură când m-ai târât în Ascunzătoarea Șoarecelui.

— Daa... rânji, scuturând din cap pe măsură ce-și amintea. Acel bătrân indian renegat a fost o figură.

— Aș putea să-ți enumăr o groază de oameni trecuți în manualele de istorie pe care-i admir mai mult. Tara își încreți nasul.

Putea înțelege fascinația băiatului pentru bătrânul indian Paiute ce avea o proastă reputație. Își aminti că fusese de fapt la fel de fascinată ca și

Kenny. Pe la 1880, Șoarecele atacase și hărțuise localnicii ca și pe indienii din propriul lui trib; după fiecare lovitură se întorcea să se ascundă în labirintul Canioanelor, care făceau acum parte din parc. Unul din multele sale locuri secrete, cunoscută acum sub numele de Ascunzătoarea Șoarecelui era de fapt o gaură într-o stâncă unde se depozita apa adusă de rafalele de ploaie ce primeneau din când în când valea aridă. Plimbarea pe o distanță mai mare de o milă ca să vadă peștera constituise o experiență în sine, își aminti ea. Era bine ascunsă în multitudinea de formațiuni stâncoase ce stăteau la baza canionului Petroglyph. Călătorind în trecut, simți din nou grandoarea înălțimilor ce-i înconjuraseră în timpul expediției. Praful de rocă eliberat de structurile masive li se amesteca în pantofi și-n țesăturile hainelor la fiecare pas. Ajunseseră la Ascunzătoarea Șoarecelui înfierbântați și obosiți, dar odată acolo, Tara observase că excursia merita efortul. Aveai un sentiment de infinit spațial, simțeai că erai aruncat înapoi într-un loc și într-o perioadă în care preocuparea principală era supraviețuirea. Simțise singurătatea imemorială a unui pământ ce fusese întotdeauna ostil Omului. Și totuși acele culmi de foc de culoarea sângelui fuseseră cucerite pentru un timp, după cum o arătau inscripțiile străvechi de pe ziduri.

Nu, se gândi ea. „Cucerite” nu era cuvântul potrivit. Se sprijini de gard cu brațele încrucișate și se uită ținută la apa verde-albăstrue a lacului Mead ce se zărea în depărtare. Omul se adaptase... iată cheia supraviețuirii speciei. Asta a

făcut și Șoarecele până a fost prins și omorât. Hulit de ai săi, a evadat în mijlocul deșertului într-un ținut viu, înalt, înconjurat de culmi stâncoase albe și roșii și l-a făcut să-i aparțină pentru un timp.

Tara se identifica într-un fel ciudat cu Șoarecele. Se întrebă dacă și el fusese torturat de gândul că era respins. Iubise el vreodată, încredințându-și fericirea în mâinile unei alte ființe? În final avusese nevoie doar de sine însuși și de un loc în care să se ascundă și Tara nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva nu va împărtăși și ea soarta Șoarecelui.

— Tara, ce se întâmplă cu tine?

— P-poftim? Privea undeva departe și o umbră de neliniște îi acoperise ochii când se întoarse spre fratele ei.

— Îți pun de nu știu cât timp aceeași întrebare, dar n-ai auzit nimic din ce-am spus!

— Îmi pare rău, Kenny, murmură ea. Zâmbi încercând să-și ascundă tristețea. Eram tare departe cu gândul.

— Eu... Nu, las-o baltă! Tara îl urmă repede pe după ușile glisante; îl apucă de mână ca să-l oprească.

— Kenny, am spus că-mi pare rău. N-am vrut să nu te bag în seamă. Doar că nu prea am chef să vorbesc în momentul de față. Nu te supăra, te rog.

— Nu sunt supărat, doar... Ridică ochii spre ea. Câteodată îmi doresc ca totul să fie ca înainte să moară tata. Atunci nu erai întotdeauna așa ocupată.

Tara îi atinse brațul cu blândețe.

— Nu ne putem întoarce în trecut, Ken. Tot ce putem face e să ne străduim cât mai mult să facem frumoasă fiecare zi. Am fost atât de egoistă în ultimul timp încât am ignorat ce era important în relația noastră, împărtășirea sentimentelor, a bucuriilor și a necazurilor și petrecerea timpului împreună.

— Mi-ai spus și Ken! Privirea supărată din ochii Tarei se transformă într-una jucăușă.

— Da, ți-am spus Ken.

— Era și timpul, surioară. Mi-a fost teamă că voi rămâne „bebelușul Kenny” până voi muri.

— O să-ncerc să țin minte de-acum înainte, dar va trebui să fii îngăduitor dacă o să-mi mai scape câteodată. Nu-i ușor pentru mine să realizez că nu mai ești un băiețel. Spre surprinderea ei, Ken roși; coșurile de pe nas ieșiră și mai mult la iveală.

— Nu te pot învinovăți dacă mai uiți din când în când, mormăi el. N-am fost prea cinstit față de tine, nu-i așa?

— nu fi prostuț. În aceste ultime luni ai trăit sub aceeași presiune ca și mine.

— Nu, Tara. Damon avea dreptate.

— Damon?

— Mda, recunosc el. Mi-a tras o săpuneală zdravănă acum câteva seri.

— Damon a făcut asta? Bine, dar de ce?

— Fusesesi teribil de tăcută în timpul cinei. Am vrut să-ți vorbesc despre petrecere, dar ai refuzat să discuți cu mine, așa că am renunțat. Mi-am imaginat că o să vorbim mai târziu, dar de îndată ce-am terminat masa ai dispărut, cum faci

întotdeauna.

— Bine Kenny, dar puteai că vii la mine în cameră. Doar știi asta.

Se încruntă când o auzi rostindu-i numele întreg, dar fața ei contrariată îl dezarma. Râse înfundat.

— Nu-i nimic. Nimeni nu-i perfect. Probabil că de-asta n-am urcat la tine. Am uitat că nu mai sunt copil și am făcut o criză.

— Și apoi, ce s-a mai întâmplat?

— Ți-am spus. Râse din nou înfundat. Se lăsă să cadă pe scaunul așezat în fața ferestrei. Stătea cu mâinile sub cap iar pe buze îi rămăsese o urmă de zâmbet.

Damon mi-a tras o săpuneală.

— N-avea niciun drept s-o facă! Tara își încrucișa mâinile și-și înfipse unghiile în carnea moale de pe brațe. De dimineață fusese așa de tristă încât scosese din dulap primele haine care-i căzură în mână; o pereche de pantaloni de pânză de culoare maro și o bluză de culoare galbenă. Se trezi că-și dorea să se fi îmbrăcat mai gros. Îi era frig, tare frig.

— Nu spune asta, Tara, țipă Ken, ridicându-se brusc. Se holbă la el surprinsă.

— Dar ce naiba am spus?

— Despre Damon, murmură el și furia i se citea pe față. Are tot dreptul, pentru că ține la mine. Nu mă ignoră niciodată și nici nu mă tratează ca pe un puști, cum făcea prostul ăla de Frank. Când a murit tata tu l-ai avut pe mocofanul ăla cu care să stai de vorbă, dar eu n-am avut pe nimeni. Am găsit adresa lui Damon prin hârtiile

tatii și i-am scris. L-a impresionat atât ceea ce simțeam încât s-a întors și asta îi dă tot dreptul din lume să-mi spună ce să fac.

Tara se albi în fața atacului neașteptat. Merita fiecare acuzație ce-i era aruncată, dar asta nu-i ușura cu nimic durerea.

Își dădea seama acum că nefericirea ei și închiderea în sine îl afectaseră pe fratele ei mai mult decât își putuse imagina, și se simțea dureros de vinovată gândindu-se prin ce l-a silit să treacă. Retragera ei într-o scoică a tăcerii îl lovise pe băiatul care nu putea înțelege acea comportare ciudată, așa-zisă de om adult.

Faptul că nu-și dezvăluise sentimentele îl pusese și pe el în imposibilitatea de a le împărtăși pe ale sale. Băiatul de treisprezece ani ce suferea din pricina morții tatălui pe care-l adora, trebuia să se fi simțit ca și cum nici unui suflet de pe lume nu-i mai păsa de el.

— O, Doamne, șopti ea îngenunchind în fața lui. Îmi pare atât de rău, atât de rău!

— Nu plânge, Tara. Te rog să nu plângi. Știu că pentru mine ai muncit atât de mult, mi-a spus Damon. De aceea păreai atât de rece, pentru că îți făceai griji pentru toate. Și cu siguranță că eu nu ți-am fost de prea mare ajutor.

O mână stângace o bătu ușor pe umăr. Tara simțea stânjeneala fratelui său, dar nu-și putea stăpâni lacrimile ce-i cădeau pe pumnii încleștați.

Obosise să fie tare. Emoțiile reținute de-atâta vreme izbucniseră acum ca un torent, făcând-o să nu mai simtă nimic în afară de nevoia de a se elibera de presiunea adunată în atâtea și-atâtea

suspine. Se trezi ridicată ca prin ceață și își simți fața îngropată la un piept puternic. Cu un geamăt înăbușit se agăță de acea stâncă ce-i oferea siguranță. Avea nevoie să fie îmbrățișată de brațe puternice, îndepărtă ușor firele de păr argintiu udate de lacrimile ei de pe obraji. N-ar fi rezistat acum să fie singură, și nici nu-și dorea asta.

— Ce dracu' se întâmplă aici? Ken, de ce ți-ai la soră-ta? Te-am auzit tocmai de jos.

— N-a fost vina mea, Tara...

— Un bărbat nu încearcă să-și arunce greșelile pe seama unei femei, Ken. Tonul vocii lui Damon era acuzator; Tara încercă să se miște, să se uite la el. Privindu-i fața, zări acolo reproșul adresat fratelui ei.

— Eu vocea ta am auzit-o. Ce i-ai spus de ai întristat-o?

— Bine, poate că m-am înfuriat puțin pe ea, dar tu nu poți înțelege. Eu...

— Ieși naibii afară de aici, izbucni Damon. Tara încercă să protesteze, dar el o apăsă pe umeri cu putere. Du-te-n camera ta. Discutăm mai târziu.

— Te rog, Damon. Kenny n-a vrut...

— Nu-i nimic, surioară. Vocea lui Ken avea o nuanță agresivă. Dar ea observă durerea ce se ascundea sub acea mască. Înțelegea ce simțea el dar acest lucru nu-i făcea nicio plăcere. Nu voia să obțină un avantaj asupra lui Damon pe seama lui Kenny. Nu voia ca fratele ei să descopere, ca ea, că eroul lui avea picioare de lut.

— Damon, lasă-l pe Ken să se explice. Încearcă doar să...

— L-ai apărat destul pe fratele tău.

Damon era furios că ordinele lui erau discutate, văzând că Tara îi luă apărarea fratelui ei ca și cum s-ar fi revoltat împotriva lui. „Nu-și dă seama cât rău îi face băiatului?” se-ntrebă Tara. Kenny stătea țeapăn, doar fața palidă îi era îndreptată spre Damon. Supărarea lui izbucni dintr-odată; privindu-i acuzator pe amândoi, vorbi ca un copil care, ca să-și salveze mândria, trebuie să aibă ultimul cuvânt:

— Am crezut că te-ai întors pentru că te-am rugat eu. Doamne, ce chior am fost! A trebuit doar să-mi suporti prezența, pentru că de fapt ea e singura la care ții într-adevăr. Ultimele cuvinte erau doar șoapte și Tara se cutremură observând expresia din ochii fratelui său. Părea ciudat de matur și părea capabil să se răzbune ca un om matur. Cu un strigăt sugrumat se eliberă din brațele lui Damon și se împletici spre Kenny, ridicând o mână tremurătoare să-l oprească. Dar el plecase deja, mai bine zis o luase la goană pe hol și apoi pe scări, încercând să scape de durere. Mușcându-și buzele, Tara rămase pe podea, încercuindu-se cu brațele într-un gest de apărare. Ultimul lui strigăt îi revenea mereu în minte.

— Vă urăsc pe amândoi... Vă urăsc pe amândoi. Se trezi împresurată de brațe puternice și trasă înapoi până simți apropierea corpului încă încordat de supărare.

— Nu și-a dat seama ce spune, Tara, murmură el și Tara-i simți pe păr răsuflarea caldă. Mă duc să vorbesc cu el.

— Nu-i nevoie, ai vorbit destul până acum.

Închise ochii de parcă se pregătea să se apere din nou, nici ea nu știa prea bine de ce.

Îi va uita vreodată expresia feței? se întrebă. Kenny arătase ca un animal, acuzându-i cu furie că-i făcuseră răni ce nu se vor vindeca vreodată. Era la fel de vinovată ca Damon. La urma urmei, fusese certat din cauza ei.

— Ce vrei să spui? E supărat acum, dar o să-i treacă. Poate că am fost cam dur cu el, dar când te-am văzut plângând, mi-am închipuit...

— Ce ți-ai închipuit, Damon? La ce concluzii a ajuns de această dată imaginația ta bogată?

— Dacă chiar vrei să știi, mi-am închipuit că m-a văzut azi-dimineață ieșind din camera ta.

— Și ce legătură are asta cu tot ce s-a întâmplat? strigă ea scuturând din cap și își strânse pumnii. Doar sunt nevasta ta, pentru numele lui Dumnezeu! Faptul că nu împărțim același dormitor i se pare probabil mai greu de înțeles decât că am dormit împreună. M-a și întrebat despre asta, imediat ce ne-am mutat aici toți trei.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am explicat că atunci când doi oameni se ceartă și se despart, nu le e întotdeauna ușor s-o ia de la început, i-am spus că... ne trebuie timp să ne obișnuim din nou unul cu altul.

— Asta-i explicația cea mai plauzibilă pe care am auzit-o vreodată, remarcă el cu tristețe.

— Probabil că totu-i din vina mea. Și mai ai tupeul să-i predici cum că un bărbat nu trebuie să arunce vina pe o femeie!

— N-am vrut să te învinui pe tine, și o știi.

Doamne, izbucni el trecându-și o mână prin păr. M-ai îmbrobodit într-atât încât nici nu-mi mai dau seama când pricep ce vrei să spui și când nu.

— După trucul de care te-ai folosit aseară, cred că ai reușit să te eliberezi de o mare parte din frustrarea de dinainte.

Își înălță capul și-și plecă genele, dar nu înainte ca ea să zărească o fărâamă din furia ce-i strălucea în ochi.

— Truc? întrebă el încet. Ce e rău în faptul că mi-am iubit nevasta?

— Așa spui acum? S-ar putea să mă lase memoria, murmură ea și se îndreptă spre fereastră ca să nu se vadă că roșise. Dar noaptea trecută mi-ai spus că există alt cuvânt pentru ce făceam noi.

CAPITOLUL 8

O tăcere grea se așternu între ei. Tara simți cum i se încrețește pielea din cauza tensiunii și cu un oftat slab își sprijini fruntea de geamul rece.

— Când ești în preajmă aproape că nu mă mai recunosc.

Damon vorbea de undeva din spatele ei; întinse mâinile să-i atingă umerii încordați. Câteodată am impresia că mi-ar face plăcere să te omor.

— Nu mă interesează acum ce simți tu. Singura mea grijă e Kenny.

— Nu mai e nevoie să-mi spui asta, murmură el și-și trosni degetele. Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat de fapt. De ce plângeai? Pe un ton amar, plin de reproș pentru sine, Tara îi povesti tot, fără să se cruțe cu nimic.

— Așa că vezi, i-o trânti ea privindu-l acuzator, Kenny pur și simplu îți lua apărarea! Îi văzu ochii întunecându-se de consternare, și se disprețui pentru satisfacția temporară ce o încerca. Nu putea suporta gândul că se transforma într-o bestie, și în culmea disperării se întoarse spre Damon și-l apucă strâns de cămașă:

— Damon, lasă-mă să plec, pentru binele nostru, al tuturor. Te-ai răzbunat destul. Nu mi-a mai rămas decât o fărâmă de mândrie, nu înseamnă că am plătit destul pentru trecut?

— Ai înnebunit, Tara, dacă-ți imaginezi că totul se oprește aici.

— Te rog... așa nu mai putem continua... Cearcănele de sub ochi făceau ca fața să îi pară vulnerabilă, ca a unui copil, în ochii bărbatului ce o studia atent. Nu suntem numai noi implicați. Kenny...

— O să-i cer scuze, insistă el; o apucă de bărbie și îi lăsă capul pe spate până îi putu contempla fiecare trăsătură. O să mă revanșez față de el, promit.

— Te iubește, iar tu l-ai dezamăgit, murmură ea cu buze tremurânde. L-ai lăsat să se apere de acuzațiile pe care i le-ai adus chiar mai puțin decât m-ai lăsat pe mine.

Crezi că un simplu „îmi pare rău” o să șteargă toată durerea pe care i-ai pricinuit-o? Regret nespus tot ce s-a întâmplat, regret că n-am fost în - stare să mă încred în tine, dar nu-ți ajunge asta, nu-i așa?

— Nu mi-ai acordat nici măcar o clipă privilegiul de a te îndoi că ți-am fost necredincios,

e adevărat, dar ce s-a întâmplat a fost mai mult decât atât, așa că nu încerca să simplifici trecutul, Tara. L-am rănit într-adevăr pe Kenny, dar asta se poate ierta. El e mai tolerant decât tine și al dracului de mult mai loial.

Tara simți că înghițise toate acuzațiile pe care le putea suporta. Ultimele două luni fuseseră un iad. Damon nu pierduse nicio ocazie să-și arate disprețul ascuns sub o mască de politețe. Ei bine, îndurase destul, se gândi. Era timpul să înceapă să-i răspundă la lovituri și, hotărând asta, ochii îi străluciră. Dacă ea nu se apăra, nu avea cine s-o facă în locul ei. Își dădu capul pe spate și-și eliberă obraji de mâinile lui, dar ele se opriră pe umerii goi. Tot efortul ei era deci în zadar. Damon nu avea niciun gând s-o lase să se îndepărteze de el, și ea știa asta. După noaptea trecută devenise conștient de efectul pe care-l avea apropierea lui asupra echilibrului ei sufletesc și nici prin cap nu-i trecea s-o cruțe în vreun fel.

— Câteodată mi se pare că-ți face plăcere să mă rănești, Damon.

Cuvintele ei fuseseră aproape șoptite, dar cereau un răspuns hotărât. Degetele încordate o traseră la pieptul lui; observă că respirația îi era accelerată iar mâinile îi simțeau bătăile rapide ale inimii.

— Nu-i adevărat.

— Sau poate că ai decis că această confruntare cu mine nu îți e de-ajuns. I-a venit acum rândul și lui Kenny? Băiatul te adoră, îți imită mersul, manierele, așa că ar fi o pradă ușoară pentru tine. Mă întreb ce l-ai mai învățat,

Damon, atacă ea; în colțul gurii îi înflori un zâmbet disprețuitor. A învățat ce înseamnă lipsa de încredere, intoleranța? A învățat să-și dezvolte eul, să ceară răzbunare chiar și pentru crime imaginare? Dacă da, atunci o să-ți vină într-adevăr greu să vorbești cu el. La urma urmei, ar însemna că a învățat tot de la profesorul lui, nu-i așa?

— Micuță... restul cuvintelor se pierdură în tăcere. Presiunea mâinilor slăbea pe măsură ce simțeau căldura cărnii de care se încheștaseră.

— Vorbești ca și cum m-ai urî, când de fapt ar trebui să fie invers, mormăi el și degetele i se îndreptară nervoase spre scobitura de la baza gâtului. E adevărat că te fac să te simți îngrozitor, Tara? Înseamnă că mi-am imaginat răspunsul tău de aseară?

Tara își ținu respirația. Nu sperase că faptul că seara trecută făcuseră dragoste va aduce vreo schimbare în relația lor, dar ironia lui încă îi provoca durere. Toate amintirile frumoase pe care le avea cu acest diavol zâmbitor urmau să fie distruse? Viitorul nu-i oferea decât tristețe?

Dintr-odată obosi să tot încerce să-i deschidă ochii asupra adevărului. Ce rost avea să pretindă măcar că ar putea trăi împreună când orice tentativă de apropiere din partea ei se izbea de zidul de mândrie necruțătoare pe care el și-l construise în jur?

— Nu contează, oftă ea. Închise ochii, apoi îi deschise repede și-i ridică asupra lui. Du-te și vorbește cu fratele meu. În felul ăsta poate că va ieși totuși ceva din această dublă discuție.

— La naiba, Tara, noi... Se strecură din

îmbrățișarea lui, apoi se întoarse spre el. Îi aruncă o privire sălbatică, vorbind neobișnuit de tare:

— Pleacă doar și lasă-mă în pace!

Privirea pe care i-o aruncă el semăna atât de mult a ură, încât începu să tremure. Damon se răsuci pe călcâie și ieși din cameră ca o furtună. Își aminti brusc începutul prieteniei lor, când Damon reușea s-o încâlzească cu o singură privire. Zilele acelea dispăruseră pentru totdeauna. Chiar dacă reușiseră să păstreze un armistițiu pentru a-și putea duce viața împreună, Tara știa că nu era destul. El nu va mai avea niciodată încredere în ea, iar ea nu va mai putea niciodată să-i ceară toată dragostea pe care știa că el i-o poate dăruia.

Ea și Damon erau ca niște bărci pe o mare furioasă pe timp de furtună. Cuvintele pe care și le spuneau erau stânci în niște mâini stângace ce le lăsau să cadă în apă fără griji, lăsând la suprafață colțurile ce îi apropiuau sau îi depărtau.

Supărarea lui îi făcea urechile sensibile la adevăr iar durerea ei transforma explicațiile pe care voia să i le dea în arme periculoase.

Vocea lui Kenny, de undeva de jos, puse capăt fanteziilor ei. Zgomotul făcut de ușa de la intrare ce fusese trântită îi întări presupunerea că plecaseră.

Tara traversă camera cu sentimentul îngrozitor că era suspendată în spațiu. Își luă poșeta și merse să se așeze lângă fereastră. Reuși să zărească buclele rebele ale fratelui ei pe bancheta din spate a mașinii lui Damon înainte ca automobilul să demareze, îndreptându-se spre chei.

Îl va împăca pe Kenny cu o zi petrecută pe barca lui? Probabil, hotărî ea. Se simți deodată ca atunci când era copil și-și urmărea părinții plecând în oraș după ce aranjaseră să vină o guvernantă să stea cu ea. Nu înțelegea niciodată de ce aveau nevoie să fie singuri, fără ea. Se simțea trădată și în același timp simțea că e o piedică în calea fericirii lor.

Mâinile umede i se încleștară pe geantă. Se certă singură când realizează cât fusese de copilăroasă. Trase aer adânc în piept și-și sili degetele să se destindă. Un zâmbet disprețuitor îi coloră buzele. Emoția confruntării cu fratele ei și Damon o făcuse și mai vulnerabilă și acum stătea aici și se certa singură.

Spre deosebire de Kenny, care, ca și mama lor, avea calitatea extraordinară că putea să-i accepte pe cei pe care-i iubea așa cum erau și le trecea defectele cu vederea, ea nu fusese niciodată așa. Își dădea seama acum de asta. Poate așa se explica distanța de netrecut dintre ea și tatăl ei. Ea semăna cu bunicul ei, aparențele n-o satisfăceau niciodată. De mic copil trecuse peste jovialitatea și exuberanța tatălui ei ajungând să vadă omul de dinăuntru, om cu atâtea slăbiciuni pe care, datorită ei, era nevoit să le recunoască și să le înfrunte.

Mama ei îl iubise în ciuda acestor slăbiciuni; își trasese ca scop în viață să ghideze personalitatea nu prea marcantă a soțului, și se dedicase întru totul acestui scop. Deși Tara ar fi făcut la fel, nu i s-a dat niciodată ocazia.

Fusese prea tânără ca să învețe să mintă, să-

și ascundă gândurile cum făcea mama ei când comportamentul tatălui devenea scandalos. La vremea când crescuse destul ca să accepte să joace un rol similar cu al mamei ei, era prea târziu. Kenneth Burns descoperise cu o intuiție rară exact ce gândea copilul lui despre el. Când nevasta lui nu mai fu lângă el să-l consoleze, se întorsese spre fiul lui, aruncându-și fata, fără să-i pese câtuși de puțin, pe un plan secundar al vieții lui. Tara se uită fix la geanta din mâinile ei. Îi strânse bretele cu un gest nervos, apoi și-o puse pe umăr. Trebuia să se elibereze de gânduri și de atmosfera apăsătoare din această casă. Se îndreptă spre lift aproape alergând și scoase un oftat de ușurare când deschise ușa în urma ei. Va merge la aeroport. Era sâmbătă, una din zilele cu programul de zbor cel mai încărcat, dar asta nu avea nicio importanță. Prezența altor oameni îi va face bine, deși știa din experiență că acel continuu du-te-vino al pasagerilor o va împiedica să se concentreze asupra mormanului mereu crescând de hârtii de pe birou.

Inițial se decisese să atace registrele luni, după ce-și va fi oferit două zile de binemerită odihnă, dar acum nu putea decât să se bucure când se gândea la munca în plus pe care o vor necesita noile contracte.

Folosea de mult munca drept refugiu din problemele ei personale, iar în ultima vreme acest lucru ajunsese să aibă și alte rezultate. Pe măsură ce trecea timpul, devenea tot mai familiarizată cu cele mai delicate aspecte ale afacerii.

Cunoștințele se aprofundau și creștea și

încrederea în forțele proprii. Descoperi că avea fler pentru contabilitate; analiza cifrele până se declara mulțumită de metoda găsită de a utiliza fondurile cât mai puțin costisitor și mai eficient cu putință. James o asigurase că atunci când va pleca el, ea îi va cunoaște toate secretele și probabil îl va face de rușine. Nu prea credea asta. În felul lui, James era un geniu, ceea ce reprezenta și motivul pentru care îl angajase Damon.

Bărbatul ei era obișnuit să aibă numai ce era cel mai bun. Oricine nu răspundea cerințelor sale era înlăturat imediat, se gândi ea cu tristețe.

Ca și cum gândul la Damon era destul pentru a da naștere unor probleme, liftul se opri. O zdruncinătură o obligă să se sprijine cu o mână de perete, dar nu se mișcă destul de iute ca să evite nenorocirea. O smucitură neașteptată și picioarele îi cedară. Pentru câteva clipe se simți suspendată în aer. Auzi zgomotul făcut de capul ei ce se izbea de perete și cu un ultim raționament se miră de ce izbitura nu a fost urmată de nicio durere. Nu știa de cât timp stătea întinsă pe podeaua liftului. Nu-și pusese ceasul în acea dimineață și nu avea nicio modalitate de a măsura trecerea timpului. Nu că ar fi contat în vreun fel. Zâmbi, își găsea gândurile ciudat de amuzante. Lumina din lift pâlpâi câțva timp înainte de a o lăsa într-un întuneric deplin și ar fi trebuit să aibă ochi de liliac sau de bufniță ca să distingă ceva împrejur.

Asta și era! chicoti. O bufniță nebună, era o bufniță nebună. Chicotitul era mai puternic acum și crescuse până se transformă într-un hohot de râs. Râse până-i dădură lacrimile. Dori ca indiferent

cine țița să se oprească. Nu voia ca tristețea altuia să-i strice bucuria cauzată de această situație caraghioasă. Să fi înțemnițat într-un cub mic și întunecos cu puțin mai mare ca un dulap de haine. Ba nu, nu era deloc adevărat. Dulapul în care-și ținea ea hainele era de patru ori mai mare ca ăsta! Alt chicotit, de data asta și mai puternic decât celelalte. Femeia aia nu va mai înceta odată să suspine? se întrebă. E-adevărat, unii oameni n-au niciun fel de considerație pentru ceilalți, asta era problema în lumea de azi.

O.K., se va culca. În felul ăsta va face acel sunet să înceteze. Săraca, părea tristă într-adevăr! Suspinele se auzeau tot mai tare, dar poate va închide ochii... se va lăsa pe aripile somnului... da, se gândi ea și zâmbi satisfăcută. Plânsul a trecut.

Acum putea să se lase în voia acelei dulci moleșeli. Voia să se cufunde într-un somn adânc. Își dădea seama cum trebuia să se fi simțit Rip Van Winkle înainte de a se fi trezit după un somn de o sută de ani. Imaginează-ți să dormi o sută de ani... imaginează-ți... în depărtare se zărea lumină, mișcare. Auzi ceva ce părea să semene cu zgomotul făcut, de niște uși deschise, dar nu-și putu forța pleoapele să se ridice. Lumina crudă depăși însă această barieră și Tara începu să se zbată din cauza durerii ce-i săgetase ochii. Își întoarse capul și oftă ușurată când își simți fața îngropată în ceva ce înlătura lumina. Se afundă mai tare în perna confortabilă. Singura nemulțumire era durerea ce o simțea în obraz.

Auzi un murmur în depărtare, dar mintea ei nu putea să-l localizeze. Probabil venea din pernă,

gândi, și îi scăpă un alt chiot. O pernă vorbărească și mișcătoare... o să câștige o avere prezentând-o la spectacolele de televiziune.

Femeia aia nenorocită plângea iar... n-o să se oprească niciodată?

Ce făceau toți oamenii ăștia aici? Era atât de mult zgomot în jurul ei și pe deasupra și lipsit de orice armonie! Ea voia doar să fie lăsată în pace, nu puteau înțelege? Pur și simplu nu era loc destul să se simtă toți bine!

— Ia-ți mâinile de pe mine! Nu-i veni să creadă că era vocea ei. Niște mâini trăgeau de ea, o împingeau și ei nu-i plăcea deloc.

— Totul e-n regulă, iubito, șopti o voce. Ești la spital. Te-ai lovit destul de tare la cap, dar o să te faci bine. Acum o să te conducem în sala de raze X și apoi o să te lăsăm să te odihnești. Ai doar puțină răbdare.

— Damon... Damon... Acel strigăt ce-ți făcea milă era al ei? se întrebă. Ciudat... a mai auzit vocea asta. Unde oare?

— Soțul tău e afară, în sala de așteptare. Vocea muzicală o trezi din gânduri. Soțul? Care "soț? încercă din greu să-și amintească, dar nu reuși decât să-și aducă aminte de pânza ce-i acoperea obrazul. Asta fusese tot? Nu... fusese mai întâi un zgomot asurzitor. Se concentra și reuși să recunoască sunetul ca fiind vocea lui Damon. Damon... da, el. Soțul ei, Damon. Un zâmbet slab îi apărură pe buze, în timp ce o imagine vie îi chinuia mintea. Păr argintiu, ochi strălucitori...

— Damon, șopti ea. Damon.

— Sunt aici, scumpo. O să te faci bine. Acum dormi.

— Nu mă părăsi, îi ceru ea, agățându-se de mâna ce o strângea pe a ei. Te rog să nu mă părăsești.

— N-o să te mai părăsesc niciodată. În timp ce buzele lui rosteau această promisiune, ea se întoarse în direcția de unde auzise vocea. Deschise ochii. Acest om obosit și speriat era Damon, Damon al ei? Cute adânci îi brăzdau fața. Îl studie cu atenție și încruntă din sprâncene. Ceva se-schimbase la el, ceva ce nu putea spune încă. După puțin timp știu. Ochii. Umbre întunecate amenințau să-i stingă luminițele din privire.

— Damon? Vocea ei sună speriată, uimită de duritatea așternută pe chipul lui. Se întrebă ce s-a putut întâmpla ca să-l aducă în starea asta; parcă ar fi fost în iad și s-ar fi întors, aducând cu sine și atmosfera locului în care fusese. Degetele i se încleștară convulsiv pe mâna lui, în timp ce cu cealaltă mână începu să-i mângâie obrazul. Atingerea mângâietoare pe obraz îl dădu gata. Făcu o grimasă de durere, expresia feței arăta atât de multă suferință, încât Tara își retrase mâna repede, privindu-l alarmată.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? își scutură capul și o devoră din priviri. Arăta ca un om posedat de diavol, o țintuia cu privirea de parcă i-ar fi fost frică să se uite în altă parte.

— O, Doamne, era să te pierd. Trebui să facă un efort să-l audă. Capul îi era plecat, iar cuvintele se pierdeau la pieptul ei.

— Tara... Tara!... Damon înspăimântat? Damon... plângea? Mâinile ei încercară să-i cuprindă umerii; îi trecu o mână prin păr cu o mișcare mângâietoare.

— Totul e O.K., murmură ea blând, de parcă ar fi vrut să liniștească un copil căruia îi era teamă de întuneric. Totul e O.K.

Vocea ei era neclară. Simți că începe să plutească și îi strânse umerii cu mai multă putere. Nu voia să-l părăsească. Voia să savureze acele momente în care gura lui îi mângâia gâtul. Fu cuprinsă de moleșală și simți că-și slăbește strânsoarea.

— O, Doamne, Tara! Te-am lovit, draga mea?

De-abia atunci realizează că gemea și se strădui să înăbușe strigătele joase din gât. Mâinile lui calde pe fața ei, degetele înlăturând cu blândețe suvițele de păr...

— Obosită... atât de obosită...

— Odihnește-te atunci, șopti el. Voi fi aici când te vei trezi.

Damon își ținu promisiunea pe parcursul întregii nopți; Tara se trezea adesea. Părăsea somnul brusc și era liniștită de vocea lui sau de mâna răcoroasă pe fruntea-i fierbinte. Câteodată mai venea și altcineva, o femeie, dar Tarei i s-a părea prea mare efortul să deschidă ochii ca să vadă cine era.

Fu trezită în primele ore ale dimineții de sunetul unei voci tăioase ce ordona ceva cuiva. Deschise ochii, dar efortul depus o făcu să o doară capul mai tare ca niciodată. Privirea fugară fu de ajuns să-l zărească pe Damon; era întristat și arăta

extrem de obosit în lumina dimineții ce se reflecta prin fereastra din colțul camerei. Lângă el stătea o femeie plinuță, îmbrăcată în haine de soră medicală.

Femeia părea foarte indignată.

— Domnule Mallory, aveți nevoie de odihnă, o auzi Tara murmurând pe soră. Ați stat aici cea mai mare parte a zilei de ieri și apoi toată noaptea. O să se facă bine. De ce nu vă duceți acasă să trageți un pui de somn?

După felul în care arăta Damon, Tara realiză că îndemnul surorii era întemeiat. Dar mai știa și că Damon făcea rareori ceea ce i se spunea. Când se hotăra să facă ceva, îi dădea înainte fără să-i pese ce consecințe ar fi putut avea acel lucru asupra lui. Tara și-l imaginează dând din cap și avu confirmarea că nu se înșelase când o auzi pe soră spunând:

— O, domnule Mallory, vă rog...

— Nu plec de lângă ea! Vocea joasă era atât de inflexibilă că auzind-o Tara era gata să sară din pat. Deși blând, tonul vocii purta atât, reproș de sine încât Tara își dori să nu îl mai audă. Se părea că sora știa să accepte o înfrângere, pentru că o auzi oftând resemnată.

— Bine, dar nu știu ce va spune domnul doctor când va afla. E împotriva tuturor regulamentelor.

— Să le ia dracu' de regulamente! izbucni el și vorbele îi fură acoperite de un acces de tuse uscată. Eu rămân cu nevastă-mea!

— Bine, domnule Mallory, cum doriți. Îmi dau seama când îmi răcesc gura de pomană. O să vă

aduc o ceașcă de cafea și un sandviș. Dacă sunteți hotărât să vă extenuați, cel puțin vă pot împiedica să o faceți pe stomacul gol.

— Nu mi-e foame!

Exasperarea din vocea lui Damon ar fi determinat o persoană mai puțin hotărâtă să dea înapoi, dar se pare că sora era făcută dintr-un material mai dur, gândi Tara somnoroasă și-și ascunse un zâmbet.

— Domnule Mallory, veți mânca chiar dacă va trebui să vă vâr cu sila pe gât fiecare bucatăică, mormăi ea. Tara îi auzi scârțâitul pantofilor în timp ce traversa camera. Știa că ușa a fost deschisă, după valul de aer proaspăt ce pătrunse din coridor și după murmurul înăbușit al unei mulțimi ce se străduia să păstreze tăcerea.

— Știți, e o norocoasă, spuse sora deodată.

Îi trebuiră câteva zile Tarei ca să-și dea seama că despre ea era vorba, și când își dădu seama, se încordă. Nu-i plăcea să se discute despre ea ca și când ar fi fost invizibilă, după cum nu-i plăcea nici să audă, chiar și fără voie, o conversație care nu era menită urechilor ei. Damon protestă violent, dar sora continuă fără să pară că a observat impolitețea lui.

— Da, e norocoasă, domnule Mallory, și sunt sigură că dânsa va fi prima care îmi va da dreptate. Nu multe femei au norocul să fie iubite atât de mult. Nu vă faceți griji, în următoarele zile va dormi buștean aproape tot timpul, după care o veți putea lua acasă. Când termină de vorbit, Tara îi sesiză stinghereala din voce, de parcă n-ar fi fost obișnuită să vorbească pe un ton atât de

neprofesional. Vocea ei deveni din nou surprinzător de severă:

— Și acum plec să vă aduc mașina. Tara crezuse că menținându-și respirația regulată îl va păcăli pe Damon, dar se înșelase. Vocea lui sparse tăcerea de gheață:

— Poți să deschizi ochii acum, scumpo. A plecat. Deschise ochii încet, intrigată de tonul amuzat al vocii lui.

— Cum ai știut că nu dormeam? Se sperie cât de slabă îi era vocea și tuși de câteva ori înainte să vorbească din nou. Crezi că și-a dat seama? N-aș vrea să creadă că sunt nepoliticoasă.

— Nu-i așa de isteată. Singurul gest care te-a dat de gol, diavoliță mică, a fost că ți-ai mușcat buzele când m-a amenințat că mă va hrăni cu forța. Se uita la mine atunci, așa că ești în siguranță. Cum te simți?

— Mă doare puțin capul, dar mă simt mult mai bine. Tu mă îngrijorezi. Arăți groaznic!

— Mulțumesc foarte mult, draga mea. Aș vrea să-ți întorc complimentul, dar așa cum stai întinsă pe pat arăți ca un bebeluș drăguț. Tara râse scurt și-i aruncă o privire poznașă.

— Cu siguranță că n-ai nevoie de complimente de la mine ca să te simți mai bine. După cum văd eu că stau lucrurile, ai fermecat toate surorile să te slujească din tot sufletul.

— Nu chiar pe toate, răspunse el și zâmbi în stilul lui caracteristic. Numai pe doamna Connor.

— Sora care tocmai a ieșit? La încuviințarea sardonică a lui Damon, Tara nu-și mai putu stăpâni hohotul de râs. Damon se aplecă asupra ei și

întinse o mână să împrăştie şuviţele rebele ce-i acopereau ochii.

— Dacă ar fi fost cu câţiva ani mai tânără, te-ar fi vrut pentru ea. E geloasă pe norocul meu, chiar ea a spus-o. Râsul se opri brusc. O săgeta o durere de cap cumplită. Se încordă şi-şi muşcă buzele până la sânge să-şi înăbuşe un ţipăt. Spre consternarea ei, Damon sări înapoi de parcă l-ar fi împuşcat. Faţa-i bronzată devenise albă ca varul.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te doară.

— nu fi absurd, Damon. N-am... Un râs amar o întrerupse.

— Doamna Connor ar trebui să consulte un psihiatru dacă-şi închipuie într-adevăr că eşti fericită pentru că te-ai măritat cu mine. Ştiu eu mai bine cum stau lucrurile, draga mea. Norocul ţi-a fugit din cale în ziua în care m-ai văzut prima oară. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

Aveam programată o întâlnire de afaceri cu tatăl tău şi eram neliniştit văzând că sun şi că nu-mi răspunde nimeni. Când ai deschis uşa şi m-ai salutat, am simţit... Nu mai putut să continue. Tara îi studia profilul cu atenţie, îi sorbea parcă din ochi fiecare trăsătură, nasul acvilin, fălcile puternice...

Muşchii din obraji i se încordaseră de parcă ar fi vrut să suprimă o emoţie profundă. Tara simţi brusc dorinţa de a-i înlătura cumva acea tensiune aşternută pe chip, dar se stăpâni. Damon se pricepea mai bine ca nimeni altul să-şi ascundă sentimentele, şi ea îşi dădea seama că nu va mai avea altă şansă de a descoperi ce gândise el despre ea înainte ca relaţia lor să fie otrăvită de

complotul urzit de Frank.

— Ce-ai simțit, Damon?

— Are vreo importanță? Răspunsul lui suna indiferent, dar ea nu se lăsă amăgită așa ușor. Doar văzându-i privirea tulburată și observând cum își încleștase pumnii și putea să jure că răspunsul ei conta pentru el.

— Da, șopti ea și-i acoperi ușor mâna cu a ei. Are foarte mare importanță.

— E-n regulă. Damon își coborî privirea spre mâinile lor împreunate și scoase un oftat. Erai o micuță timidă, pe jumătate sălbatică, dacă veneai de pe altă lume.

Nu-mi puteam lua ochii de la tine.

— Știu. Zâmbi și-l strânse de mână. M-ai făcut să devin conștientă de propria-mi persoană.

— Într-adevăr? O privi surprins. Dar asta nu se compară cu ce m-ai făcut tu să simt. Tot timpul cât am stat în bucătărie, bând cafea și discutând cu tatăl tău, am fost conștient că te aflai și tu pe undeva prin preajmă, lucru ce nu mi se mai întâmplase niciodată. Tremuram, știi asta?

— Chiar așa? șopti ea. Ochii îi străluceau.

— Mmm. Aprobă cu o mișcare a capului. Pe buze îi apăru un surâs slab. Dar se întrista imediat. Atunci ți-ai pierdut norocul, scumpo. Din acel moment m-am hotărât să te am cu orice preț. Vrei să știi adevărul, Tara? Își mușcă buzele. Ochii lui arzători voiau să-i vorbească, încercând să evite rostirea cuvintelor crude.

Tara încuviință scurt. Respiră adânc și-și trecu limba peste buzele uscate. Trebuia să afle adevăratul motiv pentru care Damon s-a însurat

cu ea, chiar dacă expresia feței lui o avertiza că nu-i va place ce va descoperi.

— Bine, atunci. O să ți-l spun. Ochii negri ca două flăcări îi devorau fără milă fiecare lăsătură a feței, începând cu ochii ce-l priveau-însălmântați, continuând cu obrajii palizi și terminând cu buzele ce trădau cea mai vagă emoție. Studie aceagură clipe în șir. Ezită. În cele din urmă se hotără.

— Ceea ce am simțit pentru tine a fost dorință fizică și nimic altceva; un zâmbet disprețuitor îngheță protestul ei firav. Nu sunt mândru de ceea ce am făcut. Poate faptul că m-ai părăsit pentru Sykes a fost exact ce meritam, nu știu. Prima mea căsătorie mă înăsprise și am întreținut relația cu tine fără să mă implic. Îți spuneam cuvintele dulci pe care credeam că vrei să le auzi, dar veneau din gură, nu și din suflet. Mi-am închipuit că, la fel ca toate femeile, jucai un fel de joc ale cărui reguli le stabileai din mers. În acest context, trebuie să recunosc că noaptea nunții noastre a fost un șoc pentru mine. Reușisem să mă conving că inocența ta era doar o minciună, o armă de care te foloseai ca să mă determini să mă însor cu tine. Tara nu-și putea ascunde uimirea. Reuși totuși să-și păstreze calmul, iar întrebarea care-i răsuna în creier fără încetare se auzi ca o șoaptă, deși o simțea ca pe un strigăt ce se lupta să izbucnească.

— Atunci de ce? De ce te-ai căsătorit cu mine dacă așa simțea?

— Mi-am pus și eu această întrebare de mii de ori, Tara, murmură el; scutură din cap și încercă, să se destindă. Privirea i se fixă pe podea.

Vocea îi era de acum ca un ecou disprețuitor de slab al vocii lui puternice, obișnuite. De-abia ieri, când te-am scos din lift, am realizat ce ticălos fără pic de mila devenisem. Nu m-am însurat cu tine pentru că mi-ar fi păsat câtuși de puțin de ceea ce simțeai tu, ci pentru că am fost un porc egoist care nu avea altceva în cap decât să te aibă cu trup și suflet. Faptul că am descoperit că erai virgină n-a făcut decât să-mi crească dorința de a te domina, astfel încât să nu-mi scapi niciodată, cel puțin nu până când aş fi fost pregătit să-ți dau drumul. Tara nu se putu împiedica să nu se cutremure la auzul vorbelor lui spuse pe un ton indiferent. De-abia acum înțelegea motivele pentru care nu avusese încredere în relația lor. Dezvăluirea lui a făcut-o să înțeleagă de ce n-a putut să se încreadă în el. Probabil că a simțit, chiar dacă n-a vrut să creadă, că el nu-i dăruia dragostea după care tânjea. Fusesse folosită de acest bărbat ca să-i satisfacă nevoia de posesiune; viața și fericirea ei nu contaseră absolut deloc pentru el. Se înfurie.

— De asta nu mi-ai explicat ce s-a întâmplat cu prima ta căsătorie, spuse ea, și din gâtul tensionat îi țâșni un hohot de râs amar. N-aveai de ce să te obosești, nu?

Din moment ce nu simțeai nimic pentru mine, n-ai crezut că e necesar să-mi spui nimic. Damon își înalță capul; sprâncenele negre care se încruntaseră îi distraseră atenția Tarei de la licărul de emoție pe care crezuse că l-a zărit strălucindu-i în ochi.

— Nu-i adevărat, Tara. Eu...

— Nu te strădui să negi, îl întrerupse cu o voce obosită. Am cerut adevărul. Nu te pot învinui că mi l-ai spus. Capul o durea acum violent, dar se forță să continue, închizând ochii în fața durerii. Mai este încă un singur lucru care trebuie lămurit. E vorba de Frank...

— Nu vreau s-aud nimic despre asta.

— Ei bine... Deschise ochii și încercă să-i fixeze pe chipul lui, dar nu reușea să-l zărească decât ca prin ceață. Ei bine, o să asculți, indiferent dacă vrei sau nu. Nici măcar nu-mi pasă dacă nu mă crezi. Dorința pe care am avut-o, de a-mi dovedi nevinovăția, nu mai contează prea mult acum.

— Tara, nu înțelegi. Eu știu că tu...

— Gata domnule Mallory. N-a durat mult, nu-i așa?

Venirea infirmierei fu ca o ultimă lovitură pentru Tara, care încercase din greu să se opună durerii ce-o făcea să-și simtă capul gata să explodeze. Respirația i se accelerează. Trupul i se convulsiona de atâta suferință și Tara lăsa să-i scape un geamăt slab.

Îl auzi pe Damon oftând și se sili să-și deschidă pleoapele implorându-l din priviri să facă ceva, orice, să o elibereze de această durere năvalnică. Se uita la el și nu la soră pentru că o parte din zbuciumul ei era mental. Voia să fie vindecată cu cuvinte, dulci cuvinte de iubire... Văzu ca într-o revelație că voia... voia...

— Damon... Damon...

— Pentru numele lui Dumnezeu, faceți ceva! Nu vedeți că suferă?

— Era de așteptat, domnule Mallory. Doctorul v-a prevenit că o perioadă de timp va avea dureri de cap repetate.

— Știu, știu, murmură el neliniștit, dar nu am crezut că va suferi atât.

Vocile lor se suprapuneau peste zgomotul asurzitor din capul ei. Tara simți cum lacrimile îi alunecau pe obraji. Se zvârcoli în pat, neputincioasă. Nu reuși să găsească niciun loc pe pernă unde să nu mai simtă presiunea din tâmple ce creștea continuu.

— Pleacă... pleacă, gemu ea.

— Stai, draga mea. Stai liniștită o clipă și te vei simți imediat mult mai bine.

Acul ascuțit din seringă îi pătrunsese în braț. Deși de mic copil îi fusese teamă de injecții, aceasta de acum era binevenită. Corpul ei așteptă încordat alinarea pe care știa că o va aduce. Mintea ei înregistra vag cuvintele liniștitoare pe care sora i le adresa lui Damon înainte de a se îndepărta. Îi era teamă să se miște, îi era teamă să nu facă ceva să aducă înapoi durerea care acum scădea treptat.

Două brațe puternice îi cuprinseseră umerii. Se încordă, la atingerea lor. Gândurile îi erau încă pierdute într-un labirint de teamă.

— Pleacă, șopti ea. Simți cum o cuprinde o căldură plăcută. Lasă-mă-n pace!

— Îți promit, Tara, murmură Damon și-și lipi, capul de fruntea ei înfierbântată. Lasă-mă doar să am grijă de tine până te faci bine. E tot ce-ți cer.

Înainte de a se cufunda în întuneric, Tara se întrebă într-un ultim gând conștient ce îi

promisese de fapt Damon.

CAPITOLUL 9

Tara stătea întinsă la soare; corpul ei absorbea parcă fiecare rază, asemeni unei flori ținuta prea mult timp în întuneric. Se așează în capul oaselor, apoi se sprijini pe coate și examina culoarea frumoasă pe care o căpătaseră soldurile și stomacul ei. Pierduse în sfârșit paloarea aceea bolnăvicioasă, amintire vizuală a accidentului suferit cu aproape o lună în urmă. Zâmbi satisfăcută.

Nu avusese niciodată până atunci o congestie cerebrală și deși doctorul o avertizase la ieșirea din spital că ar putea să apară și efecte secundare, încă nu realiza șocul suferit de corpul ei din cauza unei „simple” lovitură la cap, cum o numea ea. După o săptămână în spital, unde preferase să doarmă decât să se gândească cât de plictisitor era să fii obligat să zaci în pat, se simțise peste măsură de frustrată când, ajunsă în sfârșit acasă, Damon o purtase pe brațe până-n camera ei.

— Pot să merg foarte bine, Damon. Lasă-mă josi

— Doar n-o să te las să urci scările. Știi că doctorul te-a prevenit că s-ar putea să ai amețeli. Nu vreau să risc să cazi.

— Dar pot să merg până la lift.

— Am desființat drăcia aia.

— Devii ridicol exagerând atât din cauza unei pene de curent.

El o transportă în continuare prin camera de zi și apoi în dormitor. O așează pe pat. Se aplecă asupra ei, și îi observă indignarea cu o expresie

amuzată care o irită și mai tare.

— Stai întinsă și odihnește-te, ordonă el. Mai târziu o să te ajut să cobori, dacă te vei simți bine.

— Vrei să spui dacă o să mă comport ca o fetiță mică, bună și ascultătoare, nu-i așa? Îi văzu umerii încordându-se și se simți satisfăcută realizând că săgeata își nimerise ținta.

— Nu încerca să lupți cu mine, Tara. Nu vreau decât ce e cel mai bine pentru tine.

— Trebuie să accepți faptul că sunt și eu o ființă cât de cât inteligentă. Te asigur că un cap lovit nu înseamnă și un creier alterat. Nu faci decât să te folosești de mine ca să scapi de sentimentul de vinovăție pe care-l ai, așa că nu încerca să pretinzi că ai grijă de mine. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost doar un accident! A fost vina ta că s-a stricat liftul?

— Ar fi trebuit să mă asigur că prostia aia funcționează cum trebuie.

— Funcționa, răspunse ea. Îi privea spatele și rezistă cu greu să n-arunce cu ceva în el. Dacă n-aș fi căzut când s-a oprit, n-aș fi suferit decât câteva ore de claustrofobie.

— În loc de asta era cât pe ce să mori, strigă el și o fixă nemilos cu privirea. Știi cât de aproape ai fost? Îi cercetă fața palidă. Gura îi căpătă o expresie aspră când văzu că dă din cap neîncrezătoare.

— nu fi ridicol, se bâlbâi ea și-l privi disprețuitor cum se întoarce și se așază lângă ea. Nu vrei decât să mă sperii ca să-ți ascult ordinele. Doctorul m-a asigurat că mă voi face bine în scurt timp, așa că acest devotament de soț iubitor e

lipsit de sens. Sunt perfect capabilă să-mi port singură de grijă.

— Uită-te bine la tine, prostuțo! Numai faptul că ai vorbit te face să tremuri ca o frunză, și dacă nu mă înșel, în curând o să te apuce o nouă durere de cap. Am dreptate sau nu? Refuză să răspundă, înspăimântată de adevărul deducțiilor lui. De o oră încerca să ignore presiunea crescândă din tâmples, dar nu mai putea să pretindă prea mult timp că totul era normal.

— Unde dracu' îți sunt pastilele? Arăți de parcă mai ai puțin și te prăbușești.

— N-nu le vreau, șopti ea. Îmi provoacă somnolență și-n ultimul timp am tot dormit, cât pentru toată viața. În timp ce vorbea simți că își pierde echilibrul. Deși era încă supărată, nu putu să nu-i fie recunoscătoare lui Damon pentru că o ajută să-și găsească o poziție mai confortabilă.

— Dacă durerea ar fi fost mai violentă, ai fi devenit inconștientă, așa că fii mulțumită că ai scăpat numai cu atât.

— Damon, nu, strigă ea și închise ochii în semn de retragere. Nu-mi place să mă simt atât de neputincioasă. Chiar nu poți să înțelegi?

— Pastilele, Tara!

— În geantă. Nu mai putea să lupte. În următoarele minute îi urmă ordinele orbește. Se lăsă să fie ridicată în capul oaselor și înghiți capsulele pe care i le dăduse Damon fără drept de apel. Înghiți cu aviditate apa din paharul ce-i fusese apropiat de buzele uscate.

— Ce se-ntâmplă, Damon? îi e mai rău? Să chem un doctor?

Tara deschise ochii cu un efort extraordinar. Ca printr-un nor de durere, auzi vocea cuprinsă de panică a lui Kenny. Observând chipul îngrozit al fratelui ei, un zâmbet slab îi luminează fața. Dorința ei cea mai fierbinte era să șteargă acea teamă întipărită pe fața lui.

— Mă simt bine, Ken, murmură ea și-i întinse o mână. Cred că un timp o să mai am astfel de dureri de cap, dar nu e niciun motiv de îngrijorare.

— Nu m-au lăsat să te vizitez la spital. Damon mi-a spus că o să te faci bine, dar arăți groaznic.

— Mulțumesc foarte mult, scumpul meu frățior.

— Vezi tu, Tara, n-am crezut ce-am spus în ziua în care te-ai lovit, strigă el și-și strânse pumnii. Știi că n-am crezut, nu-i așa?

— Știu, oftă ea. Medicamentul începea să-și facă efectul: se simțea pe jumătate adormită. Nu-ți mai face griji, Ken. Totul e O.K., pe cuvânt.

— Cred c-ar fi mai bine, s-o lăsăm să se odihnească, Ken, spuse Damon ridicându-se. Îl bătu pe umăr. Ce-ar fi să coborâm și să pregătim ceva pentru prânz?

— Vreau să rămân cu ea.

— N-am nevoie de doi bărbați cuprinși de remușcări care să se agite în jurul meu. Tara râse, încercând să elimine tensiunea din jur. Deși după expresia cinică a lui Damon putea să se jure că nu se lăsase prins în plasă, spre ușurarea ei, Ken îi răspunse cu un rânet.

— Ești cam morocănoasă, spuse el, și începu să râdă. Se-ndreptă spre ușă. Pun pariu că ți-e

foame. O să-ți pregătesc niște supă.

— Nu, eu... Dar Kenny tropăia deja pe scări. Tara încercă, să se ridice și să-l cheme înapoi, dar Damon o opri. O așeză cu blândețe la loc pe perne și se uită la ea cu o privire enigmatică.

— Lasă băiatul să facă ceva pentru tine. Vrea atât de mult să-ți arate cât ține la tine! Era cu mine când te-am găsit în lift. Arătai ca un animal prins în cursă ce gema de-ți făcea milă. Am chemat mecanicii și totuși ne-a trebuit o oră până să te scoatem. Erăi deja inconștientă și Ken a avut un șoc crezând că ai murit.

— D de ce nu mi s-a spus? Era uimită că nu-i spusese nimeni ce se întâmplase cu ea. Doar era vorba de viața ei, trebuia să știe. Până și doctorul, în ciuda atitudinii lui prevenitoare, tot îi mai dezvăluisese câte ceva. Gândul la această conspirație în scopul de a o proteja o supără și văzând că Damon părea să-i ignore întrebarea, o repetă.

— Când te-am dus la spital nu erăi în stare să asculți nicio explicație, iar după aceea nu și-a mai avut rostul. Pericolul trecuse și retrăirea accidentului te-ar fi deprimat. Doctorul a decis că va fi cu atât mai bine pentru tine cu cât vei ști mai puțin. Niciunul din noi n-a vrut să-ți faci griji.

— Ba puteați foarte bine să-mi spuneți adevărul, l-aș fi suportat. Damon îi inspecta fața cu atenție, trăsătură cu trăsătură.

— Nu mi-ai lăsat impresia asta. Vocea era blândă și joasă, dar Tara simțea tensiunea pe care o ascundea și se neliniști.

— Nu ești corect. Se aplecă spre ea și-i

cuprinse capul în mâini. Tara se înfurie observând că era examinată. Sigur, ochii i se îmblânziseră din milă, gândi.

Buzele lui atinseră obrajii înroșiți de supărare. Fusesse o atingere atât de ușoară și totuși îi făcu plăcere. Pulsul i se accelera.

— Când am fost eu corect?

Tonul amuzat al vocii o făcu să fiarbă de furie. Mai întâi milă, gândi cu tristețe, apoi bătaie de joc. Nu-i nimic, o să-i arate ce puțin îi păsa de el. N-avea decât să-și păstreze în el sentimentele de vinovăție și remușcare din cauza accidentului, pe ea n-o interesau. Își întoarse obrazul și se încorda în semn de sfidare. Îl văzu cum își încleștează pumnii înainte de a se depărta de ea. Căldura transmisă de el era acum înlocuită de un sentiment de gol și a trebuit să se stăpânească să nu-l cheme înapoi. Apucă să murmure înainte să se poată răzgândi:

— Să nu crezi că acest accident va aduce vreo schimbare între noi, Damon. Am greșit o dată lăsându-te să te folosești de mine, dar nu se va mai întâmpla. Poate că acum sunt slăbită, dar nu o să-ți permit să obții niciun avantaj din asta. Mă voi face bine în curând și atunci o să...

— O să vrei să-ți recapeți libertatea, murmură el pe un ton dur. Crezi că nu știu asta?

— Chiar știi, Damon? Chiar îți pasă ce vreau eu? Pe buzele lui apăru un surâs cinic. Se ridică. Corpul lui musculos emana o vitalitate și o putere pe care Tara le invidia.

— Spre deosebire de tine, scumpo, eu nu mă pricep să analizez motivele pentru care cineva

face ceva. Să spunem doar că începe să-mi displacă situația de acum dintre noi la fel de mult ca ție. Când te vei înzdrăveni vom discuta ce vom face pe viitor. O să fiu gata să te ascult, dacă asta te face să te simți mai bine.

Amintindu-și această conversație, Tara își sprijini mâinile pe marginea șezlongului. O pală de vânt îi răsfiră părul. Tremura în ciuda căldurii de afară, își luă capotul de culoare portocaliu-aprins și și-l puse pe umeri, apoi merse să se sprijine de gard. Își lipi obrazul de țesătura moale. Începu să privească lacul, gânditoare. Ea și Damon nu discutaseră încă problema separării, deși acum își revenise pe deplin. În ultimele luni alungase din minte ideea unei posibile despărțiri, observând în schimb cât de atent devenise Damon cu ea.

Nu se întreba de ce se schimbase. Accesele lui de furie deveniseră de domeniul trecutului. Noul Damon era blând, chiar drăgăstos uneori. Îi dedica cea mai mare din timp și își păstra răbdarea atunci când ea se înfuria că se însănătoșea prea greu. Îi satisfăcea dorințele prompt și fără să se plângă. Toate dorințele, se gândi ea, în afară de una. Se înconjură cu brațele și-și trecu palmele încet peste pielea mătăsoasă. Închise ochii și-și imagină că erau mâinile lui Damon, ale lui Damon...

— De ce nu porți ochelarii de soare? Vrei să te apuce iar durerea de cap?

Vocea iritată din spatele ei destramă vălul magic. Simți ca și când ar fi stropit-o cu apă ca gheața pe pielea încălzită.

Da, strigă mintea ei răspunsul la ultima lui

întrebare. Vreau să fac orice să împiedic discuția pe care trebuie să o avem. Orice să te opresc să ieși pe ușă, luând cu tine o parte din viața mea!

— Te simți bine? Tremura probabil, de vreme ce brațele lui încercau să o liniștească. Se întoarse să-l privească, dar își plecă ochii, fiindu-i teamă că-i vor trăda gândurile.

Stăpânindu-și furia, Damon o conduse înăuntru și nu se opri până nu o așeză confortabil pe canapeaua tapisată în roșu și crem din fața ferestrei.

Auzi sunet de pahare dinspre barul din colț dar nu-i dădu nicio atenție. Se gândea numai la descoperirea dureroasă făcută cu câteva clipe în urmă: fără Damon viața nu merita trăită. Recunoscând dragostea adâncă pe care o mai avea încă pentru el, era ca și cum s-ar fi recunoscut înfrântă. Indiferent cât ar fi ținut la mândria și independența el, știa fără nici cea mai mică urmă de îndoială că ea va fi cea care va pierde. Independența pe care o dorea o găsea în brațele lui; ce mai conta că ea era mândră când el nu va mai fi acolo s-o vadă?

Când Damon reveni cu două pahare de brandy și o rugă să-l bea pe al ei, Tara tremura atât de tare, încât aproape că-i smulse paharul din mână de nerăbdare.

Deși se strâmbă pentru că nu-i plăcea gustul, îl bău repede. Simți cum mușchii i se relaxează, iar stomacul primea o căldură reconfortantă.

— Hei, ia-o ușor, o admonestă el. Îi luă paharul gol din mână și se încruntă.

— Tu nu obișnuiești să bei atât de mult alcool,

și dintr-o singură înghițitură. Ce te-a supărat? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

„Asta am și văzut”, îi venea să strige. „Propria mea stafie! „Dar în loc să spună asta se sili să zâmbească și-și ținu capul plecat să-și ascundă privirea întunecată de umbre. Mormăi prostește despre faptul că a stat prea mult la soare, ușurată că el părea să-i accepte explicația. Se așeză și el și-și întinse picioarele. Mușchii bronzăți ieșiră la iveală când își întinse o mână pe spătarul canapelei. Tara simți dorința nestăvilită de a anula distanța dintre ei, de a se cuibări la pieptul lui și a-l implora să-i dea singurul medicament în stare s-o vindece cu adevărat.

— Cred că știu ce te supără, Tara.

Dacă n-ar fi fost efectul calmant al lichiorului înghițit pe stomacul gol, știa că s-ar fi făcut de râs, răspunzându-i uimită. Se dăduse de gol? Își putea da el seama că flăcările ce-i ardeau fața aveau drept cauză unică dorința de necontrolat ce o stăpânea în acel moment? Deși evita să-l privească, concentrându-și atenția asupra paharului pe care-l tot sucea și răsucea între degete, prezența lui o durea.

Cu colțul ochiului zări pantalonii ce i se mulau pe coapse. Lăsă perna pe care se sprijinea să alunece și-și ridică picioarele până când degetele ajunseră la câțiva centimetri de căldura lui. Își umezea buzele cu vârful limbii, se tot răsucea când pe o parte când pe alta ca și când ar fi căutat o poziție mai confortabilă. În momentul în care-i atinse coapsele cu degetele de la picioare simți că inima îi bate cu atâta putere încât îi fu

teamă să nu se spargă. Se încorda de teamă că o nouă mișcare ar fi scos totul la iveală.

— Văd că m-am înșelat. Tonul vocii lui era sec, inflexibil, dar totuși ascundea o emoție care o făcea să-l dorească și mai mult. Își întinse brațele aparent nepăsătoare, se forță să caște și nu făcu niciun gest să se acopere când halatul se desfăcu, dezvăluind privirii lui corpul ei suplu și bronzat.

— În legătură cu ce? se sili să întrebe, ținând ochii închiși. Își îndreptă umerii și își întinse încet un picior până reuși să-l sprijine de coapsa lui. De data asta, emoția ce-i vibra în voce nu putea fi confundată.

— Am crezut că agitația ta se datorează faptului că te-ai plictisit să fii ținută ca într-o carceră, dar de fapt nici vorbă de așa ceva, nu-i așa, scumpo?

— Cred că tu ești cel care a stat prea mult la soare.

A recurs la această remarcă ironică să se apere, dar când îl văzu după câteva clipe că, fără să scoată un cuvânt, îi ia paharul și pleacă, se disprețui. Îi venea să strige de disperare, stomacul îi era atât de tensionat încât fiecare fibră musculară cerea să se destindă. De ce era atât de lașă? Doar era nevasta lui! Avea dreptul să-l dorească fizic tot la fel ca și el. Atunci, de ce îi era imposibil să dea glas propriei dorințe?

Știa răspunsul... sigur că-l știa. La începutul relației lor, își stăpânise întotdeauna pasiunea pentru că era timidă și pentru că nu știa cât va dura acea relație. Lipsa ei de experiență se potrivea ciudat cu dorința fierbinte de posesie pe

care simțise în el. Deși îi dăruise corpul ei, parcă n-o făcuse niciodată în totalitate. Privind înapoi, realizează că Damon își dăduse seama de asta mai bine ca ea. Pe vremea aceea era atât de copleșită de acele senzații ce până atunci îi fuseseră necunos

— Cute încât nu observase că lipsea ceva, dar el știuse, sigur că știuse.

Doamne, avea Damon dreptate în privința ei? Crezuse într-adevăr minciunile lui Frank sau le acceptase pur și simplu ca să se elibereze de presiunea emoțională pe care era prea crudă ca s-o suporte? Era adevărat că Frank încercase în mod conștient să-i distrugă căsătoria, dar asta nu explică de ce ea nu se îndoie niciodată de motivele lui. Era posibil ca în subconștient să se fi folosit de Frank ca să scape de o dependență profundă ce o speria. Cu siguranță acesta era motivul pentru care refuzase să vorbească cu Damon la telefon și-i returnase scrisorile nedescăpate. Nu a vrut să știe adevărul, nu-și dorise să se trezească prinsă-n plasa unei dorințe pe care de-abia o înțelegea.

Mai mult simți decât auzi că s-a întors. N-avea nevoie să observe că-i acoperea lumina ca să-și dea seama că stătea în fața ei; îi simțea acel farmec imposibil de definit cu fiecare fibră. Își ridică încet pleoapele și observă fața ridată. Îi cercetă în tăcere fiecare trăsătură, căutând adevărul pe care de-abia începea să fie în stare să-l privească în față.

— Uite, bea asta, murmură el și-i întinse paharul. Privea prosteste cantitatea mică de

lichid; în sfârșit se hotărî și înșfăcă paharul cu o mișcare automată. Se adâncise în gânduri și uitase că Damon plecase să-i aducă un alt pahar de lichior. Simți nevoia să râdă isteric, dar din gâtul încordat nu țâșni niciun sunet. Se uită din nou spre el și-și ținu respirația văzându-l cum soarbe și ultima picătură de alcool.

Capul îi era dat pe spate iar mărul lui Adam se mișca înapoi și-ncolo în timp ce înghițea băutura. Tara nu-și mai putu stăpâni lacrimile. Nu era pregătită pentru privirea piezișă pe care i-o aruncă Damon. Se simți cumplit de lașă și-și privi mâinile, dezorientată.

Simțea nevoia să facă ceva, așa că înghiți aproape jumătate din cantitatea de brandy. Tuși repetat și aproape se înecă. Cu o exclamație slabă, Damon îi luă paharul din mână, apoi se așeză lângă ea. O așeză în capul oaselor și-i ridică halatul de pe umeri fără să-i spună nimic. Începu s-o maseze pe spate iar ea se strădui să respire normal.

— Ce s-a întâmplat? Tonul era dur. Trebuie să te îmbeți ca să admiți adevărul?

În timp ce, supărată, încerca să nege șoptit că alcoolul ar fi avut vreun efect asupra ei, se simți cuprinsă de o moleșeală plăcută.

— Adevărul e urât, Damon, țipă ea lipită la pieptul lui. Cu un murmur nearticulat își mișcă capul până când buzele pătrunseră prin „materialul mătăsos. N-ai descoperit încă asta? Îl simți cum tremură când răsuflarea ei fierbinte pătrunse prin țesătură.

— Adevărul se răzbună pe noi numai când

refuzăm să-l privim în față și încercăm să-l transformăm în ceva care să ne convină. Dacă te-ai fi deranjat să cauți și răspunsuri la întrebările pe care ți le-ai pus, te-ai fi simțit acum mult mai bine.

— Ce răspuns vrei tu de la mine, Damon? murmură ea provocator. Nu-și mai putea controla simțurile. Apropierea corpului lui, mirosul plăcut al coloniei amestecat cu cel îmbietor al cărnii erau mai mult decât putea ea să îndure.

— Nu-mi face asta, Tara, murmură el. Nu știi ce faci!

Cuvintele lui se transformară în geamăt când limba ei începu să-l mângâie, închipuind cercuri concentrice. Tara se trase înapoi și privi cu satisfacție mătasea umedă care devenise transparentă. Se simțea transportată undeva dincolo de sine și în același timp reușea cu succes să se stăpânească.

— Dar tu știi? murmură ea. Un zâmbet îi tremură pe buze când observă că Damon respira agitat. Spre uimirea ei, Damon se încordă și o îndepărtă, apăsând-o cu mâinile pe umeri. Privirile li se întâlneau momente lungi ce păreau veacuri. Tara încercă să se dea înapoi observând furia ascunsă de acei ochi adânci.

— Ce vrei să demonstrezi de fapt? izbucni el și o apăsă cu putere. Vrei să întorci roata?

— N-nu știu ce vrei să spui. Îi cercetă fața supărat și își strânse buzele.

— Cred că știi foarte bine ce vreau să spun, Tara, așa că nu mai face pe inocenta. De când te-ai însănătoșit, corpul tău e dornic de un alt fel de

relaxare. Nu sunt prost, am recepționat mesajele pe care mi le-ai tot trimis, dar n-am nicio intenție să-l înlocuiesc pe Sykes. Nici acum și nici altă dată. Niciodată.

Acuzația lui îi explodează în creier și o lăasă aproape fără grai.

— Tu, șopti ea, tremurând din tot corpul, ești nebun! N-ai putea niciodată să fii...

— Niciodată să fiu Sykes... niciodată să înseamnă pentru tine ce înseamnă el? Întrebă el iritat. Respiră adânc. Crezi că nu știu asta de-acum? Ai avut dreptate, Tara, admise el; dar se vedea că această certitudine la care ajunsese îl durea. Te-am ținut legată de mine ca să mă răzbun pe Sykes și pentru tot ce s-a întâmplat, dar nu e nevoie să mă seduci ca să obții ce vrei. Sunt dispus să te las să pleci. Când ai avut accidentul, am realizat în sfârșit care era adevărul. Singura crimă de care te faci vinovată e că iubești un alt bărbat, dar după modul în care m-am purtat cu tine, ai toate motivele s-o faci. Am obosit, murmură el, scuturând din cap. Nu vreau să te mai rănesc.

— Cum poți să crezi că aș încerca să seduc un bărbat dacă aș fi îndrăgostită de altul? izbucni ea. Tot timpul ai refuzat să crezi în dragostea mea pentru tine. Ți s-a părut mai ușor să mă urăști pentru ceva ce n-am făcut vreodată. Înțelegi ce vreau să spun, egoistule, cap pătrat... N-aș dori să faci dragoste cu mine dacă l-aș iubi pe Frank Sykes, e adevărat, îți jur, tot atât de adevărat ca și faptul că nu te-am înșelat. Să te ia naiba, Damon, suieră ea și-și încorda pumnii. Când ai să-ți dai

seama că eu nu sunt Sheila? Mie nu mi se pare amuzant ca doi bărbați să-și frângă gâturile din cauza mea și nici nu mi s-a părut vreodată. Tu ești tot ce mi-am dorit, Domnul mi-e martor! Cu capul plecat, Tara închise ochii strâns să nu permită lacrimilor să izbucnească. Îl auzi pe Damon respirând greu dar nu avu puterea să se uite la el. Încercarea de a ajunge la el fusese un eșec deplorabil, ca toate încercările din ultimele săptămâni, de-altfel. Fusese păcălită de falsa siguranță pe care i-o oferea noul Damon, blând, simțitor; aproape... iubitor. Era o proastă. Ar fi trebuit să știe că schimbarea lui era doar de suprafață, ca în spatele acestui nou comportament se ascundea tot vechiul Damon, răzbunător, suspicios, nemilos.

— Tara, dacă tu crezi într-adevăr ce spui, n-am putea încerca s-o luăm de la capăt? Mâna lui îi mângâie obrazul. Damon îi schimbă, poziția capului până ce ea nu-i mai putu evita privirea intensă. Se pare că el citise răspunsul în privirea ei, pentru că duritatea de pe chip îi dispăru imediat, ca sub bagheta unei zâne. Deși vocea lui era blândă, Tara era atât de emoționată, încât nu-i venea să creadă. Încercă în zadar să-și elibereze bărbia din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul, Damon!

— Dacă aș crede că am avea o șansă împreună după tot iadul pe care te-am silit să-l înduri, nu ți-aș mai da drumul niciodată. Mintea ei absorbea încet cuvintele care-i răspândeau căldură până în străfundurile ființei. Îi era frică să spere. Îl privi fix și-și umezi buzele. În timp ce-i

urmăreau acest gest involuntar, ochii lui parcă se trezeau la viață. Se cufundă în luminițele lor aurii. Nu mai vedea nimic în jur.

— O, Damon!

— O, Tara, o imită el, și-un râs plin de veselie cutremură pieptul la care se cuibărise ea. Brațele lui o înconjură. Începu să-i mângâie spatele delicat, iar ea îi răspunse tremurând. Inimile li se întâlniseră și băteau acum în același ritm.

Gura lui începu să mângâie drăgăstos pielea fină din spatele urechii.

— Hei, e cineva acasă?

Tara se desprinsese din brațele lui Damon cu mare părere de rău. Își netezi părul cu o mână stângace, se ridică și-și îmbracă cu grijă halatul înainte de a se îndrepta spre scări. Ken le urca câte două, teribil de agitat.

— Unde arde? În ciuda efortului de a părea calmă, vocea îi tremura. Respiră adânc, își dresе glasul și se sili să zâmbească. Spre marea ei ușurare, fratele, ei nu observă nimic ciudat în comportamentul ei și-i răspunse cu un surâs.

— Ghici ce s-a întâmplat! explodează el. Ochii îi străluceau. Tatăl lui Johnny s-a decis să ne ducă într-o excursie ca să se revanșeze pentru cea pe care am pierdut-o. Ce crezi? Pot să mă duc și eu?

— Când pleacă?

— Măine dimineață. Vor să mă duc să dorm la ei ca să putem pleca în zori.

Tara se întoarse în direcția în care se afla Damon, fără să se gândească prea bine ce face. Stătea tolănit pe divan, amuzat evident de faptul că ea nu se putea hotărî ce decizie să ia. Se uită la

el indecisă, apoi se întoarse spre fratele ei.

— Ei bine... vreau să spun, eu...

Tresări la auzul vocii lui Damon, ce venea exact din spatele ei.

— Unde intenționează familia Miller să meargă? Kenny îi răspunse entuziasmat:

— În pădurea Toiyabe. John l-a convins pe tatăl său să ne ducă să urcăm pe vârful Charleston.

— O astfel de ocazie sună prea bine ca s-o ratezi, afirmă Damon privind-o țintă pe Tara. Obrajii i se înroșiră văzându-i luminițele diabolice din privire. Vom fi singuri, spuneau acei ochi, complet singuri. Ca pentru a întări acel mesaj, începu s-o mângâie tăcut pe braț, cu un deget.

Un zâmbet răutăcios îi apăru în colțurile gurii. Tara se întoarse spre fratele ei respirând greu, nu înainte însă de a-i înfige lui Damon un cot în coaste.

— Damon are dreptate, e o ocazie prea bună ca s-o pierzi, murmură ea ignorând râsul înfundat al soțului ei. Privirea lui Kenny trecea de la unul la celălalt. Fruntea i se încreți.

— Ești sigură, Tara? Zâmbetul lui era ambiguu. Dacă preferi să rămân acasă cu tine, eu...

— Doar ai și tu o inimă, Ken, veni răspunsul lui Damon. Îmbrățișa umerii Tarei și o trase înspre el. Tara se încorda la atingerea lui, rugându-l din ochi să n-o facă să se simtă mai stânjenită decât era. Privirea lui răutăcioasă și amuzată o determină să păstreze tăcerea. Aștepta cu respirația tăiată să audă ce ar mai putea spune.

Nu o am așa de des pe sora ta numai pentru mine. Deși te iubesc ca pe un fiu, uneori îmi cam stai în cale, înțelegi ce vreau să spun. Tara respira foarte agitat, aproape gâfâia. Se întoarse să-i arunce o privire peste umăr.

— Am înțeles mesajul. Atunci vă las singuri, porumbeilor și mă duc să-mi strâng lucrurile.

— Porumbei! Tara aproape se înecă pronunțând cuvântul. Îi privi pe amândoi indignată.

— Cred că ar fi mai bine să plec cât lucrurile merg încă bine. Le adresă un ultim zâmbet, și după ce flutură o mână spre ei, ceea ce nu era un salut tocmai politicos, Kenny se repezi în jos pe scări.

Gata de luptă, Tara se întoarse să-l înfrunte pe bărbatul din spatele ei.

— A fost cel mai nerușinat, înjositor... înainte de a apuca să-și verse amarul, Damon începuse deja să coboare scările.

— Îl ajut pe Ken să-și facă bagajul și apoi îl conduc la familia Miller. Ne vedem mai târziu. Își agită pumnul spre el.

— Lașule! Damon se opri. O privi rânjind:

— Îmbracă-te, o să mergem în Las Vegas să luăm cina și apoi să vedem un spectacol. Asta ar trebui să te înveselească.

„E ca și când ai împăca un copil cu o bomboană”, se gândi ea în tăcere.

— N-am nevoie de tine, domnule Mallory, ca să mă distrezi. Spuse minciuna fără să clipească.

— Mă gândesc la ceva mult mai important ca O simplă distracție, murmură el și o măsură din

cap până-n picioare. În timp ce o cerceta astfel, îi întâlnește privirea furioasă. E ceva ce am cam neglijat în ultimul timp, și noaptea asta e la fel de potrivită ca oricare alta să încercăm să recuperăm.

— Nici nu știu dacă o să vreau să mai vorbesc vreodată cu tine, murmură ea. Inima îi bătea cu putere, și, ciudat, lucrul acesta îi făcea plăcere.

— Am pomenit eu ceva de „vorbit”, scumpo? Râsul lui venea de undeva din piept și o făcea incapabilă să-i răspundă. Privi cârlionții ce ieșeau prin gulerul deschis al cămășii. Un alt hohot de râs, mai senzual decât primul, îi atrase atenția asupra gurii lui. Cutele din colțurile gurii erau îndulcite ca prin minune, ca și ochii ce. Își găseau ecoul în ai ei.

— Nu-ți fie teamă, Tara, șopti el. Pleoapele nu reușeau să ascundă complet văpaia din ochii lui îți promit că vom... vorbi mai târziu. Nu mai știa de cât timp stătea acolo nemișcată, privind în gol. Trecuse oricum mult de când Damon plecase cu Kenny. Studie curtea și privirea i se opri pe gardul de care se sprijinise el. Asculta tăcerea din jur. Își înlănțui cu mâinile trupul tremurător ca și cum ar fi vrut să-l protejeze. Un zâmbet slab îi coloră buzele... se gândea zâmbind la ce avea să se întâmple.

CAPITOLUL 10

În timpul drumul spre Las Vegas, Tara nu prea admiră peisajul. Nici chiar luminile strălucitoare ce apăreau de peste tot nu reușeau să-i taie respirația, cum se întâmpla de obicei. În seara această orașul plăcerilor, scânteietor ca un neon în mijlocul deșertului, nu putea să concureze

cu bărbatul fascinant de lângă ea.

Damon era cel ce-o făcea pe Tara să-și țină respirația. Era îmbrăcat într-un costum cu vestă de culoare maro, parcă ar fi descins dintr-un western. Galbenul aprins al cămășii de mătase, deschisă la gât, se potrivea perfect cu luminile din privirea lui. Părul des, de culoarea argintului, îi stârnea Tare, dorința arzătoare de a-și îngropa degetele în el.

Nu s-ar putea spune nici că el a fost dezamăgit de felul în care arăta ea, gândi amintindu-și expresia feței lui când o văzuse.

Sclipiri de senzualitate incandescentă izbucniră între ei când privirile lui ucigătoare coborâră pe bluza ei albă de bumbac, cu decolteul adânc, încadrat de dantelă, purtată peste fusta lungă de bumbac, multicoloră, cu motive florale în culori luminoase. Își reaminti cum începuse să tremure la vederea decolteului ei îndrăzneț, și nu-și putu stăpâni un sentiment de triumf.

Tara avusese grijă să arate cât mai bine; tușa foarte ușoară de fard albastru-închis pe pleoape îi scotea în evidență ochii negri și tulburător de limpezi. O umbră ușoară de fard de obraz îi accentua pomeții înalți și îi sublinia strălucirea pielii. În timp ce se uita la propria imagine în oglindă, conturându-și buzele cu un ruj trandafiriu deschis, jură că după această noapte Damon va ști, categoric și fără nicio urmă de îndoială, că el era singurul bărbat care putea s-o facă fericită.

Își peria coama de păr ca abanosul cu mișcări lente și egale și se mira de meticulozitatea propriilor planuri de seducție. Va face tot ce e

posibil pentru a preveni destrămarea căsniciei sale, ceea ce până acum nu încercase niciodată.

Considerase cândva folosirea tertipurilor femeiești sub demnitatea ei, dar în decursul ultimului an fusese trezită la realitate, o trezire brutală și dureroasă.

Dacă-i arăta lui Damon nevoia și dorința pe care i le trezea, l-ar putea convinge că Frank nu însemna și nu însemnase vreodată nimic pentru ea.

— Ești foarte tăcută. Nu te simți bine?

Pentru o clipă se simți iritată de întrebarea lui Damon, constatând cu neplăcere că grija lui pentru ea nu părea să depășească capitolul sănătate. Nu era o invalidă, era o femeie plină de sănătate și vitalitate, și îl va face conștient de acest fapt cât de curând. Erau la un semafor, ceea ce-i dădu Tarei un prilej de care nu întârzie să profite. Se întoarse pe jumătate spre el; un zâmbet ușor insidios îi apăru pe chip.

Se întinse indolent și se tot foi provocator de tapiseria confortabilă.

— Da, oftă ea și-și umezi buzele cu vârful limbii mici și roz. Mă simt... minunat!

— Da, așa zic și eu.

I s-a părut, sau Damon chiar a șoptit cuvintele acelea tulburător de nesigure? Când intrară pe alea hotelului și cazinoului Tropicana, ea îndrăzni o otheadă, dar expresia lui enervant de calmă nu-i furniza nicio informație. Atingerea impersonală a mâinii lui pe brațul ei când o conduse în holul mochetat, în timp ce un angajat al hotelului parca mașina, nu făcu decât să-i

sporească iritarea.

Zgomotul și opulența cazinoului o făcu pe Tara să evite masa de corpuri, care păreau să se miște fie cu o grabă frenetică, fie cu o apatie de strigoi. Știa că unii au călătorit sute, chiar mii de mile pentru a se bucura de distracțiile pe care le oferă Las Vegasul, și deși înțelegea atracția de basm a orașului, ea însăși se simțea intimidată. Deși îi plăcea o noapte în oraș, știa din experiențe anterioare că bucuria îi va fi estompată de strălucirea și veselia superficială.

De departe Las Vegas era un oraș izbitor de frumos, și cu toate că atmosfera lui era străină pentru firea liniștită a Tarei, pentru moment se simți ea însăși prinsă în agitația înconjurătoare. Erau foarte aproape de scenă, iar întreg restul camerei păreau un uriaș semicerc. Cu toate acestea, masa lor era separată de celelalte. Tara se miră că obținuseră ceea ce părea a fi unul din cele mai bune locuri fără o rezervare cu mult în avans, până când îl văzu pe Damon strecurând discret o bancnotă în palma chelnerului. Figura în frac se înclină, dar fața îi rămase impasibilă. Tara își stăpâni râsul la vederea spinării lui țepene, și îndreptă privirea cuceritoare spre bărbatul de vizavi de ea.

— Ăsta-i un truc ieftin. Chicoti. Ochii ei strălucitori îl tachinau și înregistrau cu satisfacție tresărirea sardonică a sprâncenelor lui.

— Nu fi obraznică, micuț. Fii bucuroasă că nu ești acolo, gesticula spre galerie, turtită ca o sardea delicioasă.

— Sunt delicioasă, Damon? Avântul sălbatic

care simțea că-l atâță pe Damon să-i privească farmecele mai îndeaproape fu deodată înlocuit cu un sentiment de timiditate. Se lăsă pe speteaza scaunului, iar ochii lui alunecară pe umerii catifelați ce erau dezgoliți, coborând după ce se fixaseră o clipă pe gâtul ei.

— Îți lasă gura apă, murmură el, iar ochii îi prinseră privirea cu un gest ce amintea de vechea lor intimitate. Gura lui tresări răutăcios când Tara se întinse nervoasă spre paharul cu apă. Ea privi în jos la lichidul cristalin, savurând răcoarea în palma ei caldă și încercând din răsuputeri să se concentreze la cuburile de gheață ce se ciocneau pe buza paharului. Un deget lung se întinse și începu să-i mângâie încheieturile cu mișcări tulburător de ușoare.

— Cred că ar trebui să o bei, pușor!

În acel moment, chelnerul se întoarse să le ia comanda, și Tara aproape oftă de ușurare. Cum Damon era maestru în jocurile de cuvinte, se îndoia că i-ar putea ține piept în concursul de tachinărie verbală pe care ea însăși îl începuse. Cu toate astea, trebuia să admită că savura fiecare clipă. Conștientizarea prezenței bărbatului atât de intim aproape de ea era aproape de nesuportat, și o făcea să se simtă într-adevăr femeie. Se simțea drăguță, chiar frumoasă. Când o privea, se simțea ca un fluture, zburând în și din încheștarea lui, și extrem de încrezătoare că nu va fi zdrobită de mâini nepăsătoare.

Ca pentru a-i demonstra această teorie, Damon o antrena în conversație încetul cu încetul, până când începu să flecărească cu încredere.

Treptat, cu zâmbete și ușoare atingeri ocazionale, el îi dădu timp să reacționeze la această nouă și intrigantă familiaritate. Când luminile se micșorară pentru spectacol, Tara strălucea de fericire, sorbind șampania comandată de Damon și lăsându-se în voia atmosferei. Se simțea amețită, nu de băutură, ci de bărbatul ce se afla atât de aproape de ea. El apropie scaunele în timp ce priveau spectacolul *Folies Bergères*; coapsele lui calde le apăsau pe ale ei, brațul lui îi înconjura umerii în timp ce degetele îi mângâiau pielea în joacă. Pe Tara a captivat-o fiecare act al spectacolului de un colorit magnific; nu știa însă dacă fascinația ei se datora grației dansatorilor, costumelor fantastice sau comentariilor scandaloase pe care i le șoptea Damon la ureche.

— Damon, mai putem sta puțin?

Luminile se aprinseseră și când se întoarse să-l întrebe, nu realizează cât era de atrăgătoare, cum stătea având oglindită în ochi rugămintea clară de a lăsa acest spectacol magic să continue. Ignorând mulțimea din jur, el se aplecă spre ea, iar gura lui caldă o atinse pe a ei.

— Ești așa un copil scump, știi?

— N-nu sunt un copil, protestă ea, gemând scurt când dinții lui îi mușcară ușor lobul urechii. Pur și simplu mă simt bine și urăsc gândul că trebuie să plec.

— Dorința ta e ordin pentru mine, prințesă. Unde ai vrea să mergi?

— Putem să urcăm la etaj și să ne uităm în câteva magazine?

— Așa-s femeile, o necăji el; își împleti brațul

cu al ei și o conduse spre lift. Un bărbat se dă peste cap să-i ofere o seară romantică, iar ea nu se gândește decât la cele mai apropiate magazine.

— Nu-i drept. Nu vreau decât să mă uit.

— Nu-ți dai seama că majoritatea magazinelor vor fi închise?

— A, chiar așa? Dezamăgirea era evidentă în privirea încărcată de reproș pe care i-o aruncă, și Damon pufni în râs cu o plăcere nedisimulată. Îndată ce ușa liftului se închise, fură trași repede în sus. Cu o încredere în sine pe care nu știa că o are, Tara folosi timpul cum se cuvine. Sărutul în lift avea cu siguranță avantajele lui, gândi ea dar se înroși toată când ușile se deschiseră în fața privirilor amuzate ale unui cuplu în vârstă care aștepta să intre.

Ora care urmă fu minunată. Se plimbară prin curtea centrală realizată cu gust, cu plante tropicale în ghivece concepute să confere un aspect de New Orleans. Îi însoțiră acorduri ușoare ale unor balade romantice, cântate de un mic grup ascuns după un grilaj împodobit cu viță. Atrasă de mirosurile delicioase ce proveneau dintr-o bombonerie minuscule, Tara îl duse pe Damon înăuntru și ieși triumfătoare ținând o pungă cu caramelle.

— Cred că stomacul tău e greu ca plumbul! Un zâmbet de mulțumire de sine fu singura ei replică în timp ce se întorceau încet către lift. O privire fugară aruncată ceasului fin de aur de la mână și observă cu regret cât era de târziu. Se simțea obosită, dar nu dorea ca acea seară extraordinară să se termine. Ar fi vrut să cuprindă

orele în palme. Gândind astfel, se opri și se întoarse spre el cu o privire inocentă, contrazisă însă de strălucirea răutăcioasă a ochilor negri și luminoși.

— Ești sigur, Damon, că nu vrei ultima caramba? Știu că dulciurile devin greu de digerat când îmbătrânești, dar sunt sigură că o mușcătură nu-ți va dauna.

Încercă să nu-și arate dezamăgirea că el nu s-a lăsat prins în plasă.

Calm, luase bomboana și o ținu între degetul mare și arătător, zâmbindu-i atât de dulce încât o enervă cumplit. Tocmai îi întorcea spatele când simți cum o prinde cu cealaltă mână și gura i se deschise automat într-un strigăt de surpriză. Fără ezitare, Damon îi băgă caramba în gură, aplecând repede capul să profite de avantajul ce i se oferea. Dinții lui cuprinseseră buza ei de jos cu o mișcare senzuală, și supseră încet și profund dulcele rămas pe buzele ei.

Totul nu dură mai mult de câteva secunde, dar efectul asupra echilibrului el fu devastator. Acum era rândul lui Damon să afișeze expresia aceea de autosatisfacție când în sfârșit își ridică ochii, iar ea rămase cu genunchii tremurând și palmele transpirate.

— Știi... într-un fel ai dreptate.

— C-ce?

— Bomboana! Privi în jos la punga goală mototolită în pumnul ei. Îi observă uimirea din priviri și rânji. Nu mi-a stricat o bucătică, ba chiar m-a făcut să vreau mai multe! Râsul lui ușor o urmă când intră la toaletă. Își vedea imaginea în

oglindă în timp ce-și spăla degetele lipicioase și zâmbi observând că obrații i se îmbujoraseră de emoție. Realiza acum, pentru prima oară, că în asemenea jocuri Damon va câștiga întotdeauna, și înțelese deodată că nici ea n-ar fi vrut să fie altfel. Ce nu realiza el era că lăsându-i să câștige micile bătălii spera să câștige ea războiul. Că avea să fie un război nu avea niciun fel de îndoială. Erau prea multe lucruri nespuse între ei, prea multă tristețe și nesiguranță planau încă asupra relației lor. Voia un viitor cu Damon care să nu fie umbrat de greșelile din trecut, și doar dacă aveau încredere unul în celălalt, această breșă se va închide.

Își uscă mâinile pe pluriile aspre ale unui prosop de hârtie. În timp ce se apropia de ușă, își îndreptă umerii involuntar, ca și cum s-ar fi pregătit pentru înfruntarea cu Damon. Când ieși de la toaletă, el nu era nicăieri. Traversă încet spre balustradă, urmărind cu privirea mulțimea care se mișca încet dedesubt. Odată cu venirea zorilor, fluxul de energie pe care îl simțise mai devreme se risipea, și Tara ridică mâna să-și înăbușe un căscat, reacționând la schimbarea atmosferei ca la cerințele propriului ceas biologic.

Aproape adormise în picioare când simți cum niște mâini îi apăsau cu blândețe pleoapele închise. Nici nu păru să răspundă gurii care-i devora pielea fină dintre gât și umăr. Nu voia nimic mai mult decât brațe puternice care s-o cuprindă în timp ce-și va rezema capul de pieptul lui. Înăbușind un al doilea căscat, râse încetișor.

— Ia-ți mâinile de pe ea... Cu un strigăt de spaimă Tara se trase înapoi din brațele care o

cuprinseseră și se trezi privind neîncrezătoare la fața triumfătoare a lui Fank Sykes. Gura i se uscă de frică privind dincolo de el, la bărbatul furios ce stătea la câțiva metri depărtare, ca un taur furios gata să-i atace.

— Damon, eu...

— E-n regulă, iubito. Frank vorbea tărăgănat, în timp ce-și retrăgea încet brațele. Mallory știe ce e între noi doi.

Tara auzise oameni vorbind despre cum e când vezi roșu de furie, dar până în acel moment nu trăise niciodată această senzație. Pentru o clipă fu aproape orbită de vâlul ce i se lăsase pe ochi, scoțându-l pe Frank din raza ei vizuală. Înțelese dintr-odată cum oameni aparent normali pot fi copleșiți de dorința de a comite un act violent. Tremura din pricina efortului de a se stăpâni și mormăi răspunsul printre dinții încleștați:

— Nu a fost niciodată ceva serios între noi. Știi asta la fel de bine ca mine. Ciudat, până acum nu bănuise niciodată ce actor excepțional era Frank. Dacă n-ar fi știut că mințea, ar fi fost în stare să creadă că durerea ce-i brăzda trăsăturile era autentică. Nu-l putea învinui pe Damon că înghițea și credea tot. Cu părul său de culoarea nisipului, ușor dezordonat de mișcările nervoase ale mâinilor, și cu ochii albaștri măriți de inocență ultragiată, Frank era ilustrarea perfectă a unui om înșelat. Pentru o singură clipă ochii li se întâlniră și ea se cutremură de repulsie.

Damon nu putea vedea răceala din adâncul ochilor ei, sau strălucirea răzbunătoare dintr-ai lui Frank, ascunsă repede de genele coborâte.

— Tara, știi bine că nu vorbești serios, murmură Frank; ridicând o mână spre ea și coborând-o frustrat când ea se trase înapoi. Știu că am acceptat să aștept câțva timp până ceri tu divorțul, dar, iubito, simt că înnebunesc. Nu mai pot suporta gândul că trăiești cu el, că împărțiți același pat. Nimic nu merită o astfel de suferință... și cu siguranță nu banii. Câștig destul lucrând aici, și sunt convins că în curând voi fi promovat. Îți promit că nu-ți va lipsi nimic, haine, bijuterii. Dă-mi o șansă să ți-o dovedesc, iubito!

— Damon, omul ăsta minte! strigă ea, cercetând disperată cu ochii fața lui Damon. Ochii lui Damon îi pătrundeau pe ai ei, fața lui era ca o mască, netrădându-i cu nimic gândurile. Apoi, privirea lui se mută la Frank, și ea își reprimă un hohot de plâns cu dosul palmei. Damon arăta sălbatic, cu fața lipsită de culoare.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât Tara nici nu și-a dat seama că Damon s-a mișcat, și într-o clipită se trezi uitându-se la Frank care zăcea pe podea. Gestul ei către bărbatul rănit a fost involuntar, dar știu din strânsoarea mâinii lui Damon în timp ce o conducea spre lift, că datorită aceluia gest era condamnată irevocabil.

Drumul spre casă a fost un coșmar plin de tensiune. Când au ajuns, Damon îi ordonă cu un mormăit să intre în casă, iar Tara fu mai mult decât nerăbdătoare să-l asculte. Nu și-a dat seama cum a reușit să urce scările. Mintea ei era un amestec de emoții conflictuale, furie, durere, frică. Peste toate predomina însă frustrarea. Această frustrare depăși orice limită în decursul

următoarei jumătăți de oră, timp în care Tara măsură casa în lung și-n lat. Frustrarea crescuse în ea în ultimele săptămâni, când fiecare efort pe care l-a făcut pentru restabilirea unei relații normale era repede anihilat de Damon.

Ei îi fusese teamă să forțeze lucrurile, hotărârile îi erau slăbite de nesiguranța referitoare la rezultatul inevitabil al oricăror posibile confruntări.

Acum, amintindu-și ce bine se înțeleseseră în seara aceasta, simți un gust amar în gură și durerea regretului în piept. Cât de des s-a simțit astfel de când l-a întâlnit prima oară pe Damon, se gândi ea; închise ochii și-și apăsă degetele tremurânde pe tâmpile pentru a le opri zvâcnirile.

Unde era el? Ar fi vrut să poată striga întrebarea, își sprijini capul de răcoarea geamului de la fereastră și strânse pumnii. Un sentiment puternic de nedreptate o făcea să tremure de furie neputincioasă.

Fusese sigură că el va veni la ea, să o confrunte cu propriile-i suspiciuni, i-ar fi făcut bine prezența lui, își dădu acum seama. Orice era mai bine decât să-și închidă sentimentele în ea, cum făcea acum.

Panglici trandafirii brăzdau cerul, dar ea era oarbă la frumusețea răsăritului. Tara își privi ceasul și se încruntă observând că trecuse mai bine de o oră de când se întorseseră. Damon nu venea înapoi! Doamne, chiar era dispus să creadă minciunile lui Frank, fără a-i da și ei șansa să se apere?

Se încorda simțind cu o trec fiori de gheață

când vocea insistentă din interiorul creierului său îi puse întrebarea: Nu este cumva o răsplată dreaptă? Nu era acesta genul de agonie mentală prin care a trecut Damon când ea a preferat să-l creadă pe Frank decât pe propriul ei soț, pe care l-a considerat vinovat fără a-i da șansa să se explice?

Da. Toate cuvintele care ar fi astupat golul din relația lor au rămas nerostite. Aproape împleticindu-se în graba de a-l ajunge pe Damon, apucă balustrada cu inima bătând să-i spargă pieptul. Palma ei umedă alunecă pe bară, dar înainte de a se putea opri, simți tocul sandalei prinzându-se în cutele fustei. Cu un țipăt înăbușit căzu în față, și se rostogoli grămadă pe scări.

— Ce n-a... Damon își înghiți înjurătura și îngenunche lângă ea. Tara, ai pățit ceva? Plângând, ea lovi cu pumnul strâns podeaua dură.

— El te-a mințit... a mințit...

— Oprește-te! La naiba, ai să te lovești! mormăi el, și o apucă de mână până când ea se potoli. În timp ce se lupta cu el, părul Tarei îi flutura sălbatic în jurul feței.

— Nu mă crezi, țipă ea, rezistând eforturilor lui de a o lua în brațe. Îi crezi pe toți cei care mă acuză, chiar și pe cineva ca Frank, pe care îl disprețuiești. Ei bine, m-am săturat să duc război cu umbrele, Damon. Nu-mi mai pasă, auzi? Pur și simplu nu-mi pasă!

Fața lui nu trăda nicio emoție când în sfârșit reuși s-o ia în brațe. Se ridică în picioare, o purtă pe brațe în camera lui și se opri lângă pat să-i privească fața răvășită. Tara își întoarse capul

spre pieptul lui. Nu voia să-i vadă obraji uzi de lacrimi, sau să știe cât de zdruncinată era în acel moment. Nu găsea alinare în brațele lui, niciun dram de înțelegere în ochii lui.

Frank s-a răzbunat, gândi ea, încolăcindu-se pe patul unde o lăsase Damon. Acesta se îndepărtase rapid, ca și cum nu ar fi putut suporta senzația corpului ei lângă al său, și ea strânse cu disperare perna în brațe. Nu exista decât cuvântul ei împotriva insinuărilor lui Frank, și știa din propria experiență că după părerea lui Damon, cuvântul ei nu era niciodată suficient.

— Hei, ia astea.

Tara se strânse la asprimea comenzii lui; întoarse capul și privi apatic pastilele din palma lui. Recunoscuse medicamentul pe care doctorul i-l prescrisese după accident. Își aduse aminte de somnul adânc, plăcut, pe care îl provocau, așa că nu consideră necesar să protesteze. Cu o tresărire, le simți alunecându-i pe gât și înghiți restul de apă pe care i-l dădu Damon pentru a-și mai umezi gura uscată.

Îl privi neputincioasă cum se îndreaptă spre dulap și refuză să strige când văzu ce făcea. Damon împături repede o cămașă și niște blugi și îi puse în valiza de piele de lângă pat. Luă o altă cămașă din dulap, una din flanel verde-albastră. Pe aceasta o avea în mână dreaptă când se îndreptă spre telefon.

— James? Aici Damon. Aș vrea să verificați elicopterul și să-i faceți plinul cât mai repede posibil. Voi fi la aeroport în aproximativ o oră. Bine, mulțumesc.

Toate previziunile ei cele mai rele se adeveriseră. Tara închise ochii. Nu va mai plânge, jură ea în tăcere. Lacrimile erau un refugiu pe care nu și-l putea permite.

Voia să țină durerea în ea până ce el va fi plecat, pentru că știa că dacă și-ar da frâu liber emoțiilor, ar ajunge să-l implore să rămână. Nu o să-l implore, se hotărî, dar nu putea să nu încerce să-l atingă pentru ultima oară, să încerce pentru ultima oară să distrugă tăcerea de gheață dintre ei.

— Unde te duci? întrebarea ei șoptită se auzea și mai slab din cauza medicamentului ce începea să-și facă efectul.

— Dormi, Tara. Dacă vocea lui ar fi exprimat ceva, orice, poate s-ar fi luptat cu ceața ce amenința să-i pătrundă gândurile. Dar cuvintele lui erau goale, lipsite de price expresie, nu arătau nici cea mai vagă părere de rău că ei doi urmau să se despartă. Tara închise ochii strâns în fața durerii, și înfruntă faptul că pentru Damon ea încetase să existe. Dacă ar fi iubit-o vreodată, poate ar mai fi avut o șansă să ajungă la el, dar pe ei nu-i unise decât dorința lui animalică. În seara aceea, cu câteva ore mai devreme, i se păruse că el o privise duios, dar probabil nu făcuse decât să dea privirii lui înțelesul pe care-l voia ea și care era departe de cel real. Realiză cu un sentiment de neputință că el reușise în ceea ce intenționase să facă. Se eliberase de ea, o eliminase din ființa lui. Imaginea ei nu-i va mai întuneca viitorul pentru că de data asta el era cel care-o alunga din viața lui.

Mândria lui ceruse răzbunare, o egalare a scorului, iar acum putea pleca fără o umbră de regret că destrămasese căsătoria lor, care fusese doar o iluzie.

Ar fi vrut să adoarmă pentru totdeauna, să nu fie silită să se trezească într-o lume fără el. Se luptă cu somnolența provocată de medicament și deschise ochii să-l mai vadă doar o dată, să poarte cu ea imaginea lui din aceste ultime clipe petrecute împreună.

— Nu face asta! răsună strigătul ei în timp ce-l privea.

Își scosese cămașa, iar ochii ațintiți pe pieptul lui priveau cu oroare cum încerca să-și scoată talismanul de la gât. Mâinile lui se opriră, amuleta rămase pe loc.

Damon o privi uimit. Cu un geamăt de durere, Tara scutură din cap înainte să închidă ochii ca să nu-l vadă îndepărtând și ultima legătură ce-i unea, talismanul.

Tara visă că stătea întinsă undeva pe vârful muntelui ei preferat și-și ținea ochii închiși în fața cercului de foc sacru din rai. Stătea cu mâinile întinse într-o atitudine asemănătoare cu cea a unui credincios pios în fața altarului. Se putea vedea foarte clar în vis, era singură în acel loc unde numai vulturii veneau să se odihnească sau să-și facă cuib. Orice emoție dispăruse pe măsură ce se contopea cu împrejurimile. Arăta ca o plantă de rugăciune, acel arbore gigantic pe care mormonii îl denumiseră Copacul Joshua, din cauza ramurilor larg desfăcute. În acel moment ea și pământul ei iubit din Marele Canion erau una și se

ruga să-i fie îngăduit să rămână așa până când va găsi pacea după care tânjea.

Nu putea să împiedice realitatea să pătrundă în vis, dar când deschise ochii surpriza fu atât de mare încât sări brusc în picioare. Era acolo, pe piscul unde venea întotdeauna să-și aline durerea, acolo unde numai vântul îi auzea suspinele. Vântul purta din nou numele acela pe care-l striga atât de des, ducându-l acolo unde umbrele îndulceau contururile înălțimilor abrupte, scaldându-le într-o lumină de purpură și sânge. Damon veni lângă ea și întinse brațele s-o cuprindă. Un sentiment de neputință și nedreptate o cuprinsese când îi întâlni privirea și sări într-o parte să-i evite apropierea. Îi luase dragostea și apoi o respinsese, îi luase mândria și i-o făcuse bucăți și pătrundea acum și în ultimul loc sacru care-i mai rămăsese. Udase acel pământ cu lacrimile ei și îl ascultase cum suferise alături de ea. Acum nu mai avea niciun loc care nu-i reamintească de el... niciun loc în care să se ascundă.

În spatele lui, soarele ce apunea nu mai era decât o dâră roșiatică. Cu o exclamație înăbușită Tara se îndepărtă câțiva pași. Se încăpățână să privească înainte, la petele de culoare de pe cer. Se încordă. Își dădea seama că nu mai avea nicio scăpare. Probabil că a dormit ore în șir de nu a simțit când a adus-o în acest ultim refugiu. Ochii ei experimentați îi spuneau că era prea târziu să se întoarcă acum, dar continuă să înainteze cu pași greoi.

— De ce m-ai adus aici? întrebă pe un ton sec. Îi auzi pașii apropiindu-se.

— Îți mai aduci aminte ziua în care am zburat în această parte a canionului?

Tara încuviință din cap. Tara încerca să ignore căldura transmisă de corpul lui și răsuflarea caldă ce-i mângâia gâtul. Mi-ai spus că aici vii întotdeauna când ai probleme; că e singurul loc unde-ți găsești liniștea. Îți amintești?

— Da, dar aş fi vrut ca tu să nu-ți fi amintit, replică ea și se apropie la câțiva milimetri de marginea prăpastiei, numai ca să fie cât mai departe de el.

— Tara, pleacă de acolo!

Auzi comanda aspră ce dezvăluia teama pe care o nutrea pentru ea în adâncurile ființei. Se miră de detașarea cu care-l asculta. Trupul ei se îndepărtă mecanic de locul primejdios, fără să comunice în vreun fel cu mintea. Când îl liniști, vocea ei era lipsită de expresie:

— Nu-ți fie teamă, Damon. N-am de gând să m-arunc. Deodată două mâini puternice îi strânseseră brațele și o scuturară violent, înainte de a o lipi de corpul lui.

— Fir-ai să fii, nu-ți bate joc de mine!

Își ținea fălcile încleștate și o târa după el, refuzând să-ncetinească pasul. Tara se împiedică, dar protestele ei fură trecute sub tăcere. Se opriră în fața unui foc ce pâlpâia. Tara tremura de furie și nu voia decât să-și descătușeze emoțiile ce-o sufocau. Când o întoarse spre el, pieptul lui deveni ținta cea mai la îndemână și începu să-l lovească violent cu pumnii.

— Pisicuță sălbatică, îi zise el, capturându-i mâinile și silind-o să se întindă pe pământ. Ai de

gând să încetezi să te mai lupți cu mine?

— Nu! E tot ce mi-a rămas, răspunse ea. Nu încetă să tremure din tot corpul până ce el nu o acoperi cu al său. Dă-te jos de pe mine! Nu ți-e teamă că atingerea mea te-ar putea otrăvi? Întoarse capul cu un suspin și încercă să ascundă lacrimile ce îi alunecau pe obraji. Prizonieră în brațele lui, lipită între el și pământul stâncos... începea să răspundă atingerii lui.

Nu mai putea îndura mult timp acest zbucium, realiză ea. Apropierea lui distrusese deja barierele pe care ea le ridicase în calea durerii și îl ura pentru că o făcea din nou să simtă. O eliberă din strânsoare, dar tot mai ținea un picior sprijinit de coapsele ei. Îi apucă obrazul și-l întoarse spre el.

— Tara, nu face asta, murmură el plecându-și capul și-și lipi buzele de fruntea ei. Vorbește cu mine, iubito.

— De ce? Ca să mă acuzi din nou că te mint?

Fața ei dușmănoasă o cerceta pe a lui. Fusesse pedepsită destul, decise ea. Ce făcea el acum nu era decât un nou mod de a se răzbuna pe ea, numai că de data asta n-o să mai reușească. Acuzațiile pe care voia să i le strige nu veneau. Erau împiedicate de mișcările duioase ale mâinii lui ce-i mângâia fruntea. Încercă din nou să scape de atingerea lui. Ochiul ei întunecat îl sfidau.

— Nu vreau să vorbesc cu tine și refuz să te ascult. Ți-ai călcat cuvântul în fața mea pentru ultima oară, Damon.

— Ce vrei să spui? Întrebarea fu rostită pe un ton la fel de blând ca degetele lui ce o masau pe

gât. Modul în care fusese pusă această întrebare ca și atingerile lui o făcură să tremure și regretă acest lucru când observă că-i dădea lui satisfacție.

— La spital mi-ai promis că nu mă vei mai părăsi niciodată, și acum pleci. Eu te-am văzut împachetând, așa că nu te mai obosi să-ncerci să mă minți.

— Pentru cultura ta generală, am luat doar câteva haine călduroase pentru cea de-a doua noastră lună de miere. Am pus laolaltă și lucruri de-ale tale și de-ale mele.

— Despre ce vorbești? întrebarea nu mai era decât o șoaptă.

El își plecă ochii și-ncepu să-i sărute pielea fină de după ureche.

— Fir-ar să fie, încetează! Cererea ei rămase neascultată. Buzele lui îi lăsară urme fierbinți pe obraji și se opriră în colțul gurii. Mâinile lui îi descheiau încet bluza în care tot el o îmbrăcase mai devreme.

Se depărta de limba ce-i mângâia buzele și-l întrebă ironic:

— Ești chiar atât de disperat încât ai fi în stare să mă violezi?

— Sunt atât de al dracului de disperat, draga mea, încât sunt în stare de orice să te fac să recunoști că mă iubești.

— Mai întâi va trebui să mă arunci în prăpastie! Râsul lui avu același efect asupra ei ca bluza roșie pe care i-o arată toreadorul taurului. Începu să-l lovească și să-l zgârie. Când el se întoarse să își scoată cămașa, îl mușcă de umăr. Îl auzi oftând, dar atacul ei părea de fapt să-i dea noi

aripi. Se luptă cu ea cu o blândețe pe care nu i-o cunoștea și o învinse. O apucă de bărbie și îi întoarse fața spre el.

Tara se cutremură când îi văzu umărul și observă ce tare-l mușcase.

— N-am vrut să fac asta, șopti ea și privirea îi oglindea părerea de rău.

Își ridică ochii spre el și își ținu respirația. Îi era teamă să facă vreo mișcare, teamă că citea mai mult pe fața lui decât voia el să arate.

— Știi că n-ai vrut, murmură și o trase înspre el până se cuibări în brațele lui. Nu mai mult decât am vrut eu să te rănesc. O, Doamne! Te iubesc atât de mult... atât de mult... Nu-și mai dorea decât s-o sărute. Voia să-i absoarbă cuvintele, să le amestece cu răsuflarea ei și să le păstreze pentru totdeauna. Dar când își coborî capul și încercă să o sărute, Tara întinse o mână și-l opri.

— Tara, ai milă de mine, pentru numele lui Dumnezeu! Nu putem să uităm trecutul și s-o luăm de la capăt? Știi că n-am făcut nimic să-ți câștig încrederea, dar îți jur că n-am să te mai rănesc vreodată.

— Aș vrea să te cred, Damon, dar cum s-o fac? Nu de mult ai recunoscut că tot ce-ai simțit pentru mine a fost dorință. De unde să știu eu ce vrei de fapt de la mine? Cu o exclamație înăbușită se îndepărtă de ea și rămaseră așa tăcuți clipe lungi. Damon privea în gol, prin întunericul ce devenea tot mai adânc.

Când începu să vorbească, Tara se încordă și-și strânse bluza pe ea să nu mai tremure.

— De când ai dormit prima oară în brațele

mele, șopti el, am simțit că ai o putere magică asupra mea. N-am vrut să recunosc nici măcar față de mine cât de mult țineam la tine. Experiența cu Sheila mă înăsprișe, și mi-era teamă să cred în blândețea ta. Când ne-am întors din luna de miere, eram atât de fermecat de tine încât tot ce voiam era să mă asigur că n-o să-mi scapi niciodată. Nu ți-am spus de încurcătura cu divorțul meu pentru că mi-a fost... teamă.

— Teamă? Cum te poate speria adevărul? strigă ea și-și mușcă buza de jos ca să nu mai tremure. N-aveam și eu dreptul să știu?

— La naiba, nu mai gândeam logic în acele momente! Când m-a sunat în ziua aceea, unul din avocații mei mi-a spus clar că exista posibilitatea ca eu să fiu încă legat legal de Sheila. După aceea am aflat că după ce a luat Frank legătura cu ea, a plătit ca să anuleze divorțul nostru în Mexic. Putea dura luni întregi până să se descopere adevărul. Dacă ar fi fost așa, n-aș fi putut suporta să nu stau lângă tine, știind că te-ai fi putut gândi că poate nu ești de fapt nevasta mea. Nu-nțelegi? strigă el, privind-o cu ochii tulburați. Încercam să mă protejez de teama de a te pierde, nespunându-ți nimic.

Nu-și putea aminti agonia trecutului fără să se întristeze. Scutură din cap.

— O, Damon, nu știi c-aș fi trăit cu tine până ar fi ieșit tot adevărul la iveală? N-ai crezut în dragostea mea pentru tine, și ca urmare tot anul trecut m-am chinuit gândindu-mă... gândindu-mă că trăiești cu Sheila. Am crezut că după ce ai revăzut-o ți-ai dat seama că făcuseși o greșală

însurându-te cu mine. Mi-a spus că v-ați iubit mult.

— Singurul lucru pe care l-a iubit Sheila la mine au fost banii pe care am început să-i câștig după ce ne-am despărțit. Iubitul ei a avut grijă de ea până i-au pus ștreangul în jurul gâtului. După aceea s-a gândit că dacă ar putea convinge judecătorii că nu suntem divorțați și apoi să depună actele pentru divorț, s-ar putea alege cu o pensie alimentară care să-i îndulcească viața, i-am spus să vorbească cu avocatul ei, să specifice în scris suma pe care o dorea, iar eu am s-o dublez dacă va confirma divorțul.

— Atunci de ce te-ai grăbit să mă acuzi?

— Lipsit de încrederea în tine, pe care ar fi trebuit s-o am, acuzațiile Sheilei au prins rădăcini în mintea mea. Nu scăpa nicio ocazie să-ncerc să mă convingă că mireasa mea își împărțea patul cu un alt bărbat în absența mea. Când m-ai revăzut te-ai albit și ți-am văzut ochii umbriți de repulsie. Apoi, când m-ai asigurat că ai de gând să divorțezi de mine și să te măriți cu Sykes, eu...

— O, Doamne, oftă ea, și-și puse capul pe genunchii lui. Am vrut doar să te rănesc cum m-ai rănit și tu, Damon. Credeam că Frank mi-e prieten, dar n-a fost nimic altceva între noi, niciodată. O, dacă m-ai fi luat cu tine... șopti ea cu tristețe. Când își ridică privirea, în ochi îi străluceau lacrimi. Damon i le șterse.

— Avocații mei m-au sfătuit să nu mă întorc până nu am dovada divorțului, sau, dacă am fi dat greș, să aștept până înaintam din nou actele de divorț. Mi-a fost teamă să nu te amestec în mocirla

în care se scaldă ziarele de scandal. Nimeni nu știa să mă însurasem din nou și am vrut să fiu sigur că nici tu, nici Ken nu le veți cădea în gheare. Era singurul mod în care vă puteam arăta ce însemnați pentru mine, chiar dacă voi nu știți asta.

— Cu toate că nu prea credeai în mine, țineai destul la mine ca să vrei să mă protejezi. Dragul meu! în aceste circumstanțe, nu te învinuiesc că mă urai.

— Nici nu știu cum ai suportat să te întorci după ce refuzasem să vorbesc cu tine sau chiar să-ți citesc scrisorile. Momente lungi privirile lor se uniră. Cuvintele care urmau aveau s-o facă cea mai fericită femeie din lume.

— Pentru că fără tine muream încet-încet. Cu un strigăt înăbușit se repezi să-l îmbrățișeze.

— Pentru mine nu va mai fi niciodată nimeni în afară de tine, știi asta? Te iubesc, Damon. Din ziua în care ți-am pus cu mâinile mele talismanul în jurul gâtului am devenit a ta pe veci, cu trup și suflet.

— După incidentul de ieri, când în sfârșit mi-a intrat în căpățâna mea cea proastă că pe mine mă vrei și nu pe Sykes eram hotărât să te aduc aici unde puteam vorbi în liniște. Aveam de gând să te implor să-mi lași timp să recâștig dragostea ta, pe care am crezut că am pierdut-o din cauza felului crud în care m-am purtat cu tine. Când ți-am văzut expresia feței, atunci când ai crezut că voiam să dau jos talismanul, am știut că, deși n-o meritam, aveam încă inima ta.

Un zâmbet ușor coloră buzele Tarei când

realizăcât de bine o înțelegea Damon. Îi înlănțui gâtul cu brațele și-l trase în jos până se întinseră amândoi pe pământ.

— Iubește-mă, Damon, murmură ea și ochii îi erau luminați de blândețe. Iubește-mă! De data asta niciunul din ei nu mai dădea înapoi. Își scoaseră hainele încet, și trupurile lor goale cunoscură plăcerea minunată a întâlnirii. Mâinile lui Damon îi mângâiau sânii, iar gura lui o săruta peste tot, afundându-se în parfumul ei. Trupul Tarei se arcui peste al lui, fremătând de plăcere.

Mâinile ei îi cercetau mângâietor tot trupul, și îl simți tremurând în brațele ei.

— Pentru totdeauna, Tara, murmură el și se ridică deasupra ei, îngropându-se în căldura corpului ei cu mișcări sălbatice și în același timp duioase.

— Pentru totdeauna, strigă ea pregătindu-se să-l primească până-n adâncurile ființei. Strigătele lor erau purtate pe aripile vânturilor eterne din canion, sufletele și trupurile se uniră până ce ajunseră unul singur, de nedespărțit. În timp ce ei călătoreau spre culmile iubirii, lumina își lua rămas-bun de la acea zi, trimițându-și ultimele raze să-i binecuvânteze. Talismanul dragostei și ținutul, pe care Tara îl iubea atât, se înfrățeau pe veci prin sclipirile roșiatice pe care le răspândeau în jur.

SFÂRȘIT